

Giới thiệu Lâu Lan Giai Nhân

Truyện Lâu Lan Giai Nhân, chuyện nói về tình cảm của một cô gái và một chàng trai, số phận trêu đùa tình cảm họ khi tình cảm bị đan xen giữa những hận thù không cách nào giải quyết chỉ còn cách tàn sát lẫn nhau.

Hắn là một người yêu hận rõ ràng, nhưng khi cô quyết định đi tới bước giết hắn thì mới cứu được gia tộc thì đó là một điều không dễ dàng chút nào. Cô cũng đau đớn, nhưng hắn không chết và bây giờ hắn đã trở thành người của một dân tộc khác.

Hắn quay về có ý định trả thù cô và cả bộ tộc, năng đã không có lựa chọn nào khác. Chỉ có thể trở thành nữ đầy tớ của hắn nhận lấy tất cả sự trả thù vô tình của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lâu Lan Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Xuân phong qua đi, hoa rụng rực rỡ. ở ngoài thành vùng sông nước Giang Nam có một vũng hồ nhỏ bích lục. Ven hồ hoa cỏ sum suê, trồng rất nhiều cây hoa đào Lý liễu rủ xanh biếc. Ở lâu Hoa Xuân Thủy, Phụ Chúc là thanh lâu nổi danh nhất Giang Nam nơi ở của nàng danh kỹ xinh đẹp Mục Hồng Tiêu. Chỉ có sau khi trải qua cuộc chọn lựa nghiêm khắc sau khi giao ra một lượng lớn ngân lượng mới có thể nhìn thấy sắc nghệ song toàn Giang Nam danh kỹ trong truyền thuyết. Hôm nay có một tên nam tử từ đường xa mà đến, sau khi ném cho tú bà một đồng ngân lượng, thật vất vả mới cho phép Mục Hồng Tiêu để cho nam tử kia nghe nàng khảy một bản. ‘Xuân Thủy lâu’ bên bờ chòi nghỉ mát một đài tượng gỗ được điêu khắc tinh tế, rèm sa mỏng, xuân phong lay động tựa như cảnh trí trong ảo mộng. Trong lương đình trên giường thêu mềm mại có mấy lư hương bày biện đẹp mắt cùng một cây tỷ bà. Nam nhân ngồi ở trong lương đình uống rượu, rất có kiên nhẫn đợi. Mùi thơm thoang thoảng, một hồi lâu sa mỏng phía sau có động tĩnh, mỹ nhân đã đến. Một đôi tay tinh tế trắng nõn vén sa mỏng phía sau ôm lấy tỷ bà rất nhỏ ngồi xuống. Nhẹ nhàng gảy thử dây cung ba lượng thanh âm điệu khúc hữu tình. Sa mỏng lung lay hiện lên một cô gái dung mạo cực kỳ mỹ lệ. Nam nhân than nhẹ một tiếng, không nghĩ tới Mục Hồng Tiêu lại mỹ lệ đến thế. Hắn dung mạo tuấn lãng bên trong còn có mấy phần tà khí, trong tay cầm cái chén giờ lên, con mắt thoáng qua nhìn Mục Hồng Tiêu gảy nhẹ đàn tỷ bà, đôi mắt thâm thúy thùy chung không thể rời đi dung mạo tuyệt sắc của cô gái này. Hắn trang phục quần áo rõ ràng cùng dung mạo bất đồng, da áo cừu trên thân hình cùng hắn trời sanh ngạo nghễ bộ dáng hết sức tương xứng, vừa nhìn cũng biết chính là nhân vật tôn quý. Chỉ là cặp mắt đen kia âm hiểm lạnh lùng sẽ làm cho người khác không dám nghe nhìn. “Quả nhiên là mỹ nhân, khó trách thanh danh có thể lan xa đến vậy, làm cho người ta bần tán xôn xao. Mấy tháng này, truyền thuyết ở mọi nơi đều nói Giang Nam Xuân Thủy lâu Mục Hồng Tiêu mỹ lệ thanh thúy có thể gặp mặt một lần, nghe được một khúc cũng đã là phúc phận khó được.” Hắn mỉm cười, neho mắt lại nhìn mỹ nữ thần thái có chút đạm mạc. Mỹ nữ như vậy dĩ nhiên là đáng giá để hắn từ xa lặn lội mà đến. Mục Hồng Tiêu thần thái không có thay đổi, nghe nhiều như vậy ca ngợi đã quen. Nàng tấu ra một khúc đêm trăng sông hoa đôi tay mảnh khảnh so dây.(đánh đàn) Hắn nghe âm khúc tuyệt hay, chìm đắm trong tiếng đàn của mỹ nhân, cảm giác tùy đầu ngón tay mềm yếu từng giọt từng giọt lan tràn ra. Nhưng lúc này hắn mảy mảy nhìn lại, âm thầm vận khí kháng cự, mới phát hiện cái loại âm thanh mềm yếu mất hồn này đã từ từ truyền đến tai làm hắn chết lặng, ăn mòn thần trí hắn. “Đáng chết!” Hắn gầm nhẹ một tiếng biết tình huống không đúng. Rượu không có vấn đề, lư hương cũng không có vấn đề, có vấn đề chính là Mục Hồng Tiêu. Một thủ khúc đã tấu xong đôi tay ở tỷ bà về một đường, dây cung thanh vừa vang lên giống như là tuyên cáo hắn sắp gặp tai vạ. “Không nên giãy dụa, đây là mềm gấn tán ta giấu ở giữa ngón tay, theo lúc khảy đàn mà tỏa ra. Người đã hút vào rất nhiều hôm nay nội lực hoàn toàn biến mất, đại khái so sánh với đứa bé còn không bằng.” Mục Hồng Tiêu để xuống tỷ bà chậm rãi đứng lên, phật mớ sa mỏng đi tới trước mặt nam nhân, trên khuôn mặt mỹ lệ như cũ không lộ vẻ gì. “Mỹ nhân, bắt giữ ta là chuẩn bị lên hương thụ sao?” Khóe miệng hắn nhẹ nhàng nhếch lên, ngay cả khi gặp phải biến cố cũng là tinh táo như thường, trên khuôn mặt tà mị vẫn là vẻ cười. Mục Hồng Tiêu nhíu đôi mi thanh tú, chưa từng nghe qua người nào dám can đảm nói với nàng ra lời thô lỗ như vậy. Người nam nhân này quả thật là chủ nhân trong tà giáo nếu là không bắt giữ hắn, Trung Nguyên không biết có bao nhiêu người bị hại. “Con của ma giáo Hàn Chấn Dạ. Chủ nhân của ta sớm biết ngươi yêu thích nữ sắc, ra lệnh cho ta ẩn núp trong Xuân Thủy lâu, chờ ngươi từ quan ngoại đến đây. Ta là phụng mệnh ở chỗ này chờ đợi chính là muốn bắt giữ ngươi.” Nàng đầu ngón tay gảy nhẹ, tỏa ra càng nhiều là mềm gấn tán, có chút kinh ngạc Hàn Chấn Dạ còn có thể chống đỡ lâu như vậy. Bình thường trúng loại thuốc này người trúng đảo mắt đã bất tỉnh nhân sự, mà hắn lâu như vậy nhưng vẫn là thanh tỉnh. Khó có thể tưởng tượng, nội lực của hắn sâu đậm như thế nào. “Ta sớm biết Trung Nguyên có không ít người muốn bắt ta.” Hàn Chấn Dạ thờ dãi một hơi, thần trí đã bắt đầu hôn mê. Bản thân ham mê nữ sắc mà trúng mỹ nhân kế. Có thể như vậy tại đây mà bị mỹ nữ xuất sắc này hạ cũng cũng coi là vinh quang sao? “Chủ nhân nhà ngươi là ai?” Hắn hỏi, ánh mắt đã nhắm lại không hề phản kháng lên vận lực nữa. Được hiệu thâm thấu vào huyết mạch, nội lực của hắn từng đợt, từng đợt biến mất. “Tự Hiền trang Trầm Khoan.” Mục Hồng Tiêu lạnh lùng nói. ☆☆☆ “Dùng nước muối đem gội cho hắn tỉnh.” thanh âm Lãnh khốc quanh quẩn ở trong địa lao. Rầm một tiếng không biết là người nào tiếp theo đổ thùng nước lạnh tàn nhẫn lên thân hắn, cái lạnh thâm thấu vào gân cốt Hàn Chấn Dạ. Trong nước muối vị mặn thấm vào vết thương chảy máu, đau đớn đáng sợ giống như là bị hỏa thiêu đốt. Hàn Chấn Dạ cắn chặt răng, nhẫn nại ở nơi cổ họng tiếng đau mà gằn thét. “Danh chấn gian hồ con của ma giáo, làm sao lại yếu như thế? Chưa gì đã bất tỉnh a, nếu ngươi bị bất tỉnh niềm vui thú của ta phải giảm mất phần nửa. Ta không muốn cho ngươi thanh tỉnh mà thật tốt cảm thụ. Ta cũng không thể để người bất tỉnh a!” Cầm lấy roi da cười lạnh nhanh chóng quất vào thân thể hắn. Nước muối Lạnh như băng từng giọt từng giọt mà rơi xuống, tại vết thương máu đen tràn đầy ra mà rơi xuống trên mặt đất cùng đủ loại vết thương hỗn hợp. Cục hình như vậy, đã không biết lập đi lập lại mấy ngày. “Trong chốn giang hồ lời đồn quả không sai, danh môn chính phái càng là có chút danh tiếng.” Hàn Chấn Dạ chậm rãi mở mắt nhìn Cừu Kha, khóe miệng một nụ cười khinh miệt. Kể từ khi hắn ở Xuân Thủy bất tỉnh cho tới bây giờ, tựa như có lẽ đã qua mấy ngày. Hắn bị đưa từ ven hồ di chuyển đến chỗ này chắc chắn đây là một địa lao từ cổ xưa. Địa lao ở trong nội bộ Thiết thành, được dùng tới để nhốt những kẻ có tội ác tày trời. Trầm Khoan lựa chọn Thiết thành làm nơi thẩm lý và phán quyết Hàn Chấn Dạ, đồng thời cũng là không muốn người khác biết quỷ kế của hắn. Hắn phân phó Cừu Kha hết thảy an bài thỏa đáng trước, trông coi tốt Hàn Chấn Dạ. Hàn Chấn Dạ trên người có vô số vết thương chính là do Cừu Kha mấy ngày nay đã cho hắn chịu đãi đặc biệt này. Đây chính là nhưng người tự xưng là đại hiệp của danh môn chính phái sao? Quần áo của hắn sớm đã bị roi đánh cho rách nát, tóc đen rũ xuống, gương mặt anh tuấn tà mị tăng thêm mấy phần vết thương, xem ra hết sức chật vật. Hắn bị khóa sắt cột vào trên tường, khóa sắt kia rất là chắc chắn khóa ở hai cổ tay hắn. Hắn mấy lần thử vận động muốn bức

khóa sắt ra, nhưng chỉ hơi dùng lực trong cơ thể liền trở nên mềm yếu, tứ chi cũng là vô lực. “Đồ không biết sống chết, còn dám cãi lại!” Cừu Kha hừ một tiếng, không vui lại thêm một trận quật làm máu bay loạn ra xung quanh. Hắn là phụng lệnh Trầm Khoan muốn chiêu đãi Hàn Chấn Dạ thật tốt, để cho hắn ném thử thủ đoạn của nhân sĩ Trung Nguyên là như thế nào? Con của ma giáo ở quan ngoại có thể lực thật lớn. Trầm Khoan mấy lần muốn kết thân nhưng Hàn Chấn Dạ hết lần này tới lần khác không chút nào thèm nhìn tới. Nếu đã không phải là đồng bọn, vậy thì nên là địch nhân. Trầm Khoan cho nên mới phát ra lời vu khống, nói là ma giáo nguy hại Trung Nguyên, phải được diệt trừ hoàn toàn. Chẳng qua là lời đồn phát ra mấy năm lại không có bất kỳ cao thủ võ lâm nào có thể bắt giữ được Hàn Chấn Dạ. Lần này là hao tổn tâm sức mới nghĩ đến mưu dùng tới mỹ nhân kế, mới có thể thuận lợi bắt được cái nam nhân này người mà mọi người chỉ nghe đến tên hắn mà biến sắc. “Chẳng qua là cãi lại đúng là không thú vị, bằng không người liên thả ta, để cho ta cũng nhận thức niềm vui thú khi tay cầm trường tiên.” Hàn Chấn Dạ cười lạnh, nụ cười kia làm cho người ta không rét mà run như cũ, tràn đầy tính chất uy hiếp. Cừu Kha nổi giận gầm lên một tiếng, nắm chắc roi quất liên mấy cái. “Ta sẽ đem ngươi ra phân thây, xem ngươi cái tạp chủng này còn dám hay không nói hươu nói vượn!” Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, vội vàng như muốn giết chết Hàn Chấn Dạ trong đôi mắt đen thâm trầm nếu để cho Hàn Chấn Dạ có cơ hội thoát ra chính là mình sẽ chết. Một bên có người nhủ vậy, không nhìn được lên tiếng ngăn cản. “Đủ rồi, Trầm trang chủ đã thông báo chỉ cần cho hắn một chút dạy dỗ là được, phải lưu lại hắn một cái mạng. Đợi các đại môn phái tụ tập đến Thiết thành, mới có thể chiêu cáo thiên hạ, cùng nhau quyết định số phận của hắn.” Cừu Kha thở hổn hển, tức giận mà ném roi. “Coi như ngươi vận khí tốt, tạm thời lưu cho ngươi một cái mạng.” Hắn mặc dù nghĩ muốn giết Hàn Chấn Dạ, nhưng quyền quyết định dù sao vẫn là ở trên tay Trầm Khoan, hắn chỉ có thể phụng mệnh làm việc. “Ha ha? Ta hẳn là nên tạ ơn Cừu đại hiệp tha mạng sao?” Hàn Chấn Dạ hắc hắc một tiếng cười lạnh, ở trong miệng ném đầy mùi vị của máu tanh, nhưng không che dấu chút nào sự khinh miệt ở trong mắt. “Rất tốt, lại dám cãi sao?” Cừu Kha nắm chặt quả đấm, khắc chế muốn cho đối phương một chương trí mạng nhưng hắn không thể đắc tội với Trầm Khoan được. Chẳng qua là không nên cứ thế mà giết hắn, bắt hắn chính là muốn hành hạ hắn, con của ma giáo xác láo này thật tốt. “Tốt, từ hôm nay trở đi ta sẽ không quật ngươi nữa, nhưng cũng không cho bất luận kẻ nào cung ứng cho ngươi cái ăn cùng uống nước. Bản thân ta muốn nhìn xem con của ma giáo võ nghệ hơn người trong truyền thuyết này cuối cùng sẽ phải quỳ xuống đất cầu xin ta tha thứ như thế nào?” Cửa địa lao bị mở ra Cừu Kha dẫn mấy người rời đi, thạch thất ngay sau đó lâm vào trong âm u. Tiếng máu rơi từ trên người hắn chảy xuống mặt đất bên trong phòng địa lao âm u trở thành thanh âm duy nhất. Hàn Chấn Dạ chậm rãi nhắm mắt lại, ngưng tụ điều hòa nội lực, kéo dài vận động đem ‘mềm gân tán’ còn sót lại trong cơ thể điều tiết ra ngoài. Những đòn roi này đối với hắn mà nói không coi là gì chỉ cần có thể giải được được liệu mềm gân tán, tường đồng vách sắt cũng trối không được hắn. Cừu Kha nghĩ bỏ đối để hành hạ hắn, ngược lại chính là cho hắn cơ hội để nghỉ ngơi. “Trầm Khoan, ngay cả ta người cũng không muốn bỏ qua như vậy ta phải hảo hảo cùng ngươi chơi tưởng(kịch) vui này.” Khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười lạnh. Nếu đã là khiêu chiến, hắn há có tránh khỏi đạo lý đó? Thất thủ mà bị bắt ngoài ý muốn nhưng là nếu hắn đã khiêu khích tìm tới mình, như vậy hắn sẽ có cơ hội mà thật tốt ‘báo đáp’ lại Trầm Khoan. Bất quá hẳn không vội trước tiên ở trong địa lao chuyên tâm dưỡng thương, lẳng lặng chờ đợi cơ hội. ☆☆☆ Nước muối Trên người khô lại ngưng kết thành hạt muối nhỏ, lại bị mồ hôi hòa tan đau đớn cứ thế thấm dần vào da thịt. Hàn Chấn Dạ sau khi vận lại nội lực đã có thể hơi vận thông kinh mạch. Từ khi Cừu Kha rời đi cho đến bây giờ, đại khái vừa trải qua thời gian hơn một ngày. Người bình thường đại khái vì không cho ăn uống mà tay chân như nhũn ra nhưng là hắn lại khác. Hắn từ khi mới ra đời đã sống ở trong sa mạc hoang vu, nhiều năm đi lại ở trong đó hắn sớm đã có thói quen mấy ngày liền không ăn không uống. Điểm này dùng để hành hạ đối với hắn mà nói không đáng để nhắc tới. Bỗng nhiên, cửa ngoài truyền tới tiếng vang rất nhỏ biểu hiện ra có người đang tận lực mà mở cửa đá ra. Hàn Chấn Dạ tròn mắt đen neho lại rồi buông lỏng toàn thân bị treo ở trên khóa sắt nhìn qua như đã bất tỉnh. Thật ra thì da thịt hắn rất căng thẳng tùy thời điểm mà chuẩn bị ứng phó nguy cơ chột đến. Tóc đen tán loạn che đầy đi ánh mắt. Chính là Trầm Khoan? Hay là Cừu Kha thích cầm trường tiên (roi da) trong tay? Quần áo màu trắng mềm mại di chuyển trên mặt đất, người kia cước bộ nhẹ nhàng mà đi tới. Đầu tiên là ở ngoài vài thước mà nhìn, sau đó nhẹ nhàng mà ngưng thở lấy đứng khì, một hồi lâu sau mới cẩn thận đi lên phía trước, đứng lại ở trước mặt hắn, chậm chạp giơ cao hai tay. Quanh năm trên chiến trường huấn luyện ra trực giác, để cho Hàn Chấn Dạ đột nhiên phản ứng nhanh chóng ngẩng đầu, trong ánh mắt sắc bén bắn ra có thể dọa cho bất luận kẻ nào phải sợ hãi. Hắn cho là, có nhìn thấy đối phương cầm lấy đao kiếm chuẩn bị ám sát mình. Nhưng ngăn lần không nghĩ tới lại nhìn thấy một cô gái mảnh khảnh tuyệt sắc mỹ lệ hơn nữa lại còn đang cầm chén nước nhích tới gần môi của hắn. Nàng bị hắn động tác đột nhiên ngẩng đầu, bên trong đôi mắt đen bị sát khí đáng sợ làm cho sợ hãi, hô nhỏ một tiếng mà lui về phía sau. “Ngươi là ai?” Hắn mở miệng nói, thanh âm khô khốc bởi vì thời gian dài chưa từng uống nước, vừa vừa mở miệng môi liền bị rách, máu tươi cứ thế chảy xuống. “Ta... Ta...” Nàng lui về phía sau vài bước, thân thể mảnh khảnh liền run rẩy không biết làm sao mà nhìn hắn. Máu da trắng nõn, khuôn mặt hết sức mỹ lệ còn có bộ dáng nhu nhược xinh đẹp thanh tú động lòng người. Cặp mắt trong suốt kia đang nhìn hắn, chỗ sâu trong đáy mắt có nỗi bất an. “Không nên để cho ta hỏi một lần nữa.” Hắn nhìn nàng tròn mắt đen neho lại, có chút hoài nghi nhìn nàng, hay chẳng qua là do hắn bị trọng thương mà sinh ra ảo giác. Nàng thật mỹ lệ, một bộ váy áo mộc mạc, quần áo toàn thân chỉ một màu trắng. Góc ống tay áo có thêm một đường thêu hoa đẹp mắt, trang phục tầm thường của nha hoàn để dễ dàng làm việc cùng đi lại. Kia da thịt non mềm cùng làn môi đỏ mọng, quả thực giống như muốn cho nam nhân xâm phạm. “Ta là nha hoàn của Thiết gia... Ta...” Nàng cắn môi, không biết phải nói cái gì cũng không dám nhìn hắn. Nhìn thấy trên môi hắn máu từ vết thương tràn ra, nàng mở trừng hai mắt lấy đứng khì lấy ra khăn tay tiến lên nhẹ lau vết máu trên vết thương. Hàn Chấn Dạ neho mắt lại, thấy cử chỉ nàng có ôn nhu lại có sự khiếp đảm. Đôi tay mềm mại dùng khăn lụa lau đi vết máu, sau đó nhẹ nhàng đặt lại để cho máu tươi không chảy ra nữa. “Ngươi đến nơi đây làm cái gì?” Hắn hỏi, giọng nói nghiêm khắc. Cừu Kha nghĩ hành hạ hắn, sớm đã hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào vào địa lao mà Thiết thành, thành khải thủ trước mắt cũng chưa trở thành. Bên trong thành người hầu đều tuân thủ cái mệnh lệnh này. Nhưng nha hoàn mỹ lệ này sau Cừu Kha khi rời đi lại dám đi vào. Nha hoàn của Thiết thành? Chẳng lẽ Thiết Uổng rất cục lệ cho người tâm đưa đến một vị mỹ nhân như vậy tới chiếu cố mình? “Ta nghe nói bọn họ đem ngươi trói ở chỗ này, không cho người đưa thức ăn. Nhưng là, ta không cách nào tro mắt nhìn có người chết đói, chết khát.” Nàng nhỏ giọng nói, phát hiện khăn tay ở dưới vết thương không chảy máu nữa. Nàng cầm lấy cái chén đem nước sạch mang đến bên môi của hắn. Trên người hắn có nhiều vết thương như vậy máu cũng ngưng trông thật hết sức đáng sợ. Dòng nước sạch được đưa vào trong miệng, cổ họng khô ráo sắp bị đốt cháy thật dễ chịu, giống như là trời hạn hán gặp được cơn mưa. Hắn tham lam mà uống bởi vì hai tay vẫn bị khóa sắt trói chặt, chỉ có thể để cho nàng giúp đỡ. “Uống chậm, ngươi đừng vội, nơi này còn có rất nhiều nước.” Nàng xoay người từ trong bình nước bằng đồ sứ rót ra một chén nước nữa lần nữa giúp hắn uống nước. Nhìn hắn cúi đầu mảnh liệt uống nước, mặc dù một thân bị tổn thương nhưng là thân thể cao lớn ngăm đen vẫn làm cho nàng cảm giác bị áp bức khó tả. Giống như là không thể kiềm chế mà nhích lại gần hắn, hô hấp của nàng cũng trở nên không yên. Đứng cách mảnh thủ một khoảng cách nhưng cuối cùng bình thường cũng không khác chế bởi vì sợ hãi mà sinh ra run rẩy. Cho dù hắn thật sự là mảnh thủ, hôm nay cũng bị khóa sắt cột vào trên tường còn có nguy hiểm gì nữa chứ? Biết nàng không có ác ý thái độ của hắn từ căn thân chuyển đến vội vàng. “Thức ăn đâu? Mau đem tới!” Hắn hỏi nghe thấy được mùi thơm của thức ăn, mới phát hiện mình đã sớm đói bụng mà kêu vang. Thức ăn cùng uống nước bên trong cũng sẽ không có vấn đề, Trầm Khoan nếu muốn dùng loại phương pháp này giết hắn, ngay từ lúc Xuân Thủy lâu đã hạ độc. Nha hoàn này nếu là người trong phủ Thiết Uổng đại khái là người thiện lương, nhìn không được có người sống phải chết đói, mới có thể mạo hiểm mang theo thức ăn đến địa lao. Nàng từ trong rổ lấy ra chén cháo đậu, múc một muỗng đưa đến bên môi của hắn. “Ngươi lấy cái gì cho ta vậy?” Hắn nhìn chằm chằm một thìa cháo đầy tràn mùi thơm nhưng lại dính giống như hồ dán. Cháo? Nha hoàn này thế nhưng để cho hắn húp cháo? Đây không phải là oa nhi mới ăn đồ này sao? “Ngươi trọng thương còn chưa có khỏi hẳn, cộng thêm vừa đói bụng mấy ngày không có ăn uống gì, cháo nóng đối với ngươi trước mắt là thức ăn tốt nhất.” Nàng rất kiên trì, chính là muốn hắn uống vào. Cặp mắt trong suốt kia nhìn thẳng hắn, không có bị vẻ mặt cau mày của hắn hù dọa. Hàn Chấn Dạ nhìn nàng một hồi lâu, vẻ mặt có một chút vị hờn dỗi từ từ mà mềm hoá, tròn mắt đen bên trong hiện lên chút hứng thú. Hắn mở to miệng, quyết định nhượng bộ trước, không muốn chọc giận cái tiểu nha hoàn có chút cổ chấp này. “Ngươi tên là gì?” Hắn một

bên uống cháo nóng hồi vừa hồi. Không biết là tiểu nha hoàn này tài nấu nướng hơn người hay là hân đã đói bụng quá lâu, cháo nóng đơn giản nuốt vào trong miệng nhưng lại còn hơn khi hân ăn bất kỳ trần phẩm cũng mỹ vị. Động tác của nàng hơi có chút cứng nhắc tránh ra tầm mắt của hân, sau đó mới tiếp tục múc cháo nóng đưa vào trong miệng hân. “Băng Nhi, ta tên là Băng Nhi.” Nàng nhẹ nói, ở trong địa lao âm u, sự xuất hiện của nàng tựa như một giác mộng đẹp. “Băng Nhi?” Hân lấy tiếng nói thâm trầm lặp lại như để nhớ tên của nàng, một đôi mắt đen không thể khắc chế mà nhìn vào dung nhan xinh đẹp của nàng. Ở thời điểm khắc khổ nhất bên trong địa lao, sự xuất hiện của nàng tựa như một luồng ánh sáng chiếu vào nơi âm u này. “Cô nương tốt chẳng qua là có người có chết đói, chết khát cô mạo hiểm đến địa lao chẳng lẽ không sợ Cừu kha đối với người bất lợi sao?” Hân hỏi, tầm mắt quét qua mỗi một tác dụng của nàng, không có bất kỳ gian trá nào. Băng Nhi ngửa đầu nhìn hân, khi hân soi mói nhìn nàng, tìm đập rõ ràng chậm một nhịp. Cặp mắt đen sâu kia thâm thúy sắc bén như vậy, giống như là có thể nhìn thấu mưu đồ của nàng. “Ta không cách nào thấy chết mà không cứu.” Nàng cúi đầu che dấu, chỉ có tự nàng biết mình chột dạ. “Thiết Ung chọn nha hoàn ánh mắt cũng không tệ lắm.” Hân Chấn Dạ cười to mấy tiếng, ngay cả bị trời chọc thân tà mị kia thể khí vẫn là không thể mất đi.” Băng Nhi, ân tình của người ta coi như là nhớ lấy. Có ân báo ân, có thù báo thù. Ta luôn luôn ân oán rõ ràng, bất kể là gây thù oán với ta, ta Hân Chấn Dạ cũng sẽ đòi lấy. Hôm nay thiếu người, ta sẽ một ngày nào đó sẽ trả cho người.” Thanh âm của hân quanh quẩn ở trong địa lao như muốn nói cho nàng, hân sẽ báo đáp ân huệ của nàng. Nhưng tim của nàng lại đập kịch liệt được như vậy, thậm chí cảm nhận được thật sâu nỗi sợ hãi. Nàng sợ qua hôm nay phải nghe được sự uy hiếp của hân. Hân Chấn Dạ ân oán rõ ràng, có phải sẽ trả thù người phản bội hân? Có phải dùng cái phương pháp lăng trì đáng sợ kia, làm người phản bội hân phải chịu sự nhục nhã? Cái vấn đề này quá mức đáng sợ, nàng thậm chí không dám đi nghĩ sâu hơn. Vì bài trừ những suy nghĩ kia, nàng tầm mắt trong suốt hướng lên ở trên người hân, nhìn vào vết thương đến loang lổ kia. Nhìn thấy những hạt muối phía trên, nàng kinh ngạc cảm. “Bọn họ dùng nước muối gội người? Còn có đau không?” Nàng nhỏ giọng hỏi, không dám tưởng tượng sẽ đau như thế nào?

“Dĩ nhiên có đau, chẳng qua là muối chỉ thấm vào trong ngoài làm vết thương đau nhức, ngược lại có thể làm cho ta giữ vững thanh tỉnh.” Hân cười nhạt, đối với trên người mình tổn thương không quan tâm đến nhưng ngược lại đối với nha hoàn xinh đẹp này càng có nhiều tò mò. Trong lao ngục khá dài mà nhàm chán này thật làm hân buồn tẻ. Thật vất vả mới có một nữ nhân xinh đẹp đi tới, hân cũng không cách nào giấu diếm, trong máu hân mơ hồ dâng trào sự hưng phấn. “Người có giọng nói thật khác, không giống như là người Trung Nguyên chẳng lẽ là đến từ bên ngoài sao?” Nói chuyện với nhau mấy câu, hân đã nghe ra Băng Nhi có âm thanh mềm mại kỳ lạ, giống như là đến từ nơi khác hoặc là một nơi xa hơn thế. Băng Nhi lấy dải lụa trên tay cẩn thận thay hân lau đi nước muối trên vết thương. “Cha mẹ ta đến từ bên ngoài mà ta từ nhỏ đã sinh trưởng ở nơi này.” Nàng không chút do dự vừa nói, cúi đầu không có nhìn ánh mắt của hân. “Là sao?” Hân nhớ tới quốc gia kia, chẳng qua là... hơi nhiều mây, không cần phải nhiều lời nữa, các nước bên ngoài lãnh thổ trung nguyên đang lúc tranh đấu. Huống chi nàng lại sinh trưởng ở Trung Nguyên, có quốc có phân tranh thì nàng lại càng không sao. Lau hồi lâu, nàng phát giác nước mang đến không đủ, không cách nào cho lau sạch. Nàng chau lên đôi mi thanh tú, thu hồi tay lụa đã bị máu của hân vấy bẩn hết. “Ta ngày mai lại vì người mang nước đến cùng với thuốc mỡ, những vết thương này nếu không rửa cho sạch sẽ sợ là sẽ sinh mủ.” Nàng ngẩng đầu lại nhìn thấy hân đang nhìn mình, cặp mắt đen kia chớp động phát ra tia nhìn u tối khó lường. Nàng chỉ cảm thấy bối rối, trong khoảng thời gian ngắn chân tay luống cuống, vội vàng xoay người sang chỗ khác, thu thập đồ ăn mà chuẩn bị rồi đi. “Băng Nhi.” Hân mở miệng gọi tên nàng, thanh âm trầm thấp khó có thể kháng cự. Nàng dừng bước lại, vạn phần không tình nguyện mà xoay đầu lại, ánh mắt nhìn nam nhân bị trói vào cột trên tường, nhưng vẫn hết sức cao ngạo nguy hiểm. “Ngày mai, ta sẽ chờ người.” Hân mở miệng cười một tiếng, vẻ mặt hiện ra ngoài mị lực trong mắt còn có chứa đựng ý cười. Nàng chẳng qua là vội vàng gạt đầu, không dám có bất kỳ lời đáp lại nào, đứng khi nhìn lại hân cũng không có, rồi sau đó ôm đồ ăn bước nhanh rồi đi. Nhìn vào đôi mắt trầm sâu, cũng có thể thấy được rõ ràng tính cách của hân. Nếu như hân biết nàng chân chính có mưu đồ tuyệt đối sẽ không cảm tạ nàng mà ngược lại, nàng hoài nghi khi hân biết chân tướng sẽ hết sức đáng sợ như thế nào? Không biết hân sẽ dùng phương pháp nào giết chết nàng...! Ngày thứ hai Băng Nhi thật tuân thủ lời hứa đem cháo nóng lần nữa đi tới địa lao. Nàng cực khổ mà khiêng thùng nước đi tới, mức nước rót vào trong thùng gỗ, loay hoay một chút mồ hôi đã đổ ra như tắm. Quần áo màu trắng gốc trên cổ dấu vết nước đọng, dán lên nàng càng khiến nàng thân thể thêm phần mềm mại diễm lệ, thật làm cho người ta động lòng. Cừu kha hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào đến gần, còn bọn hân một chút cũng không thêm đến gần đây. Mấy ngày gần đây Thiết Ung đem hộ tống đương triều nhật để tới Thiết thành, chủ trì chuyện giết con của ma giáo, mà các nhân sĩ chính phải quy tụ ở Thiết thành cũng đi trước nghênh đón, bọn họ càng không có thời gian mà để ý tới Hân Chấn Dạ sống hay chết trong địa lao. Bọn họ cho là hân trúng mưu gian tảo, lại bị buộc chặt ở trên tường, hân là không cách nào nhúc nhích. “Băng Nhi, có mệt không? Hay nàng nghỉ một chút đi?” Hân nhìn nàng cằn cù vất vả xách thùng nước thỉnh thoảng dừng bước lại, tựa vào thùng gỗ bên cạnh mà thở. Thân thể của nàng nhẹ nhàng, bước đi linh động nhưng vẫn là nhìn ra được nàng cũng không biết võ công. “Không thể nghỉ ngơi, ta phải làm mau bọn họ chút nữa có thể trở về. Còn có rất nhiều vết thương phải xử lý hoàn toàn mới được, không thể để cho người khác biết ta chạy tới nơi này.” Băng Nhi lắc đầu, bởi vì lao động mà mồ hôi. Nàng gơ lên tay áo lau mồ hôi trên trán, đúng là cảm thấy có chút mệt. Da thịt nàng vốn trắng nõn hôm nay lại vận động mà trở nên đỏ bừng xem ra nhìn càng thêm khả ái. Cánh tay mảnh khảnh đi tới cổ áo, vô tình mở một nút áo ra, nhưng khi nhận thấy được tầm mắt của hân, động tác của nàng đột nhiên dừng lại. Ở trước mặt của hân mở nút áo, tựa hồ là một chuyện rất nghiêm trọng. Coi như là hân đã bị buộc chặt ở trên tường, nhưng là khi nàng chuẩn bị mở nút áo, ánh mắt của hân phút chốc trở nên sắc bén sáng ngời. Giống như là đã thủ đang say ngủ bỗng người thấy được con mồi đang phát ra mùi thơm vậy, trong nháy mắt tư thái liền thay đổi. Sự việc không cách nào nói rõ, cảm thấy không khí thay đổi, bốn phía cũng không giống với lúc trước, càng làm cho Băng Nhi kinh lòng cảnh giác. “Băng Nhi, nếu là nóng quá thì nàng cởi bớt y phục xuống đi. Nếu như nàng vì nóng mà sinh bệnh ta sẽ rất lo lắng.” Hân mỉm cười, khẩu khí có phần thông cảm, nhưng hai mắt thật ra thì tràn đầy mong đợi. (hix cẩn thận anh này lừa ah nha)

A! Nếu là thật có thể thấy cảnh sắc mỹ lệ như vậy, có lẽ có thể an ủi hân bởi vì trúng mỹ nhân kế mà làm bản thân thương tổn phần nào. Trước mắt Băng Nhi tuy không phải loại danh kỹ tuyệt đỉnh nhưng nhìn nàng cũng rất thanh tú mỹ lệ, bộ dáng xấu hổ e lệ càng làm cho hân nghĩ muốn một ngậm mà nuốt chửng nàng. “Không có... Không sao... Ta không nóng.” Nàng liền nói, bỏ qua vẻ mặt thất vọng hân. Băng Nhi sau khi đem khăn thấm ướt, bắt buộc tìm mình đập bình tĩnh lại, lúc này mới đi ra phía trước. Hai người đứng rất gần nàng đứng ở bên cạnh hân, nhận thấy cơ thể hân hết sức cao lớn, màu da ngăm đen do nhiều năm ở sa mạc bị mặt trời nóng rực thiêu đốt. Phơi ra bà vai rộng rãi cùng đôi cánh tay rắn chắc, cánh tay này có thể nhốt bất kỳ con mồi nào bị hân nhắm trúng càng dễ dàng tóm cổ đánh gãy con mồi. Mặc dù lúc trước nàng đã từng cho hân ăn cháo từng đứng rất gần hân nhưng lần này lại cảm thấy có chút bất đồng. Nàng vì hân mà lau đi máu đen, đích thân chăm sóc những vết thương kia, da thịt hai người phút chốc đứng thật gần nhau, càng tăng thêm vài phần thân mật. “Thật không nóng sao? Nhìn người cũng chảy đầy mồ hôi rồi.” Hân vẫn ôn nhu khuyên nhủ càng thêm nhích tới gần nàng, tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt mỹ lệ của nàng. Trước mắt hân chính là cái cổ trắng nõn của nàng, mùi thơm từ nữ thuộc về nàng chạm vào mặt hân, cơ hồ muốn cho hân mê mẩn hoa mắt. Dù rồi dù rồi! Hân ở trong lòng thở dài, coi như là lọt vào trong tay Trầm Khoan bị đòn roi của hân quất rất nhiều, nhưng lúc này nếu có thể nhìn thấy cảnh xuân tuyệt đẹp này, hân coi như là đủ vốn. Băng Nhi cảm môi không nói, hai tay mềm mại nhẹ nhàng mà lau vết thương trên người hân. Máu cũng đã ngưng hết, nàng dùng nước ấm đem máu hòa tan, cũng đem những hạt muối kia lau khô sạch sẽ. Hân bởi vì nàng da thịt mềm mại tiếp xúc, cơ hồ muốn phát ra một tiếng thở dài. Đôi tay của nàng ấm áp qua lại chà lau lên người hân, nhưng không có mang theo nửa phần dục niệm. Hân hai mắt nhắm lại, cảm thụ được nàng chạm tới, dùng nước trong rửa sạch thân thể của hân... So với vận rủi lúc trước nàng đối với hân thật tốt như vậy cảm thấy đây không giống như là thật. “Băng Nhi, thật không nóng sao?” Hân cảm nhận được cổ họng bởi vì nàng đến gần mà trở nên khô khốc, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định mà tái diễn vấn đề lúc trước, giống như là thợ săn cực kỳ có kiên nhẫn dụ dỗ con mồi vào trong bẫy.

Băng Nhi đỏ mặt lắc đầu, có chút khó khăn mà lau chùi khuôn mặt của hắn. Khi hắn nhìn nàng, nàng có không biết làm sao mà hai gò má đã đỏ bừng, hai đôi mắt trong suốt không hoàn toàn né tránh, bộ dáng đơn thuần để cho hắn cảm thấy hứng thú hơn. “Không nóng.” Nàng kiên trì, trong lòng đã đập loạn, không rõ hắn tại sao muốn nhìn nàng như vậy. Nàng làm sai chỗ nào? Có phải đã lộ ra sơ hở gì hay không? “Là sao?” Hắn nhìn đôi mày rậm, đôi mắt đen lóe ra vẻ tâm tình, tiếng nói đi theo đã giảm thấp xuống, bất quá lần nữa lấy ngữ điệu ôn nhu nói: “Băng Nhi, mép tóc ta đang lúc có một nơi vết thương thật đau người thay ta nhìn một cái được không?” Hắn nói lên yêu cầu. Băng Nhi không chút nghi ngờ gì điếm cao mũi chân, quả nhiên khi vén mái tóc đen tán loạn của hắn thì nhìn thấy một vết thương do roi đánh thật dài. Nàng nhích tới gần hết sức, cơ hồ như rúc vào trong lồng ngực của hắn. Nàng chuyên tâm mà lau chùi, không có nhận thấy được hắn đang có mưu đồ khác mà nhích tới gần. Hàn Chấn Dạ khẽ nheo lại mắt, nhìn cái cổ trắng nõn non mềm của Băng Nhi đang ở trước mắt, theo cử động chà lau hoặc xa hoặc gần, thỉnh thoảng trong khoảng khắc gần một chút, còn có thể lơ đãng mà ma sát đến môi của hắn. Hắn phát ra âm thanh thấp trầm ngậm, hương thơm của Nàng giống hương thơm của Hoa, lại càng thêm phần mật ngọt. Mặc dù thân thể của nàng chỉ là đơn thuần gần sát, lại làm cho hắn hưng phấn đến cơ thể liên cứng ngắc. Hắn không cách nào nhẫn nại nữa! Liên nghiêng mặt qua, lấy miệng sờ nhẹ cổ của nàng, tiếp theo lộ ra đầu lưỡi nóng rực mềm mại nhanh chóng theo đường cong cổ của nàng, tham lam môn trón lỗ tai nhạy cảm của nàng. Đầu tiên là khẽ cắn, tiếp theo hắn lén hôn hít vào trong tai của nàng, làm nàng phát ra sự run rẩy kịch liệt. Thân mật tiếp xúc Như vậy chỉ ở trong chớp mắt, nhưng lại mãnh liệt giống như sét đột nhiên đánh trúng nàng. “Người!” Nàng vừa sợ vừa thẹn vừa giận, hắn hành động vô lễ. Băng Nhi bản năng phản ứng kịch liệt như có lửa dâng lên kiểm soát bề ngoài mềm mại của nàng. Không chút nghĩ ngợi liền cho hắn một cái tát. Một cái tát kia nàng dùng hết tất cả khí lực, thanh âm thanh thúy vang dội, ở trong địa lao quanh quẩn không dứt. Tay của nàng nhanh chóng lau đi chỗ hắn lúc trước liếm qua. Đầu lưỡi nóng rực của hắn quét qua xúc cảm như vậy tăng vọt giống như là dùng đầu lưỡi thay nàng in dấu. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới hắn là bị trói ở trên tường nhưng vẫn là có thể đùa giỡn phụ nữ như vậy. Hàn Chấn Dạ má bị nàng đánh, trên gương mặt truyền lại đau đớn làm cho hắn nhăn tít chân mày. Tròng mắt đen bên trong nhưng không có nửa phần tức giận, hắn chậm chạp xoay đầu lại, đánh giá Băng Nhi trong lúc tức giận nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn xinh đẹp động lòng người. “Băng Nhi, người cũng đã biết chưa từng có người nào dám đánh ta như vậy?” Hắn không giận mà ngược lại cười, cả người như cũ bộ dạng vô cùng mỉa mai hoặc làm cho hắn thoát nhìn còn nguy hiểm hơn mấy phần. Vốn cho là nàng nhiều lắm là bị cử chỉ của hắn dọa cho sợ hãi, có lui ở một bên phát run hoặc là nhìn hắn mà roi lệ. Mà hắn trăm triệu không nghĩ tới, nàng thậm chí có lá gan lớn như vậy dám động thủ trừng phạt hắn không phục. Chẳng lẽ mình nhìn sai tiểu nữ nhân này mặc dù tính tế lại giống hắn, người như nàng con dân sa mạc mới có tính cách kiên cường như vậy! “Phàm mọi việc là đều có lần đầu tiên, người nếu là dám làm như vậy nữa, ta nhất định sẽ động thủ lần nữa.” Nàng cắn chặt răng, tim nàng vẫn còn căng thẳng đập càng mãnh liệt. Nàng là tại sao? Chẳng qua là bị hắn hơi chút liếm cắn, trên mặt đỏ hồng tựa như không có cách nào mặt đi. Nàng hắn là tức giận mới đứng, làm sao trong lòng còn không ngừng đến gần hắn, trên người hắn hơi thở phái nam mãnh liệt không khí vây quanh nàng. . . Quá nguy hiểm! Mạo hiểm nhích tới gần Hàn Chấn Dạ, chẳng qua là tánh mạng có thể khó giữ được, hôm nay nói không chừng ngay cả trinh tiết nàng cũng gặp nguy hiểm. Hàn Chấn Dạ cũng không có bị uy hiếp của nàng dọa cho lùi, dù sao muốn hái đóa hoa mỹ lệ này, tránh không được bị gai nhọn gây thương tích. Hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ở dưới tóc mái đen xõa ra, lộ ra vẻ mặt vô cùng tà mị. “Băng Nhi tha thứ cho sự thành thật của ta, nhưng là so với bị Cừu kha quất, ta ngược lại mong đợi người đánh.” Ngụ ý chính là hắn vẫn sẽ tìm thời cơ mà hưởng thụ nàng lần nữa. “Người — người — “Nàng nghe ra hắn ngang ngược, tức giận mà dậm chân cơ hồ không cần nghĩ đã quay đầu. “Ta thật nên để người chết đói, không đề ý tới người mới đúng.” “Băng Nhi, người thật bỏ ta được sao?” Hắn nhẹ giọng hỏi, hưởng thụ trên mặt nàng đỏ bừng. “Trên người của ta máu đen còn không có lau sạch, sẽ không tốt.” Hắn vẽ mặt mong đợi nói, lộ ra nụ cười mê người nhất. Chính là dựa vào khuôn mặt tươi cười này làm bao nhiêu mỹ nữ bị hắn lừa gạt. Khi đến Trung Nguyên, chiều này hắn là cũng có thể thành công. Chẳng qua là nội tâm của hắn hiểu, mình đối với Băng Nhi hứng thú từ từ tăng lên, cũng là vượt qua nỗi hứng thú đối với một loại mỹ nữ. Nàng mỹ lệ thiện lương, tuy bộ dáng kém hơn mỹ nữ hắn từng gặp nhưng nàng lại có tính tình tốt bụng. Cả khi nàng nổi giận đùng đùng mà đánh hắn, cặp mắt kia lóe ra ánh sáng giống như những vì sao tinh quang trong sa mạc làm cho người ta khắc sâu ấn tượng. Hắn từng nói qua, mình là một cô ân phải trả. Mà hôm nay hắn dần dần biết báo ân sẽ có thời gian rất dài, có lẽ có thể so với lúc trước dự trữ dài hơn rất nhiều. Băng Nhi đứng ở chỗ cũ không dám tiến lên. Nàng còn đang suy nghĩ, cân nhắc có hay không muốn tiếp tục. Cửa đá truyền đến tiếng ma sát trầm thấp, có người mở cửa địa lao ra. Hắn nhất thời khản trương toàn thân căng thẳng, Hàn Chấn Dạ sợ nàng tới chiếu cố hắn sắp bị người khác phát hiện. Một nam nhân cao lớn đi vào địa lao, trầm ổn bước đi tựa không có âm thanh, tròng mắt đen bên trong không có gợn sóng, đầu tiên là nhìn Băng Nhi sau lại đem tầm mắt chuyển qua trên người Hàn Chấn Dạ. “Cho dù bị trói ở trên tường, người còn có thể sai bảo được nha hoàn trong nhà của ta?” Hắn giọng nói thảng thảng hỏi, không có bất kỳ tức giận. “Thiết Ứng, người cuối cùng xuất hiện, như vậy thật chậm trễ làm sao đây mà được được xưng là đãi khách sao?” Hàn Chấn Dạ khoe miệng khẽ động giọng nói rất là quen. Tròng mắt đen hiện lên một tia tức giận, nguyên nhân chủ yếu là không vui là bởi vì Thiết Ứng cắt đứt việc hắn cùng một chỗ với Băng Nhi. Băng Nhi vén áo thi lễ không dám nhìn ánh mắt Thiết Ứng. “Thành chủ, xin tha thứ ta, ta chỉ là..” Nàng vội vàng nghĩ phải giải thích. Thiết Ứng phát phát tay, ý bảo nàng rời đi. “Không cần gấp gáp, chuyện này ta liền làm cho nó không có phát sinh, từ nay về sau người cứ theo lẽ thường đến địa lao chiếu cố hắn, nhưng không được nhắc tới với người bên cạnh.” Hắn đơn giản mà nói. “Là.” Nghe ra Thiết Ứng trong giọng nói đối với Hàn Chấn Dạ có chiếu cố thêm, Băng Nhi đôi mắt liền buông xuống, hiện lên một tia kỳ quái hoang mang. Nàng cắn môi đỏ mọng, không hề lưu lại nhiều hơn nữa xoay người rời địa lao, để cho hai nam nhân có không gian nói chuyện. Lúc rời đi, nàng vẫn có thể cảm giác được, có một đôi mắt đen nóng như rực lửa thủy chung vững vàng mà nhìn chăm chú vào bóng lưng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lâu Lan Giai Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

Đến gần thời gian dùng bữa tối, ánh

trắng trên đầu ngọn liễu, một thân ảnh yếu điệu đang cầm khay thức ăn,

hướng một chỗ bí mật nhất đình viện Thiết thành mà đi tới. Nàng bộ dạng cẩn thận, còn bất chợt quay đầu lại ngó nhìn có người theo dõi hay không.

Chưa đi tới cửa vào địa lao, phía sau

núi giả đột nhiên nhảy ra một đạo hắc ảnh, cả kinh nàng thờ hốt vì kinh

ngạc, cơ hồ giữ không được khay thức ăn.

“Lại muốn đi đưa cơm sao?” Cừu kha đưa

ánh mắt nhìn Băng Nhi, tầm mắt quét qua khay đựng thức ăn.” Con của ma

giáo kia vận khí thật là tốt, ta vốn định để cho hắc chết đói, không

nghĩ tới Trầm trang chủ lại có ý định khác.”

Băng Nhi rút lui một bước, cúi thấp đầu không dám nhìn vào tầm mắt của Cừu kha.

Trên thực tế, nàng cũng không phải là

cô gái tầm thường, hơn nữa cũng không phải là nha hoàn bình thường. Hàn

Chấn Dạ không có đoán sai, thật sự của nàng là đến từ bên ngoài, lúc

trước nói cho người bên cạnh cũng là lời nói dối, nàng phụng mệnh đi tới Thiết thành nhưng thật ra là vì thi hành nhiệm vụ. Chỉ có số ít người

mới biết được, nàng là cùng Trầm Khoan có một trao đổi.

Trầm Khoan ra lệnh cho nàng, muốn nàng

ẩn thân ở Thiết gia rồi nghĩ cách đến gần Hàn Chấn Dạ. Nhận được tín

nhiệm của hắc hồi ra Thiết gia có quan hệ cùng Hàn Chấn Dạ như thế nào

tùy thời hồi báo tin tức. Trầm Khoan đang trù tính âm mưu, nếu là tiến

hành được không thuận lợi lỡ gặp chuyện bị bại lộ, nàng nhất định phải

sử dụng thủ đoạn cuối cùng... xử hắc.

Nghĩ đến Trầm Khoan gửi đủ lời nhắn

nhủ, nàng hai tròng mắt trong suốt mỹ lệ không khỏi buồn bã, hai tay

càng cầm thật chặt, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay mềm mại, nàng

nhưng một chút cũng không cảm thấy đau đớn.

Nàng thật sự không muốn làm như vậy, sau khi lừa gạt sự tín nhiệm của Hàn Chấn Dạ rồi phản bội lại hắc. Huống

chỉ Thiết gia mọi người đối với nàng rất tốt, thậm chí ngay cả Thiết

thành phu nhân – Dã Hòa không biết vì sao cũng đối với nàng thêm chiều cố, đối với nàng giống như tỷ muội trong nhà.

Nhưng mà nàng không có bất kỳ lựa chọn

nào a! Tại nơi xa, tất cả thân tộc của nàng đến nay toàn thân vùi lấp

chôn lao ngục. Sau đó không lâu sẽ bị đưa lên pháp trường, nàng nếu là

không có được sự cứu giúp của Trầm Khoan, hơn bảy mươi nhân mạng sẽ chết thảm dưới tay đao phủ...

“Hắc đại khái rất tin tưởng ngươi sao?”

Nghĩ cũng không nghĩ ra ngươi là do Trầm trang chủ phái tới câu hồn hắc

khiến cho hắc phải xuống hoàng tuyền.” Cừu kha đánh giá Băng Nhi xinh

đẹp, thăm thẳm bội phục sự lựa chọn cơ trí của Trầm Khoan.

Đúng là nữ nhân mỹ lệ nhu nhược, xem ra giống như là không có nửa phần khả năng đã thương người, bộ dáng vô tội kia có thể lừa gạt bất luận kẻ nào. Hàn Chấn Dạ coi như cẩn thận nữa,

chỉ sợ cũng đề phòng không được Băng Nhi. Đại khái nằm mộng cũng không nghĩ ra, Băng Nhi cũng là nằm trong mưu kế. Liên tục hai chiều mỹ nhân kế, Hàn Chấn Dạ không bị câu hồn cũng khó.

“Hỏi vòng vèo có ra tin tức gì không?” Cừu Kha dò hỏi, đi về phía trước mấy bước vẫn là đang đánh giá nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, đăm đăm mà nhìn

hắn về mặt không có thay đổi.”Ta không cần hướng người báo cáo cái gì,

ta khi biết chuyện gì cũng chỉ có thể nói cho Trầm Khoan.”Băng Nhi lạnh

lùng quay đầu đi, muốn hướng địa lao mà đi tới, trong lòng đối với Cừu

kha không có nửa phần hảo cảm

Cừu kha cười lạnh một tiếng, đột nhiên

vươn tay hung ác địa nắm được Băng Nhi. Tay của hắn sức lực rất lớn,

hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc căn bản không cần dùng sức

cũng làm đau nàng.

“Cho ta làm đáng sao? Ta muốn người nói cho ta biết “Hắn khàn giọng nói, bởi vì bị khinh thị mà tức giận .

Chỗ hắn nắm truyền đến một trận đau

đớn, nhưng ánh mắt của nàng lại là không có thay đổi, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng Cừu kha. Nàng mặc dù bộ dáng nhu nhược nhưng tính cách hết sức kiên cường không chịu bất cứ uy hiếp gì.”Người không phải là Trầm

Khoan, ta không cần thiết nói nhiều lời.”Nàng nhàn nhạt nói.

“Gái điểm thú! Dám xem thường ta?”Cừu

kha phát tay hung hăng đánh nàng một cái tát kêu vang thật lớn, đem

nàng đánh cho quay đầu đi “Cho là mang Trầm trang chủ ra dọa ta, ta liền không làm gì được người sao?”Ánh mắt của hắn lóe lên, tầm mắt dao động

nhìn sự ôn nhu của nàng, trong mắt hiện lên tia dâm dục. Nữ nhân đẹp như vậy, nếu là để cho con của ma giáo kia nằm trước há chẳng phải đáng

tiếc sao? Chỉ tiếc bây giờ không có thời gian, nếu không. . .

Cừu kha tia nhìn rét căm căm, nụ cười kia cực kỳ giống chó sói nuốt chửng con mồi, làm cho người ta vô cùng không thoải mái.Băng Nhi chau đôi mi thanh tú bởi vì bị đập mà trong miệng nếm có mùi vị của máu tươi.Đại khái là một chương

này, đem môi của nàng xé rách gây tổn thương. Nàng vẫn là nhìn Cừu kha,

về mặt kia không giống như là sợ hãi kinh hoàng càng giống như là khinh bỉ.

“Trung Nguyên nhân vật gọi là danh môn

chính phái chính là làm những thứ này để khi dễ nữ tử sao? Tương đối,

chỉ sợ còn không bằng Hàn Chấn Dạ.”Nếu như đây mới là chân diện nhân sĩ

chính phái nàng thật đúng là mở rộng tầm mắt .

Cừu kha sắc mặt đột nhiên đỏ lên, càng

thêm nổi giận. Không ngờ rằng bộ dáng nữ nhân nhu nhược kia nói chuyện

nhưng lại sắc bén như thế .Chẳng qua hẳn là có tiếng không có miếng,

hiệp khách thậm chí so ra kém Hàn Chấn Dạ nhiều .

“Còn dám nói hươu nói vượn? Nhìn đây — “Hắn lần nữa giơ tay lên tức giận mà đánh mất đi lý trí, cơ hồ muốn giết chết Băng Nhi.

“Hừ! Tay ngươi giờ cao như vậy, là muốn đối với Băng Nhi làm gì?”Đình viện một nơi khác truyền đến giọng nữ

thanh thúy, ngữ điệu trung tràn đầy cảnh cáo cùng vẻ không vui.

Một thân thể xinh xắn rất nhanh mà chạy tới ,y phục tơ lụa tỉ mỉ mặc ở trên người nàng có mấy phần tán loạn

khoác lên trên thân thể mềm mại.

“Dã Họa cô nương.”Băng Nhi quỳ gối vén áo thi lễ.

“Băng Nhi có sao không ? Người này khi

dễ ngươi sao?” Dã Họa Chú ý nhìn chăm chăm Cừu Kha, nàng đối với những

danh môn chánh phái này không có cảm tình gì, hận không được muốn những

người này thật sớm mà rời đi, nói chuyện khẩu khí tự nhiên không chút

hiền hòa .

Cừu Kha vẻ mặt trở nên cứng ngắc đem

lửa giận nuốt về trong bụng, không có phát tác.”Dã Họa cô nương, hết

thầy chẳng qua là hiểu lầm thôi.”Hắn nhìn Băng Nhi một cái, thầm hận

Băng Nhi vận khí quá tốt. Dã Họa Thiết thành là vị hôn thê thành chủ,

Trầm Khoan lúc trước từng dặn dò quá, muốn lưu ý nhiều hơn.

“À chẳng qua là hiểu lầm.”Băng Nhi nhàn nhạt nói, không muốn mở rộng sự việc.

Dã Họa gật đầu, vẫn là nhìn chăm chăm

Cừu Kha.”Tốt nhất là hiểu lầm, nếu là có ai đó khi dễ ngươi, nhớ tới

nói với ta một tiếng, ta cũng sẽ không bỏ qua.”Nàng rõ ràng cảm giác

không khí rất quý dị, xa xa đã nhìn thấy Cừu Kha khi dễ Băng Nhi, mà

Băng Nhi khóe miệng cũng có tổn thương, bộ dáng xem ra giống là bị đánh. Tại sao Băng Nhi còn muốn thay Cừu Kha giấu diếm?

“Nha hoàn này có Cố cô nương chỗ dựa,

có ai dám khi dễ nàng chứ? Ta tạm thời nhớ tới có việc, xin cho ta rời

đi trước.”Cừu Kha cười khan mấy tiếng, hai tay chấp lại ,không tình

nguyện xoay người rời đi. Đi qua bên cạnh Băng Nhi, thanh âm của hắn nhỏ đến thấp nhất, trong giọng nói tràn đầy ác độc.”Cũng nhanh thôi sẽ thay đổi triều đại , ngươi cho rằng Dã Họa có thể che chở ngươi bao lâu? Hôm nay ban đêm một khi Trầm trang chủ hành động, nàng cũng phải chết. Bắt

đầu từ bây giờ, ngươi lo mà lấy lòng Hàn Chấn Dạ, hành sự tùy theo hoàn

cảnh. Chờ đám tạp nhân đều chết hết ta quay lại trị ngươi.”Hắn cười

lạnh, chậm rãi rời đi.

Băng Nhi đứng nguyên tại chỗ cũng không nhúc nhích gì , hai tay cầm cái khay thật chặt, toàn thân cảm giác lạnh như băng tâm tình sợ hãi bất an nắm chặt lòng của nàng.

Tối nay sao? Trầm Khoan sẽ phải hành

động? Nếu là tôi nay hành động thành công, chỉ sợ Thiết gia mọi người

bao gồm Hàn Chấn Dạ trong địa lao cũng sẽ chết thảm.

“Người thật không có chuyện gì sao? Sắc mặt của người thật tái nhợt a!” Dã Hòa dò hỏi cầm tay Băng Nhi.”Ta sớm

nói cho Thiết Ung, nên đem những tạp nhân này toàn bộ đuổi đi đỡ phải

thấy những nguy quân tử này cả ngày Thiết gia ra oai, tính toán muốn

làm sao giết Hàn Chấn Dạ, ta nghe mà cảm thấy phiền lòng. So với Hàn

Chấn Dạ, bọn họ mới đáng chết.”

“Dã Hòa cô nương xin đừng lo lắng, ta

không sao.”Nàng khẽ cắn môi đỏ mọng làm vết thương ở cánh môi lần nữa

tràn ra, trong miệng cũng là ngai ngái mùi máu. Dã Hòa càng quan tâm

nàng tội ác của nàng cảm lại càng nặng.

Nàng chỉ là muốn muốn cứu vớt người

trong tộc, mới chịu đáp ứng Trầm Khoan tiếp tục ở tại Thiết gia, thừa cơ đến gần Hàn Chấn Dạ. Chẳng qua là, nàng càng hiểu rõ kế hoạch Trầm

Khoan, nàng lại càng sợ hãi. Nàng cảm thấy mình tựa hồ là trong lúc vô

tình đã bị cuốn vào một cuộc âm mưu đáng sợ.

Tiếp xúc đến ánh mắt quan tâm Dã Hòa,

lòng của nàng chợt thấy đau xót. Qua mấy canh giờ nữa, nàng nhất định

phải phản bội đối ánh mắt quan tâm thuần túy này, nghĩ đến Dã Hòa đã ở

trên danh sách tàn sát của Trầm Khoan, lồng ngực của nàng lại có trận

đau đớn.

Nàng không dám đi suy nghĩ nữa trận âm mưu này sau khi kết thúc, nàng có cái gì lạ thường. Trong địa lao âm u, Hàn Chấn Dạ như cũ bị trói vào cột trên tường đá.

Hắn nhắm mắt dưỡng thần khôi phục

nguyên khí cảm nhận được thể lực đang từng lúc từng lúc mà khôi phục.

Lúc trước trên người bởi vì bị đánh bị tra khảo mà lưu lại vết thương

nhưng vì được Băng Nhi tỉ mỉ chiếu cố mà đã khỏi hẳn, công lực từ lâu

khôi phục vốn đã tám, chín thành. Hắn muốn thoát khỏi khóa sắt thật sự

là dễ như trở bàn tay, nhưng hắn như cũ tự nguyện bị nhốt ở trong địa

lao này. Vì hắn nhận lời tham dự kế hoạch, cũng vì người con gái xinh

đẹp kia.

Nhắm mắt hết sức dưỡng thần, bên tai

truyền đến thanh âm y phục ma sát dưới đất đang đi tới. Hắn tuy chưa mở

mắt, khóe môi cũng trên khuôn mặt đã hiện lên nét cười.”Băng Nhi.”Hắn

thấp giọng gọi chậm rãi mở mắt, nhìn thấy nàng thanh tú động lòng người

đang đi tới gần.

Hắn lấy ánh mắt mà cắn nuốt thân ảnh

Băng Nhi, chẳng qua là một ngày đêm ngắn ngủn không có nhìn thấy nàng,
trong lòng tự nhớ nhung (hìx anh này rơi vào lưới tình rồi hìh)

Trải qua mấy ngày nay, Băng Nhi tí mỉ

chiều cổ cho hắn. Mỗi ngày đúng giờ này đưa thức ăn tới, lau sạch một
thân máu đen rồi cẩn thận mà bôi thuốc. Ở trong địa lao âm u này cũng
chỉ có mình hắn và Băng Nhi ở chung một chỗ, thỉnh thoảng dùng ngôn ngữ
đùa nghịch nàng, nhìn hai gò má dần dần ửng đỏ thật là bị gây cho mê
người.

Nhiều thời gian hắn không có kiêng kị

mà dùng ánh mắt mà nhìn nàng chăm chú, giống như là vĩnh viễn nhìn cũng không thể nào chán nàng. Nhìn nàng nhích lại gần mình, cước bộ hơi chán
chờ. Nhìn nàng vì mình mà lau rửa vết thương, trên khuôn mặt tỉnh táo

kia mang theo sự xấu hổ do dự cùng mỹ lệ e dè. Qua nhiều năm như vậy,
chưa từng có bất kỳ cô gái ở trong lòng hắn có ấn tượng sâu như vậy.

Hắn không biết cảm giác như vậy là cái

gì, chỉ biết mình sớm thành thói quen. Mỗi ngày có Băng Nhi làm bạn,

thậm chí chỉ cần nàng tới chậm, chính mình sẽ có vẻ mặt nôn nóng cùng
bất an.

“Ta rất nhớ ngươi.”Hắn mở miệng nói,

nhìn thấy nàng chẳng qua là liếc hắn một cái, khẽ cắn môi đỏ mọng, không có bất kỳ câu trả lời nào. “Như vậy còn ngươi? Có phải hay không cũng
luôn nhớ ta?”Hắn ngữ điệu tràn đầy dụ dỗ, vốn là thích đùa nàng. Tiếng
nói mê người lộ ra trên ngũ quan tuấn mỹ kia khó có thể hình dung tà khí đó có thể đầu độc bất luận kẻ nào.

“Không muốn, dĩ nhiên không muốn.”Nàng nhanh chóng trả lời, có chút chột dạ.

Tại sao khi cặp mắt chăm chú nhìn

nàng, lòng của nàng liền không chịu yên? Tim của nàng đập mạnh cùng sự
bối rối không ngừng. Là bởi vì thấp thòm không yên, hay là còn nguyên
nhân khác?

Đôi tay có chút run rẩy cầm chiếc khay

bằng trúc, lấy ra thức ăn nóng hổi. Lấy thìa quấy đều đặn mới thuận thực mà đút cho hắn ăn. Làm việc như vậy lặp lại nhiều lần khiến nàng thành
thói quen. Hắn trông mắt đen sắc bén cũng thỉnh thoảng nói ra khỏi miệng những ngôn ngữ đùa nghịch.

Hắn Chấn Dạ luôn là dùng cặp mắt đen

sâu thẳm kia mà nhìn nàng, khóe miệng không còn mang theo chút tà khí

nào mà chỉ có nụ cười ôn nhu. Nụ cười như vậy trên đời này đại khái

không có nữ nhân nào kháng cự được. Có những lúc nàng có mê muội nhìn nụ cười của hắn, cùng với ngữ điệu nói chuyện của hắn. Thậm chí có lúc

nàng dường như đã quên nhiệm vụ mà Trầm Khoan giao cho ,chỉ có thể nhìn vào trước mắt hai người đang được cùng ở chung một chỗ ôn nhu đùa nghịch. . .

Chẳng qua là, nàng có thể lừa gạt mình

bao lâu? Trên người nàng lưng đeo hơn bảy mươi cái nhân mạng .Coi như là đối với hần thật có một chút động tâm, nàng cũng phải cố nén mà dứt bỏ. Đến cuối cùng, nàng phải đích thân kết thúc tính mạng của hần!

“Băng Nhi, tại sao? Nhìn thấy nàng trầm mặc không nói, trong đôi mắt suốt như có bóng ma bịt kín, hần chau đôi

mày rậm, không thích nhìn thấy nàng như vậy.”Có cái gì không vui, người

có thể nói cho ta biết.”

Hần là oai phong một cõi, nhân sĩ giang hồ chỉ cần nghe đến tên hần thì đã biến sắc .Hần luôn là dễ dàng làm

cho nữ nhân trong thiên hạ khuynh tâm, nếu bị người khác biết hần giờ

phút này cố gắng mà dò tâm trạng của một nha hoàn, nhất định sẽ bị

người khác chê cười, nhưng mà ai thèm quan tâm chứ ? Giờ này khắc này

,nỗi quan tâm duy nhất của hần chính là hi vọng của Băng Nhi.

“Không có chuyện gì.”Nàng nhàn nhạt

nói, tránh ra khỏi tầm nhìn của hần, cầm cái thìa nhích tới gần môi của

hần. Lời Cừu kha tuyên cáo giống như là có một tảng đá lớn nặng nề đặt ở trong lồng ngực của nàng, làm cho nàng khó thở.

Nhất thời không có để ý đã bị nụ hôn

vội nóng rục lên đôi tay non mềm .Môi hần dán lên da thịt của nàng, mang đến sự tê dại kì dị Nàng hô nhỏ một tiếng, mặc dù không phải là lần

đầu tiên bị hần hôn được như ý, nhưng chiếc thìa bởi vì kinh sợ mà rơi

xuống “Người. . .”Mặt của nàng trở nên đỏ hồng,

cơ hồ nghĩ đưa tay đi đánh hần, trong khoảng thời gian ngắn cũng đã quên lời của Cừu kha. Hần lại đột nhiên mà hôn nàng như vậy vô luận nàng

kháng nghị thế nào hần vẫn là nắm chắc lấy cơ hội mà đùa giỡn nàng.

Nam nhân như vậy thực sự quá nguy hiểm, ngay cả bị trói ở trên tường còn có thể nguy hại nữ nhân. Khó có thể

tưởng tượng nếu hần có được tự do sẽ đối với nàng làm ra chuyện gì.

“Ta muốn biết đã xảy ra chuyện gì Băng

Nhi, nói mau.”Khuôn mặt tuấn tã trước mặt cười nhạt, nhưng sâu thẳm

trong ánh mắt lóe ra tia nhìn không cho nàng cự tuyệt hần.

“Không có chuyện gì phiền lòng.”Nàng cố gắng nhắc lại, nhưng nhớ lại sắc mặt ác độc của Cừu kha. Trầm Khoan sắp động thủ, mà Hàn Chấn Dạ cùng Tụ Hiền trang đại địch, nàng không lâu

sau trong tay sẽ phải cầm kiếm mà xuyên qua lồng ngực của hần. Đến lúc

đó đôi mắt đen kia sẽ không còn sự tin tưởng nữa thay vào đó nó sẽ hoàn

toàn biến thành cừu hận.

“Người không nói như vậy để cho ta tự

suy nha .Nàng là đau lòng khi ta bị trói ở nơi này trên tường, không thể mà theo nàng, hay là lo lắng ta một khi được thả sẽ chạy đi xa, từ đó

không được thấy ta nữa?”Hần vẫn là chứa đựng ý cười, cúi đầu nhìn thàn

thái không tự nhiên lắm Băng Nhi. Biết nàng không chịu nói lời nói thật, không thể làm gì khác hơn là tùy ý suy đoán đùa .”Tốt Băng Nhi, là cái dạng này sao?”

Nàng nhặt thìa bị rơi xuống lên, để

trong nước thanh tẩy , sau đó lấy khăn tay tùy thân lau sạch.”Ta không

có nghĩ tới những thứ kia.”Nàng lẳng lặng phủ nhận, có thể trở về tránh

tâm mắt của hắn. Hắn đối với nàng càng tốt, càng ôn nhu, nàng đau đớn

trong lòng lại càng thêm bén nhon.

“Băng Nhi, ngươi đừng sợ.”Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, lần nữa lộ vẻ mặt mỉa mai không người nào có thể kháng

cự này.”Có ân báo ân, có cừ oán báo oán là nguyên tắc của ta ... tuyệt

đối sẽ không để nàng thất vọng.”

Hắn sớm lấy quyết định sau khi kết thúc chuyện này muốn dẫn Băng Nhi cùng rời đi, bất kể là hướng Thiết Ứng

trao đổi hay là đoạt lấy tóm lại hắn chắc là không biết đề cho Băng Nhi

rời đi.

Mặc dù mình chưa sáng tỏ trong lòng đối với tiểu nha hoàn xinh đẹp này hứng thú rốt cuộc là cái gì, chỉ là đơn thuần chỉ là muốn giữ nàng ở bên người, một năm , nửa năm hoặc là càng

lâu hơn nữa. Hắn nghĩ chỉ cần qua chút ít thời gian nữa là hắn có thể

làm rõ những thứ cảm xúc không rõ ràng kia.

Nghe thấy hắn lập lời thề động tác của

nàng trở nên cứng ngắc, hồi lâu chỉ có thể giống như tượng đá, hoàn toàn yên lặng bất động. Rồi sau đó khi nàng có thể cử động ,thân thể mảnh

khảnh bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy.

“Ta sợ nhất nghe người nói những lời

này.”Nàng lắp bắp tự nói, hai tay thật chặt vòng ôm quanh thân mình như

muốn khắc chế trận run rẩy kia của bản thân .

Có ân báo ân, có cừ oán báo oán. Khi

nàng đích thân thi hành nhiệm vụ mà Trầm Khoan đã giao phó hắn có thể

hay không vô cùng mà hận nàng, cho dù chết đi, cũng sẽ hóa thành quỷ tới lấy mạng nàng ?

“Băng Nhi đừng sợ, cõi đời này ta không nghĩ nhất chính là thương tổn người...”Ngữ khí của hắn vẫn lộ ra bộ dạng

vô cùng mỉa mai hoặc, cực kỳ hận giờ phút này thời điểm vẫn chưa tới để thoát khỏi những khóa sắt trên người này, hắn nghĩ chỉ muốn ôm chặt lấy nàng, ôm lấy khuôn mặt mỹ lệ của nàng, lấy nụ hôn một lần lại một lần mà vuốt ve lên ở giữa đôi mi thanh tú như liễu của nàng.

Băng Nhi ngẩng đầu nhìn của hắn, trong

ánh mắt đầy rẫy lo lắng. Hai tay của nàng ôm ấp lấy thân thể, giống như

là nghĩ muốn cho mình một chút ấm áp. Đứng ở ngoài ba thước nhìn hắn,

lòng của nàng bị tội ác hành hạ đến mềm mại suy yếu, cơ hồ nghĩ muốn

gục vào trong lòng ngực hắn.

Trong nháy mắt nàng không cách nào nghĩ đến việc gì nữa, việc Trầm Khoan đã ra lệnh, việc nàng đến bên hắn bỏ

roi hơn bảy mươi tánh mạng kia nàng đều không thể nhớ tới. Nàng bây giờ chẳng qua là chuyên chú mà nhìn hấn giống như trên đời này tất cả nữ nhân biết rõ mình không nên yêu nam nhân kia nhưng là vô lực kháng cự.

Hàn Chấn Dạ cũng nhận thấy được nàng đang biến chuyển, đôi mắt trong suốt kia mang phần sợ hãi cùng rung chuyển. Hấn cảm thấy rung động cùng tức giận, không biết là vì sao nàng toát ra vẻ mặt như vậy?”Băng Nhi tới đây, cho ta xem rõ ràng người một chút.”Thanh âm trầm thấp quanh quẩn ở trong địa lao, ôn nhu hấp dẫn nhất.

Nàng giống như là bị thôi miên, đi về phía trước một bước lại một bước.

Thời gian cứ thế trôi qua. Đêm càng

khuya, Trầm Khoan chỉ sợ đã muốn tiến hành âm mưu kinh thiên động địa,

nàng còn có bao nhiêu thời gian có thể trốn tránh thực tế đây?Hai người đã rất gần, nàng không tự chủ được mà tiếp nhận lời kêu gọi của hấn, đi đến phía trước. Cảm thụ ấm áp hơi thở của hấn ở bốn phía xung quanh, tự giác mà nhích tới gần bên

hấn, nàng giống như là bị hấn ôm vào trong ngực. Nàng một tác đã đến gần hấn, bị ánh mắt của hấn làm cho điên đảo, giống như động vật dần dần bất lực quên mất ý muốn phản kháng hoặc né tránh. . .

Khi nàng nhích tới gần, mùi thơm ôn nhu thoang thoang chạm vào mặt lay động trong ánh nến. Hấn nhìn thấy vết thương trên da thịt non mềm của nàng, trông mắt đen đột nhiên nhú lại,

cảm xúc vững như Thái Sơn trong nháy mắt biến mất, tràn vào bộ ngực chính là sự tức giận cuồng nộ muốn giết người.

Trên hai gò má trắng nõn như ngọc có vết đánh nhàn nhạt ửng đỏ, hấn liếc thấy nàng sau khi bị người tát mà lưu lại dấu vết.

”Vết thương này là sao ?chuyện gì xảy

ra? Là ai đánh nàng?”Thanh âm của hấn bị đè nén, trầm thấp thấm vào lòng người, cái người thương tổn nàng kia, chính là nguyên nhân nàng sợ hãi như vậy sao?

Băng Nhi động tác khựng lại, bị giọng

nói tràn đầy nguy hiểm của hấn thức tỉnh. Nàng ngẩng đầu lên, về mặt

mộng ảo ban đầu dường như biến mất, ở dưới ánh nến nhàn nhạt nhìn hấn,

về mặt chuyên chú giống như là lần đầu tiên nhìn thấy hấn.

Ánh mắt của hấn đầy dẫy tà ý khó tả, dù là bị trói ở trên tường, vẫn là vận sức phát ra sát khí. Nàng giờ phút này sẽ không chút nào hoài nghi, hấn là nam nhân đáng sợ đến nhường nào.

Hàn Chấn Dạ con của ma giáo đáng sợ

nhất, sau khi nàng thi hành nhiệm vụ thì hết sức nhanh chóng mà trốn đi, tuyệt đối không nên cùng hấn có dính dấp quá sâu. Tất cả mọi người sẽ bị Trầm Khoan tàn sát. . .

“Người đừng sợ, cho ta biết tên của hấn ta sẽ giúp người thật tốt hồi báo hấn.”Hàn Chấn Dạ khước miệng kéo nhẹ,

âm điệu không hề mềm nhẹ nữa ngược lại tràn đầy thị huyết ma tính.

Trong mắt của hán tàn nhẫn, không khỏi

để cho Băng Nhi nhớ tới chuyện sắp xảy ra tới nay — trong Thiết thành sẽ có một cuộc giết chóc, tất cả mọi người sẽ chết!

Nhớ tới Dã Hôa, Băng Nhi tâm bỗng dưng

căng thẳng . Hai tay của nàng run rẩy, hồi tưởng đến vẻ mặt ác độc của

Cừu kha, trong lòng của nàng có một thanh âm lớn đang hô hoán. It nhất

nàng nên đi trước cảnh cáo Dã Hôa một tiếng. Dã Hôa lúc trước rất chiều

cổ đối với nàng coi như là tỷ muội trong nhà ,nàng tại sao có thể trong

lúc nguy cơ đang đến mà đứng đây khoanh tay đứng nhìn?

Đột nhiên phurong xa truyền đến thanh âm đao kiếm giao chiến,tiếp theo là thanh âm gào thét sợ hãi của mọi

người, thanh âm này ban đêm truyền tới càng thêm chói tai kinh người.

Băng Nhi nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn mãnh liệt tái nhợt, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác.

“Xem ra những người đó đã động thủ.”Hàn Chấn Dạ cảnh giác nhìn về phía cửa địa lao, chậm rãi đề phòng trông mắt đen tràn ngập sát khí lạnh .

Hắn biết điều một chút đợi ở trong địa

lao, chính là có ý muốn chờ, chờ đợi những người đó bắt đầu hành động.

Mấy ngày nay hắn là bị trói chặt không nhin được muốn hoạt động gân cốt. Huống chi, hắn cùng Trầm Khoan còn có một khoản nợ nần còn không có

tính toán rõ ràng “Cháy ! Cháy !”Bên ngoài truyền đến

tiếng kêu sợ hãi của mọi người, giống như là loạn thành người ngựa lộn

xộn, tiếng hô vang trời ,cả tòa Thiết thành đô lâm rơi vào trong hỗn

loạn.

Nàng không cách nào suy tư, bản năng

dựa vào tiếng động mà suy đoán vội vàng muốn đi báo cho Dã Hôa. Quần áo

màu trắng quét trên mặt đất, nàng nhanh chóng vọt ra phía cửa địa lao

đi, thân ảnh xinh xắn hướng đến nhà cửa đang cháy hừng hực mà chạy .

Nàng như quên đi Cừu kha đã ra lệnh muốn nàng lấy mạng Hàn Chấn Dạ trong thanh lao.

Bất luận Trầm Khoan mưu kế như thế nào, nàng cũng không cách nào trơ mắt nhìn Dã Hôa bị thương!

“Băng Nhi, trở lại!”Hàn Chấn Dạ hỗn hển mà gọi tên nàng,làm sao cũng không nghĩ tới tiểu nữ nhân nhu nhược kia

khi thấy chuyện lại xông ra nhanh như vậy.

Hắn bởi vì Băng Nhi rời đi mà trở nên

kích động hơn bắt đầu giãy dụa ra sức vận khí, cố gắng trong vòng một

lực đánh vỡ khóa sắt trên người ra. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng

khóa sắt bên tường phát ra tiếng leng keng âm vang không lồ.

Dám can đảm ban đêm mà đột nhập Thiết

thành, chỉ có thể là người trong giang hồ, nữ nhân kia cứ như vậy mà

xông ra không phải là sẽ bị thương sao? Trong đầu hắn hiện lên cảnh nàng cả người máu chảy ,hắn kèm nén không được nổi lo lắng bất an ở trong

lòng.

“Hự !”Hắn định tâm mà đề khí, đem nội

lực tập trung ở hai cổ tay, lực đạo nổi lên đã lâu vào thời khắc này bộc phát, phát ra tiếng vang phá thạch (phá tường đá)kinh người .

Tường đá nổi lên một trận rung chuyển,

gạch đá một khối thêm một khối mà vỡ vụn ra.Tiếp theo hai tay của hắn

giương lên, khóa sắt trong nháy mắt gãy lìa, tường đá khắp nơi vỡ vụn.

Khóa sắt bị đứt hắn đã được tự do, hai tay quán quanh lấy khóa sắt bước nhanh về phía ngoài địa lao.

Lúc này, Thiết gia đã loạn thành ,chung quanh nổi lên ngọn lửa. Hắn neho lại trông mắt đen hướng xung quanh mà nhìn ,suy nghĩ xem Băng Nhi chạy đến hướng nào.

Chỉ nghĩ nàng có lẽ có gặp bất trắc,

lòng ngực của hắn thập phần đau xót. Hắn chẳng bao giờ lo lắng đến an nguy của một người đến như vậy, giờ này khắc này trong lòng hắn chỉ có thể nghĩ đến một người ,tất cả suy nghĩ đều là Băng Nhi.

Phía sau có động tĩnh rất nhỏ, hắn

không nhìn được quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Cừu kha vẻ mặt không dám tin.”Hỗn trướng! Ngươi là làm sao trốn ra được ?”Cừu kha cả kinh hô.

Không nhìn thấy thân ảnh của Băng Nhi, hắn ở trong lòng âm thầm mắng: quả nhiên là nữ nhân ngu ngốc không có nửa trí não rõ ràng báo cho nàng phải trông coi Hàn Chấn Dạ, kết quả hành động mới vừa bắt đầu, nàng đã bỏ chạy không thấy bóng dáng.

“Chẳng lẽ ngươi không biết, lúc trước

không phải là giả dụ, là bởi vì ta rất muốn hưởng thụ ngươi quát

sao?”Hàn Chấn Dạ ngoài miệng cười nhàn nhạt, hai tròng mắt đen lóe ra

hàn lạnh như băng. Một lòng đã sớm bởi vì lo lắng mà như lửa đốt, Cừu

kha xuất hiện không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa ,để cho tâm hắn nôn nóng bất an thêm khát vọng nhìn thấy máu tươi.

Cừu kha trong tay cầm kiếm, trong lòng

biết được nếu không đánh ngã Hàn Chấn Dạ thì chỉ có một con đường chết.

Không kịp đợi những người khác chạy tới, hắn nhất định phải động thủ trước.

” Ngươi chịu chết đi.”Hắn quát tự hướng Hàn Chấn Dạ tấn công tới.Hàn Chấn Dạ khòe miệng vắn vẹo chậm

chọc cười, cho nội lực vận chuyển khóa sắt, khóa sắt giống như là có

sinh mệnh bay lên không trung thẳng tắp hướng Cừu kha mà đánh tới .Như

loại xà linh xảo, đảo mắt đã quán lên trường kiếm của Cừu Kha.

Cừu Kha trong lồng ngực hoảng hốt, vội vàng buông tay ra. Lồng ngực cũng là bị khóa sắt đánh trúng mà phun ra cả miệng máu.

Khóa sắt quán chặt trường kiếm trong nháy mắt nghe được âm thanh sét đánh chói tai, trường kiếm đã gãy nát bét.

“Đã quên nói cho ngươi biết, con người

của ta có một tật bệnh, chính là rất có mang thù.”Hàn Chấn Dạ nở nụ cười làm cho người ta không rét mà run, khóa sắt được thêm nội lực, trên mặt đất mà bay vút tới chờ cướp lấy tính mạng của hắn.”Lúc trước những roi quất kia, ta nghĩ muốn quên cũng không quên được, ngươi nói làm như thế nào trả lại ngươi đây?”

Cừu Kha liền lùi lại mấy bước, kinh

ngạc phát hiện giữa hai người võ công thực cách nhau quá xa. Hắn cần

chặt hàm răng cực kỳ chặt vật, lúc trước làm nhục Hàn Chấn Dạ bộ dáng

hăng hái tất cả đều biến mất không thấy tăm hơi.”Ngươi không thể giết

ta... Không thể...”Thanh âm của hắn mềm yếu, chỉ còn thiếu không có quý

xuống cầu xin tha thứ.

Cừu Kha tâm niệm vừa chuyển, vội vàng

nói: “Ta... Ta biết Băng Nhi ở đâu, ngươi nên là nhanh đi cứu nàng, ta nói chỗ nàng ngươi sẽ hứa không giết ta... “Nói chưa nói xong, khóa sắt đã vô thanh vô khí đã bay tới, quán thật chặt lên cổ của hắn, xiết hắn lại

làm hắn không thể hô hấp.

“Lý do này không tệ, nàng giờ ở nơi

đâu?”Tròng mắt đen neho lại, ngũ quan tuần mỹ ở dưới ánh trăng tràn đầy

tà khí khiến người sợ hãi.

“Nàng... Nàng...”Cừu Kha ấp a ắp úng, cái

trán mồ hôi lạnh không ngừng mà chảy xuống. Hắn thật ra thì cũng không

biết Băng Nhi trốn đi nơi nào, nói như vậy chỉ là muốn lừa gạt Hàn Chấn Dạ, kéo thêm chút thời gian, có lẽ có thể đợi được những người khác tới cứu hắn.

Đột nhiên, cách đó không xa trong đình viện truyền đến một tiếng kêu sợ hãi của nữ nhân “Băng Nhi!”

Hàn Chấn Dạ chấn động toàn thân, tròng

mắt đen mất đi tinh táo, không tự chủ được mà hướng nhìn về phía kia.

Cừu Kha tận dụng thời cơ, mãnh liệt cắt đứt khóa sắt vọng tưởng muốn

chạy trốn.

“Ngươi biết không cá nhân ta tương đối

muốn hành hạ, nguyên vốn định để người không sinh không chết mà sống nửa năm, hồi báo ngươi lúc trước quất roi vào ta, bắt quá...”Hàn Chấn Dạ ánh mắt đông lạnh nhìn Cừu Kha, hai tay vận khí một chút “Gần như vậy xem

ngươi thật làm cho người khác chán ghét, cho nên ta thay đổi chủ ý.”

Chỉ nghe khóa sắt kêu keng két trong

bóng đêm âm u truyền đến thanh âm rầu rĩ, xương cốt người nào đó trong

nháy mắt mà bị cắn đứt. Cừu Kha ồ ồ thở dốc, đau đớn ở tứ chi bộc phát.

“Đừng tưởng rằng người chạy thoát...”

người của ma giáo, vẫn sẽ có người chờ để mà giết người, đến lúc đó

người có thể so với ta thống khổ hơn ngàn vạn lần.”Cừu kha trong miệng

thốt ra máu tươi, khoe miệng nhưng hiện lên vẻ cười lạnh. Hàn Chấn Dạ hy vọng cỡ nào có thể tận mắt nhìn thấy thân phận chân chính Băng Nhi, có

về mặt gì — hẳn thật sâu quan tâm nữ nhân này, hẳn là nàng phụng mệnh

tới giết hẳn lại đen đuôi bị người đàn ông này phản bội như vậy?

Chẳng qua là, Cừu kha không thấy được

cảnh tượng như vậy, hẳn té trên mặt đất, toàn thân mềm ngoác như một bãi bùn lầy, lay động một hồi lâu thì bất động, mà trên khoe miệng của hẳn

còn duy trì nụ cười quỷ dị.

Hàn Chấn Dạ thu hồi khóa sắt, không có

liếc mắt nhìn. Hẳn toàn tâm lo lắng cho Băng Nhi, trong lòng hiện lên dự cảm đáng sợ, bất kỳ người nào dám can đảm thương tổn nàng, hẳn cũng sẽ

đích thân đem người nọ băm thây vạn đoạn!

Mũi chân điểm một điểm, hẳn nhanh chóng hướng đến nơi tiếng kêu sợ hãi truyền đến mà chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Lâu Lan Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đau... Thật là đau đớn vết thương lưu lại ở trên lưng của nàng, theo tiếng tim đập một trận lại một trận thất lại. Nàng ở trong hôn mê phát ra tiếng thở dốc thống khổ, khó chịu mà giãy dụa, toàn thân da thịt co rút nhanh chóng bởi vì đau đớn mà ngắt đi. “Băng Nhi!” Có thanh âm từ chỗ rất xa truyền đến, một tiếng lại một tiếng mà gọi tên nàng, không để cho nàng lâm dần vào trong bóng tối. Hai tay của nàng đau quá, đang bị một đôi tay khác nắm thật chặt, người kia cũng không chịu buông tay ra. “Đau quá...” Nàng nói mớ loạn xạ, hai mắt nhắm chặt lại, không ngừng mà run rẩy. Nàng mất quá nhiều máu, cái rét lạnh từ trong ra ngoài mà xâm nhập vào cơ thể nàng. Nàng run rẩy kịch liệt làm cho toàn thân nàng xương cốt đều đau nhức. Đau đớn cùng bóng tối, có một người vẫn thủy chung ôm nàng thật chặt. Khi nàng cơ hồ chống đỡ không nổi người nọ dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của nàng, kéo dài tánh mạng của nàng. Hơi thở ấm áp bao vây nàng, trong cơn rét lạnh cùng đau đớn thời gian cứ trôi đi, người nọ thủy chung vẫn ôm ấp lấy nàng. Đau đớn từng lúc từng lúc mà biến mất, nàng thần trí từ trong bóng tối được kéo về dương thế, người kia không cho phép nàng chết đi. Một hơi thở ấm áp phản phát ở trên gương mặt. Nàng sau khoảng thời gian rất lâu liền tỉnh lại, đôi mắt chậm rãi động đậy mở ra. Nàng phát hiện chính mình đang được ôm kín trong lòng ngực rộng rãi của hẳn, một đôi tay kiên cố vững vàng ôm lấy thân thể nàng. Băng Nhi muốn ngẩng đầu lên, toàn thân nhưng lại không có nửa điểm khí lực. Nàng khó chịu phát ra thanh âm đau đớn, chẳng qua chỉ là nhẹ nhàng hô hấp, đã cảm thấy trên lưng truyền đến nỗi đau đớn kịch liệt. Thanh âm rất nhỏ đã làm kinh động Hàn Chấn Dạ, hẳn trong nháy mắt thanh tỉnh, nhanh chóng cúi đầu xuống. “Người đã tỉnh chưa?” Hẳn thấp giọng hỏi thăm, trông mắt đen thật chặt nhìn nàng, hẳn trông không tốt hơn so với lúc ở địa lao, không hiểu vì sao hẳn chặt vật như vậy. Trong mắt đen đầy đầy các tia máu, dưới cằm còn có một mảnh râu xanh lởm chởm, tóc đen thất thần xổ tung cùng tóc nàng tán loạn cùng một chỗ không rõ mà xen kẽ lẫn nhau. Phát hiện nàng thanh tỉnh, vẻ mặt hẳn không có cái gì đặc biệt, chỉ có dưới cằm hơi chút động đậy tiết lộ trong lòng hẳn cảm xúc đang sôi trào. “Ta khát...” Nàng khàn giọng nói, khó khăn mà phát ra âm thanh. Lưng của nàng đau quá, trong miệng thì cực kỳ khô ráo. “Cho ta nước, van cầu người...” Nàng cầu khẩn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào hiểu mình tại sao lại bị hẳn ôm vào trong ngực như vậy? Hẳn tự tay lấy ra một chiếc khăn tay, dùng nước trong thấm ướt đôi môi khô ráo của nàng. Đôi nàng từ từ thích ứng, mới ngửa đầu uống nước, cúi đầu hướng đến đôi môi kia đem nước lùa vào trong miệng của nàng. Hai tay của hẳn ôm chặt nàng, trông mắt đen chưa từng rời đi khuôn mặt ấy. Nàng tham lam từ trong miệng hẳn uống nước, dòng nước trong miệng hẳn lại có nhiệt độ, không hề có một chút lạnh. Nàng yếu ớt ngẩng đầu lên, chấp nhận lưỡi của hẳn thu phục thăm dò cùng dây dưa, bị hẳn bá đạo cướp đoạt nơi mềm mại ấy, thậm chí ngay cả ý niệm kháng cự trong đầu cũng không có. Mới từ kẻ cận cái chết trở lại nhân gian, lại bị hẳn nhiệt liệt hôn như vậy, nàng nhưng lại cảm thấy đương nhiên. Nước trong tron trượt mà nuốt vào trong miệng, nàng hai tay suy yếu chậm rãi quàng vào bờ vai rộng rãi của hẳn, nhích tới gần lồng ngực của hẳn, chẳng bao giờ vội vã như vậy mà muốn cảm thụ sự sinh tồn. “Không có chuyện gì, người không có chuyện gì.” Hẳn chậm chạp nói. Mỗi móng thấm ướt, nhẹ hôn nhẹ lên da thịt của nàng, vẫn dùng một lực mà bảo vệ tâm mạch của nàng, để mà duy trì thể lực. Kể từ khi nàng bị trọng thương hẳn ở Thiết thành ngoài việc tìm được chỗ phòng nhỏ yên lặng này còn tìm đến đại phu tốt nhất chữa trị cho nàng. Mấy ngày này vì nàng mà tổn thương nội lực, chưa từng quên bảo vệ nàng mà chớp mắt. Ở trong địa lao, thời điểm khi hẳn cả người bị thương nặng, nàng đã cứu hẳn. Có ân báo ân, hẳn không thể trơ mắt nhìn Băng Nhi chết đi. Băng Nhi nhu nhược thờ dãi, trên lưng lại truyền đến cơn đau. Nàng nhăn mày liễu, cố gắng xích đến gần hẳn hơn một chút, tham lam mà hấp thu nhiệt độ của hẳn cảm nhận những hơi thở cùng nhiệt độ ấm áp kia thuộc về hẳn vuốt ve lòng của nàng. Đang nghe tiếng trái tim đập của hẳn, nàng từ từ nhớ lại mọi chuyện lúc trước. Âm mưu của Trầm Khoan tiến hành ngay đêm hôm đó, nàng bởi vì lo lắng đang muốn đi cảnh cáo Dã Hỏa, đúng lúc nhìn thấy có người lại đang đuổi giết Dã Hỏa. Nàng không có thời gian suy nghĩ nhiều, trong nháy mắt lấy thân thể chặn lại mũi đao kiếm của sát thủ. Một kiếm kia hung hăng chém lên phần lưng của nàng, làm cho nàng bởi vì trọng thương cùng đau đớn mà hôn mê bất tỉnh. Một kiếm kia tựa hồ cắt vào rất sâu, giống như là xé rách tâm phổi nàng. Loại

đau đớn này làm cho nàng đến nay vẫn còn cảm giác sợ hãi, nếu không có Hàn Chấn Dạ cứu trị, nàng tuyệt đối không thể sống cho tới bây giờ. “Dã Hôa cô nương có khỏe không?” Nàng khó khăn hỏi, hơi chút quay đầu nhìn về bốn phía, phát hiện hai người đang ở trong một căn phòng nhỏ xa lạ. Đây là một căn phòng rất trang nhã, góc cây đem chế thành giá cụ mang đến cảm giác rất mát mẻ, bên góc có một bể cá nhỏ, cây trúc rưng rình bên cửa sổ, bên ngoài còn trồng một mảnh rừng hoa đào. Màu hồng phấn của cánh hoa nương theo gió nhẹ bay vào trong phòng rơi vào trong bể cá, chậm rãi trôi nổi trên mặt nước, mang đến một mùi thơm thoang thoảng. “Nàng chỉ là bị kinh sợ, không có bị thương.” Ngón tay của hắn sờ qua mái tóc dài của nàng, thật trọng đem Băng Nhi đặt ở trên giường, đi lấy khăn thấm đã được thấm ướt. Trên thân nàng hiện đang mặc một bộ xiêm y bằng tơ lụa mỏng. Băng Nhi kinh hãi thở gấp một tiếng, bản năng muốn kéo vạt áo lại chẳng qua là cả người khí lực không đủ lại xê xích quá nhiều xiêm y bằng tơ lụa đào mắt đã bị hắn kéo ra. Mặt của nàng mắc cỡ đỏ bừng, phát hiện ở dưới xiêm y tơ lụa mỏng manh này, thân thể mềm mại nàng là trần như nhộng, ngay cả thứ quan trọng là quần lót của nàng cũng không biết ở đâu. “Ta chỉ là muốn thay người lau mồ hôi, giống như là người ban đầu ở trong địa lao mà làm cho ta.” Hắn ngó chừng khuôn mặt của nàng nhẹ nói. Vài vốc mềm mại lướt qua da thịt của nàng, mang đến kích thích lạnh lạnh, nàng co rúm người lại một chút. Bởi vì xấu hổ, ngay cả trên da thịt cũng thấm một khoảng đỏ ửng nhàn nhạt, tim của nàng đập được thật là nhanh, không tự chủ được mà run rẩy. Nàng còn là một xử nữ đơn thuần, thân thể da thịt mềm mại này chưa bao giờ để cho bất kỳ nam nhân nhìn thấy, huống chi là như hắn cứ không kiêng sợ động thủ mà khê vuốt? “Không nên a... Bởi vì khi đó lúc người bị trời phạt, ta là bất đắc dĩ mới có thể làm như vậy. Bây giờ ta không giống như vậy...” Nàng nghĩ đưa tay lấy cái khăn, tiếp nhận công việc của hắn, hết lần này tới lần khác hắn chính là không chịu đưa. (hix mờ đến miệng mà mèo chịu tha a) Giằng co qua lại làm cho cái khăn rơi trượt trên nơi đầy da mềm mại của nàng. Xúc cảm vì bị nhắm trúng mà bầu ngực thấm nhuần màu hồng phấn không ngừng run rẩy. Cảm giác xa lạ mà vui thích thấm vào huyết mạch, nàng cơ hồ muốn lên tiếng rên rỉ. Nàng xấu hổ tới cực điểm, trong đầu mãnh liệt hy vọng có thể bắt tỉnh lần nữa, vậy thì không cần phải đối mặt với cái việc khiến người ta vô cùng xấu hổ này. Hàn Chấn Dạ đem nàng về mặt nguyệt ngừng thu vào ở trong mắt, đôi mắt đen trở nên sâu hơn. Hàn Chấn Dạ hẳn đây cũng không phải thánh nhân, hơn càng không phải là cái gì chính nhân quân tử. Trong mắt chứng kiến, trên tay tiếp xúc tất cả đều là làm hắn càng thêm khát vọng, cũng sắp không nhịn được. Băng Nhi hết thấy tất cả đều là của hắn; đôi mắt mỹ lệ, môi đỏ mọng như cánh hoa, đôi tay ti mi ôn nhu, thân thể mỹ lệ, toàn bộ toàn bộ cũng là của hắn. Nhưng không phải là bây giờ, trên người nàng vẫn có thương tích, thân thể như cũ còn rất suy yếu. Chỉ cần nghĩ tới nàng nằm trong vũng máu đau đớn vì vết thương, trong lòng hắn có biết bao đau đớn căng thẳng, hắn không biết kia là cái gì, nhưng hắn tuyệt nguyện không muốn nhìn lại một lần nào nữa. “Phần lưng của người bị thương không cách nào tự mình thanh tẩy.” Hắn ngữ điệu thấp, nhưng không cho phép nàng cự tuyệt. Một đôi tay có thể vô tình mà ban hành xác định nhân nhưng ở trên người nàng lúc này lại là mềm nhẹ vô cùng, giống như là ở thế gian này nàng tựa như vật phẩm chân châu quý giá nhất phải cẩn thận mà lau chùi. Nàng cẩn thận mỗi đồ mọng mềm mại, nhắm mắt lại, không dám nhìn, hơn nữa càng không dám nhìn tới đôi tay hắn cầm vải ướt, chà lau thân thể đang trần truồng của nàng. Đôi tay ngăm đen cùng với da thịt tuyết trắng sự khác nhau ấy càng thêm kích thích. Nàng tuy hai mắt nhắm lại nhưng là nhất cử nhất động của hắn nàng đều có thể cảm giác hết được. Nàng cảm mỗi thứ khê, tim đập thật là nhanh thật là nhanh. Hắn cẩn thận vì nàng lau rửa, sau mềm nhẹ đem nàng lật người lại, tầm mắt tiếp xúc đến vết thương do kiếm làm bị thương trên lưng nàng, trông mắt đen trở nên âm trầm “Chết tiệt! Ta bắt quá chỉ tới trễ chút ít, nhìn người đem mình biến thành cái bộ dáng gì này.” Hắn thấp giọng nguyên rủa, hai tay khê vuốt trên vết thương trên vai trần của nàng. Cúi đầu nhẹ nhàng đặt nụ hôn, giống như là yêu thương mà đau lòng nàng chịu qua thương tổn, cuối cùng hướng nụ hôn đặt trên mái tóc Như Vân (như mây đó) của nàng, thật sâu thờ dài. May là tới kịp để cho hắn cướp Băng Nhi trở lại từ trong tay Diêm vương. Băng Nhi mở mắt, bởi vì cử chỉ của hắn mà không biết phải làm sao. Hắn hai cánh tay kiên cố gắng không va chạm vào vết thương, từ sau vũng vàng ôm lấy nàng, hô hấp nóng rực như thiêu đốt ở trên da thịt. Nàng nghi hoặc quay đầu nhìn, cũng không thấy hắn có bất kỳ động tác nào khác đối với nàng. “Người có khỏe không?” Nàng nhỏ giọng hỏi. Từ hai cánh tay của hắn ôm chặt lấy nàng, cảm nhận được thân thể của hắn vận phần cứng ngắc, nàng suy đoán hắn có phải khi đánh nhau ở Thiết thành mà bị thương? Tầm mắt di chuyển đến hai cổ tay, nàng mới phát hiện khóa sắt đã biến mất, chỉ lưu lại ở cổ tay hắn là hai vết thương xấu xí. Những thứ vết thương này Trầm Khoan để lại cho hắn, hắn cùng Trầm Khoan cừ hận lại càng thêm thật sâu. Mà nàng lại do Trầm Khoan phải tới... Lòng của nàng trở nên trầm trọng, trong nháy mắt cảm thấy đau đớn kịch liệt. Trầm Khoan đã thông báo, Hàn Chấn Dạ nếu có thể tránh bị hạ sát ở Thiết thành nàng nhất định phải động thủ. Châm chọc cỡ nào a! Hắn lao lực tâm lực cứu trị nàng, nhưng lại là cứu một nữ nhân có dụng ý, nữ nhân ấy đang trăm phương ngàn kế chờ lấy tính mệnh của hắn. Hàn Chấn Dạ nhận thấy được nàng thân thể cứng ngắc, mảy mảy hơi nhăn lại. “Ta làm đau người?” Hắn buông hai cánh tay ra, nhưng không có thả nàng, nhẹ nhàng mà đem nàng lật lại, đem nàng thân thể mềm mại không mảnh vải ôm vào trong ngực. “Không có.” Băng Nhi lắc đầu, đem tầm mắt cố định ở lồng ngực hắn, tùy ý để hắn ôm ấp lấy. Thân thể của nàng như cũ vẫn trần truồng, theo lý thuyết hẳn là chân tay luống cuống mới phải nhưng khi dựa vào của hắn, lòng của nàng lại bình tĩnh ngoài ý muốn. “Vĩnh viễn không cho phép mạo hiểm như thế nữa, có biết không?” Thanh âm của hắn khàn khàn, đem ý nghĩ trong lòng nói ra, kéo nàng lên chuyên chú mà nhìn vào đôi mắt nàng. “Người, tiểu nữ nhân vọng động này, ta nên hướng Thiết Ưng đòi cái xích, tốt nhất đem người vĩnh viễn trói ở bên cạnh ta, tránh cho người lại đi thay người khác mà chịu thương tổn.” Hắn về mặt âm trầm nói. “Ta không nên... Không nên cho ở chỗ đó.” Nàng khó khăn nói, không dám nhìn tầm mắt nóng rực này, ngực như bị đè ép trăm trọng cơ hồ không thể hô hấp. Về mặt giả vờ thật tình, dùng phương thức này mà hứa hẹn một thứ gì đó. Lòng của nàng đau quá, không biết nên dùng về mặt gì đối mặt với hắn. Hắn nói ra những lời kia, đó là những điều mà trên đời này nữ nhân đều tha thiết ước mơ, mà hết lần này tới lần khác nàng lại không thể nhận lấy được. Hắn nhăn lông mày lại, đôi mày đầy cứng là lần đầu tiên hắn bị nữ nhân cự tuyệt. Hắn nắm cằm của nàng, lấy đôi môi chạm chạm vào sát trên da thịt của nàng, nhìn thấy nàng bắt an run rẩy, trong đôi mắt trong suốt kia tránh né do dự, hắn không gian ngục lại lại cười. “Tốt Băng Nhi, chung đụng lâu như vậy, người vẫn chưa rõ sao? Ta cũng chỉ là một ‘Nam nhân’ bình thường thôi.” Hắn khê cười một tiếng, khê liếm lấy đôi môi mềm mại, nhìn thấy nàng trong mắt là bất ngờ. “Người vừa nói gì, người... ‘Không Tuyệt đối không được...’ ‘Tiểu nữ nhân này ở phương diện quan hệ nam nữ vẫn còn non, thậm chí không hiểu được phải che dấu phản ứng như thế nào. Nhưng nếu nàng thật có chủ tâm cự tuyệt hẳn, làm sao có thể đối với hắn lại có phản ứng mê say như vậy? Cặp mắt trong suốt kia làm hắn mê muội, có mỹ lệ có ôn nhu, nàng tính cách ngoại nhu nội cương. Chẳng qua là, trong đôi mắt kia thật sâu bên trong chứa đựng là nỗi bất an cùng giãy dụa, hắn hết sức tò mò, nàng rốt cuộc còn chờ chờ cái gì. “Ta không phải là nữ nhân như người muốn, đây hết thấy chẳng qua là tạm thời thôi. Người là bị giam quá lâu rồi nên đầu óc hồ đồ rồi.” Nàng cúi đầu la hét, muốn dùng hai tay đẩy hắn ra, nhưng là sau khi thân thể bị trọng thương thức sự quá suy yếu, nàng khước từ hai tay đặt ở trước lồng ngực hắn, giống như là con mèo nhỏ làm nũng khê vuốt. “Chúng ta cũng rõ ràng mình muốn là cái gì, chẳng qua là người còn ý không tốt thừa nhận mà thôi.” Hắn nhếch miệng cười, lần nữa thi triển mị lực ôn nhu như nước của mình dụ dỗ nàng từng bước nộp ra bản thân. “Nhưng không sao cả, người biết sự kiên nhẫn của ta có thừa...” Băng Nhi chân tay luống cuống khê cắn môi, nhìn hắn khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy tà khí nhích tới càng gần, một tác một tác hôn nàng. Lòng của nàng mềm đi, muốn cũng ngăn cản cũng không nổi lại bị ánh mắt hắn trong bá đạo mà ôn nhu hành hạ. Nàng tuyệt đối không có thể trầm luân, tuyệt đối không thể! Nếu như bọn họ có thể gặp nhau ở nơi khác nếu không có Trầm Khoan cản trở, nàng nhất định sẽ yêu thương hắn. Chẳng qua là mọi chuyện cho tới bây giờ, nàng không có sự lựa chọn nào khác. Nàng nhất định phải giết hắn mới đòi lấy được sự trợ giúp của Trầm Khoan, như vậy mới có thể cứu được tánh mạng của thân nhân nàng không còn lựa chọn nào ngoài...! “Được ta là của người.” Nàng thở khê ra một hơi, bầy lên về điểm lệ nhưng kiên định cười. “Nếu như người thật nguyện ý, tại sao về mặt thoát nhìn bị thương như vậy?” Hàn Chấn Dạ nhướng mày, lần đầu tiên trong đời hoài nghi mị lực của chính mình. Thật vất vả mới đòi được sự cam tâm tình nguyện của Băng Nhi, nhưng nàng tựa hồ không có một chút sung sướng, đây là tại sao? “Người một ngày nào đó sẽ hiểu.” Nàng không có nói tí mảy mảy, nhắm mắt lại dựa vào bên trong lồng ngực ấm áp của hắn, làm bộ như đang ngủ say, không cho hắn thêm cơ hội hỏi thăm nữa. Một ngày nào đó, Hàn Chấn Dạ sẽ hiểu, nàng tại sao lại có những phản ứng cùng về mặt này. Mà đến khi hắn hiểu ra nàng đã đích thân đưa hắn xuống hoàng tuyền. ☆☆☆edit:qu33njc3☆☆☆ Hoa đào rơi đầy đu theo làn gió heo tàn rũ xuống, rơi

trên mặt nước dày đặc . Bỗng Nhi ngồi ở bên cạnh dòng suối, lấy mặt nước là kính, chải lấy mái tóc đen thật dài. Chừng một tháng qua được Hân Chấn Dạ tỉ mỉ chiều cổ, thương thể của nàng hầu hết đã khỏi hẳn. Ánh mắt của nàng chuyên chú, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, trong lòng sau mấy lần đấu tranh rốt cục đưa tay từ giữa cổ chậm rãi cởi váy áo ra. Da thịt tuyết trắng từng tấc mà loã lồ ra dưới ánh mặt trời, có màu sắc như ngọc trắng noãn ,trong mười dặm không có bóng người, cho dù nàng có lớn mặt cũng sợ bị người khác phát hiện, nhưng nơi này giờ đây chỉ có người kia nhìn thấy. Bây giờ nàng không có thời gian có thể tiếp tục trì hoãn. Trước ngày trăng tròn, nàng phải hoàn thành nhiệm vụ của Trầm Khoan rồi trở về cứu thân nhân. Cuộc sống này nên sớm kết thúc thôi nếu như không phải nàng bị thương, Trầm Khoan hẳn sẽ không cho phép mình trì hoãn lâu như vậy. Áo rút đi chỉ chừa lại phần thân dưới ,nàng khẽ xoay người, nhìn thấy trên da thịt tuyết trắng có một đạo vết thương màu đỏ nhạt nhìn ra có chút khó coi .Nàng thương tổn đã khỏi hẳn không thể có lý do trì hoãn nữa. Trong khoảng thời gian này , Hân Chấn Dạ không để cho nàng rời khỏi phòng . Thậm chí ngay cả khi ngủ lúc cũng lấy hai tay ôm ấp lấy nàng, cánh tay cường kiện của hắn hoàn ở trên vùng eo mảnh khảnh, làm cho nàng ngủ ở trên người của hắn, cả đêm gối lên tay hắn nghe tiếng tim đập của hắn rồi dần đi vào giấc ngủ. Nàng không có kháng cự, tùy ý hắn định đoạt, biết thương thể toàn bộ chưa khỏi hẳn, hắn sẽ không đụng vào nàng.Hắn thật sự đã đem nàng thành nữ nhân của mình ôn nhu che chở . Mà nàng lại muốn phản bội sự tín nhiệm của hắn. .

Nàng dùng một tấm áo choàng ấm áp bao quanh thân thể, chậm chạp đứng dậy, hướng chỗ sâu bên trong rừng hoa đào đi tới, ánh mắt tràn đầy kiên quyết.

Hân Chấn Dạ võ công quả hơn người, muốn cho hắn hoàn toàn thư giãn, phương pháp không có nhiều lắm .Nàng phải trả giá thật nhiều mới có thể dò xét được ,chỉ có thể chờ hắn thư giãn một hồi và chỉ một cái chớp mắt chớp lấy thời cơ mà giết hắn. Nói tóm lại, nàng không thể nào có đường trở lại nữa .

Sâu bên trong rừng hoa đào, cánh hoa bay tán loạn , một phen bị lưỡi dao sắc bén quét qua, cánh hoa rơi xuống giống như là tuyết, che đầy cả bầu trời. Trên mặt đất phủ tầng lớp cánh hoa thật dày, chỉ cần một mũi kiếm điểm nhẹ cũng đủ xuyên qua cánh hoa rơi.

Gió kiếm nhanh, mạnh mẽ quét qua tạo lên trận trận hoa sóng, Hân Chấn Dạ mặc cái áo màu sắc xanh đen, vạt áo lượn vòng, xuất ra những đường kiếm tuyết chiều tinh diệu. Nhìn qua những cánh hoa rơi trong gió đang lúc từ từ hiện lên một thân ảnh yếu ớt, hắn liền dừng lại động tác múa kiếm, trong miệng phát ra tiếng kêu nhỏ, kinh suất ném đi trường kiếm, mũi chân điểm nhẹ mấy cái nhanh chóng chạy tới, hai tay đã kéo nàng ôm vào lòng.

“Cái này gọi là tâm tương thông sao? Ta đang suy nghĩ đến ngươi, ngươi liền xuất hiện?”Hắn cúi đầu nhìn nàng lộ ra mỉm cười, cực kỳ thích trêu đùa nàng . Trên mặt nàng hiện lên tia đỏ ửng mà không biết rằng khuôn mặt đỏ ửng như vậy đối với hắn đáng yêu đến cỡ nào .

Mỗi khi hắn đùa quá ,Băng Nhi trong mắt sẽ lóe ra ngọn lửa, đó là thuộc về một mặt trong tính cách kiên cường nàng, nhưng thủy chung đều bị nàng giấu điếm rất khéo. Có lẽ là từ lúc bản thân là nha hoàn, quanh năm quen bị đè nén, không hiểu được như thế nào là biểu đạt cảm xúc chân chính của mình .

Nếu không bị đè nén lâu dài như vậy , nàng còn có lá gan đưa tay đập hắn, nếu là tính cách chân chính của nàng, sẽ không có bộ dạng làm cho người ta mê muội như vậy? Hắn còn có muốn trêu đùa nàng như vậy nữa?

Nhưng khi nàng thân thể nhuyển ngọc ôn hương nằm trong lòng ngực hắn, mềm mại mà dán vào lòng ngực của hắn, nàng cũng không có tâm tư mà suy nghĩ nhiều. Nàng dựa vào hắn, hơi thở thơm mát thấm thấu vào hô hấp của hắn làm tinh thần của hắn cơ hồ muốn rối loạn.

Vì đợi chờ thương thể của nàng khỏi hẳn, một tháng này quả thực là Địa Ngục đáng sợ nhất. Hắn chỉ có thể ôm ấp lấy nàng, lại không thể chân chính có nàng trọn vẹn, đây đối với hắn vốn là một nam nhân đã quen muốn làm gì thì làm này mà nói, căn bản là một loại cực hình.

Nàng gần sát thân thể của hắn, lắng nghe tim đập của hắn, nghe thấy được trên người hắn hơi thở mãnh liệt phái nam.”Ta... Thương thể của ta tốt lắm.”Nàng lấy lên tất cả dũng khí nhỏ giọng nói, bắt buộc mình không được phát run.

Hân Chấn Dạ không thể tin được mình nghe được cái gì, đưa tay ôm nàng lên nhìn vào hai tròng mắt trong suốt của nàng.

“Băng Nhi, ta không có nghe lầm chứ? Ngươi đây là đang hấp dẫn ta?”Hắn khẽ vuốt ve da thịt non mềm của nàng. Không biết nàng động cơ là gì đã vội vàng đến đây hiển thân.

“Là, ta là hấp dẫn ngươi.”Mặt của nàng đỏ bừng, động tác nhưng không có dừng lại mà bắt buộc mình phải tiếp tục. cánh tay nhỏ bé quăn quắt lấy cái cổ cường tráng ấy .Kiềm mũi chân, chủ động hôn hắn, lời lẽ mềm mại ngây ngô lấy động tác đi mà sát hắn, tiện dãi e lệ thăm dò vào trong miệng hắn.

Chờ khi hắn bởi vì hoan ái mà mê mải sẽ đoạt đi tánh mạng của hắn.Chính vì vậy nàng quyết định dâng mình, đổi lấy tánh mạng của hắn, ít nhất cho hắn một lần được thỏa mãn trước khi chết .

“Băng Nhi... Băng Nhi ngọt ngào của ta... Ngươi không biết ta giờ phút này chờ đợi đã bao lâu...”Hắn mút lấy cái lưỡi non mềm, hai tay trượt vào từ dưới áo choàng, nhận thấy được Băng Nhi thân thể tuyết trắng mềm mại chỉ mặc mỗi một tấm áo choàng. Hắn không nhìn được dây áo choàng ra, nhìn thấy xương quai xanh quyến rũ cùng nơi đầy dãi của nàng.

Nàng cắn cắn đôi môi đỏ mọng, không dám mở miệng, chỉ là dùng sức gât đầu, hai tay như cũ quăn lấy cổ của hắn, bắt đầu ném thử sự vuốt ve của hắn, biết là như vậy sẽ làm hắn hết sức khoái trá.

“Hân Chấn Dạ...”Nàng thấp giọng lầm bầm tên của hắn, mông lung nhắm lại hai mắt. Nàng tựa vào trong lòng của hắn,cảm giác bàn tay thô ráp trên da thịt mình mà ma sát giống như muốn trêu chọc người.Hắn đưa tay dò dưới áo choàng, lòng bàn tay nhiệt độ nóng rực lướt qua da thịt của nàng, chiếm lấy hết từ cổ đến trước ngực nàng, lời lẽ tùy theo mà ve vuốt. Hắn nhẹ mút lấy làn da trắng như ngọc , cho đến khi nàng không ngừng run rẩy. Băng Nhi không muốn suy nghĩ nhiều nữa chỉ muốn ở nơi này trong nháy mắt phải thân phục với hắn. Thân thể xinh xắn căng thẳng , bởi vì hắn vuốt ve mà nhẹ nhàng gãy đổ . “Nói cho ta biết, ngươi khát vọng ta sao?”Tay của hắn thăm dò từ dưới lên trên, ngón tay thô ráp xoa nắn đầu vú, cảm nhận được nàng kịch liệt run rẩy, nụ hoa trước ngực dưới đầu ngón tay của hắn săn lại. Khí tức của nàng không yên, sắc mặt ửng hồng, chịu không được kích thích như

vậy, cơ hồ muốn né tránh.” “Àn...” “Nàng khổ sở nói, ngay cả nói tiếng nói cũng bị đứt quãng. Hân khẽ cười một tiếng, ngón tay linh xảo khai giải hết quần áo, đem nàng nhẹ nhàng đẩy về sau dựa vào thân cây đào. Khi nàng thân thể trắng muốt lồ lộ dưới ánh mặt trời, hai mắt của hân bắn tóan loạn phát ra ngọn lửa. “Có bao nhiêu khát vọng? Dùng thanh âm của ngươi nói ra... Nói cho ta biết ngươi có bao nhiêu khát vọng ta?” Hân tựa vào nàng bên tai nói, liếm hôn vành tai nhạy cảm của nàng. Băng Nhi sắc mặt càng thêm đỏ bừng, trong lòng hết sức thấp thỏm. Mặc dù đã quyết định, nhưng nàng rốt cuộc vẫn là xử nữ, cũng chưa từng cùng nam nhân thân mật như vậy. Nàng không ngừng suy đoán, hân sẽ đối với mình không có chút kinh nghiệm nào kinh thị sao? “A! Một ngày nào đó, ta sẽ dẫn ngươi trở về tái ngoại, ở nơi hoang mạc thật tốt mà yêu ngươi.” Hân thờ dài cúi đầu hướng đầu vú sắc hoa hồng ấy, đầu lưỡi chuyển nhẹ khẽ cắn. Hân làm cho nàng chỉ biết cúi đầu phát ra thở dốc. Kịch liệt mà run rẩy, toàn thân cũng không có khí lực, chỉ có thể dựa vào thân cây đào. Hai tay không biết bỏ ở đâu thiếu chút nữa sẽ phải xui xẻo như những cánh hoa rơi kia. Trên người nàng còn mặc áo choàng kia không biết lúc nào cũng đã bị cởi xuống, cảm giác phóng đảng lạnh lạnh. Hân quả nhiên là nam nhân tà ác nhất, thế nhưng có thể đáng sợ như vậy, khoái cảm kia lên ở trong người, làm nàng không cách nào khống chế thân thể của mình, Trộn sắc dụ này là nàng nên chủ động mới đúng, nhưng là khi hân đụng chạm nàng, nàng tựa như bại trận. Một xử nữ non nớt, căn bản không phải đối thủ của nam nhân tà ác này. Tóc đen xóa ra, nàng đã đầu hàng để cho hân chống đỡ ở trên thân cây đào muốn làm gì thì làm, nàng chỉ biết phát ra hơi thở yếu đuối. Hân Chấn Dạ di chuyển tay đi xuống gặp phải cái quần lót của nàng, cách tấm mỏng khê mà sát qua lại nụ hoa của nàng. Tay hết sức nhẹ nhàng làm cho nàng không có cách nào để phòng hoặc phản kháng. “Tốt Băng Nhi, có thích ta như vậy vuốt ve ngươi không?” Hân thấp giọng hỏi trông mắt đen nhìn chăm chăm gò má đỏ bừng của nàng. Cánh hoa rơi trên trên thân thể mềm mại trần truồng của nàng làm cho hân như chưa từng thấy qua cảnh tượng nào mỹ lệ đến như vậy. Nàng cắn chặt răng kháng cự từng đợt sóng vui thích đánh tới, không thể tin được hân đang làm cái gì vậy, tay của hân đặt ở nơi bí mật nhất của nàng còn không ngừng ma sát lung tung. Niềm vui thích ở sâu trong lòng bộc phát, nàng khó có thể nhẫn nại mà phát ra tiếng than nhẹ. “Không nên... Dùng tay...” Niềm vui thích được chồng chất quá nhiều, hân không thể lại tiếp tục, nàng nhất định sẽ chịu không nổi. “Ta nếu như dùng tay, nói không chừng ngươi sẽ giống như là ở trong địa lao tức giận mà đánh ta à? Băng Nhi, ta cũng không muốn lần nữa bị đánh.” “Khỏe miệng hân cười tà, tăng thêm lực trên tay, lấy đầu ngón tay ma sát nơi nụ hoa nhạy cảm ấy của nàng. “Ngại...” “Nàng phát ra dồn dập la lên, xấu hổ nhận thấy được, khi hân vuốt ve một chỗ kia, phần mảnh vải nhỏ bé dần dần thấm ướt. Nàng xấu hổ tới cực điểm, muốn kẹp chặt hai chân, nhưng hân lại không chịu buông tay ra, vẫn không dừng lại sự trêu chọc vỗ về chơi đùa. “Ngươi thích như vậy phải không?” Hân lộ ra nụ cười mà quái lên qua cái quần lót, ngón tay thô ráp liên tục tiếp chạm vào cánh hoa mềm mại nhất, nụ hoa của nàng đã thấm ướt. Băng Nhi không dám trả lời, hai mắt nhắm chặt lại, vừa sợ vừa thích thú, mở miệng cũng chỉ có thể vang lên tiếng rên khẽ. Không nên như vậy! Rõ ràng là nàng chủ động hấp dẫn hân, làm sao bây giờ hân ngược lại nhận quyền chủ đạo, nàng chỉ còn có thể mềm yếu tùy ý hân định đoạt. Hân thân thể cường tráng đặt ở trên người nàng, hân hấp dẫn làm cho nàng không thờ nổi, chậm chậm ma sát đẩy lên ngọn lửa dục vọng, khiến cho nàng khó chịu thân thể run nhẹ. Khi giữa cánh hoa đã hoàn toàn thấm ướt hân thừa dịp ôm lấy vùng eo nhỏ nhắn, đưa đầu ngón tay đi vào trong cơ thể nàng – “Hân Chấn Dạ!” Nàng kinh ngạc hô, trừng lớn hai trông mắt, không dám tin mà nhìn hân. Ngoài sự kinh ngạc nàng toàn thân căng thẳng, ngay cả phía dưới thân cũng không tự chủ được mà co rút lại, vùng vàng bao bọc lấy đầu ngón tay của hân, giống như là không muốn cho hân rời đi. “Kẹp chặt ta, cảm giác lấy ta. Của ta Băng Nhi, từ từ thích ứng, ta không muốn làm đau ngươi.” Hân hấp của hân phản phát ở ngay cả trên má nàng, đầu ngón tay di động tới lui, hấp dẫn nàng tiết ra càng nhiều là mật hoa, ẩm áp cùng thấm ướt, cảm giác từ đầu ngón tay truyền đến kích thích được hân cơ hồ không muốn không chế nữa. “Ta không thể... Ta...” “Nàng thờ hào hên, không biết nên làm sao bây giờ. Nhất là nơi tư mật bị hân thăm dò, nụ hoa nơi bị đầu ngón tay của hân đụng tới, bởi vì lần đầu mà có chút đau, sau đó khoái cảm khó tả trêu chọc điên cuồng. Thật là đáng sợ, nàng giống như là ở trong nước lại giống như là ở trong lửa, đồng thời bị nước lửa giã vò hai tay chỉ có thể nắm chặt bả vai rộng rãi của hân, vô ý thức mà nâng lên phần eo mảnh khảnh, đáp lại động tác ra vào của hân. “Ngươi có thể, đừng sợ, đem tất cả cảm thụ ngươi cùng ta...” Hân thấp giọng nói, tách hai chân run rẩy của nàng ra, xâm nhập giữa chân của nàng, không cho nàng kịp né tránh. Nàng không có khí lực kháng cự, bị hân kẹp chặt chỉ có thể tựa vào thân cây đào bất an nhìn hân từ từ cởi ra sắc áo xanh đen, thân thể to lớn ngăm đen ở giữa ánh sáng ban ngày, trần đầy uy hiếp hướng tới nàng. Tấm mật của nàng nhìn đi xuống nhưng ngay sau đó vội vàng tránh ra, âm thầm phát ra tiếng khẽ. Hân dục vọng đã căn trần xem ra đã chuẩn bị kỹ. Hân sẽ đối với nàng làm ra chuyện gì? Hân chỉ cần lần nữa ma sát một chút nàng đã biến thành thở dốc. Thân thể xinh xắn run rẩy, do nàng đang dựa vào thân cây đào nên toàn bộ cánh hoa đều rơi xuống trên người của nàng. Nàng ngẩng đầu lên, trong đầu trống rỗng, rõ ràng cảm nhận được hân đối với nàng bá đạo. Hai chân trống rỗng mềm nhũn chỉ tùy ý hân định đoạt. Nàng sợ hãi ngẩng đầu, thừa nhận tầm mắt của hân. Yếu ớt nhất là cái kia nơi, bị hân lấy dục vọng nóng rực trêu chọc, nàng bất an dục vọng của hân thật quá nóng nàng không cách nào thừa nhận, tim đập thật là nhanh. “Tốt Băng Nhi, cả người ta cũng là của ngươi, tùy ngươi muốn làm sao thì làm.” Hân mạnh mẽ nén xuống dục niệm điên cuồng mình, cắn vành tai của nàng nói. Giờ khắc này giống như là cảnh trong mơ nếu có thể hân vẫn muốn kéo dài mãi cảm giác này. Cho dù bản thân mình bởi vì bị đè nén mà hồng mắt, hân cũng muốn kéo dài... “Ngươi...” Băng Nhi thờ hồng hộc trừng to mắt, chỉ có thể cắn môi dưới, hoàn toàn không biết làm sao. “Đề ta cho ngươi biết khát vọng của ta đến cỡ nào...” Hân Chấn Dạ kéo tay nàng, làm cho nàng hai tay run rẩy đụng vào phần dục vọng nam tính nóng rực kia. Khi nàng nhẹ nhàng mà bao trùm phần thân bóng loáng của hân, Hân Chấn Dạ nơi cổ họng phát ra thở dốc thông khổ, Băng Nhi bị làm cho sợ lập tức rút về hai tay. Hân Chấn Dạ một lần nữa cầm lấy tay Băng Nhi, tiến tới khỏe miệng hôn, biết nàng dù sao cũng là xử nữ, không muốn dọa nàng, nhưng hân cũng không cách nào nhịn được ý muốn trêu chọc nàng. “Cảm giác được khát vọng của ta đối với ngươi thế nào?” Hân liếm theo đầu ngón tay của nàng một ngón lại một ngón, đầu lưỡi nóng bỏng mang đến làm cho nàng cũng nhận không được lên tiếng. “Băng Nhi, ta không thể đợi thêm nữa...” “Nàng mất hồn thờ dốc đánh nát tất cả sự kiềm chế, Hân Chấn Dạ không cách nào đợi chờ nữa, một lần nữa đưa thân vào giữa hai chân của nàng, lấy hai tay giữ cái miệng của nàng lên. “Hân Chấn Dạ, ngươi... Ái – “Lời nói chưa nói xong, hân dục vọng không lồ thế nhưng chợt đâm vào trong cơ thể nàng. Toàn thân nàng căng thẳng, đau đến mức khó có thể hô hấp, tâm tư bởi vì ứng phó không kịp mà sôi trào. “Không nên... Tránh ra, tránh ra...” Hân đột nhiên công kích, nàng khó chịu muốn đưa tay mãnh liệt đẩy lồng ngực của hân ra, muốn đem hân đẩy đi ra. “Xuyết, đừng khóc, Băng Nhi, đau chỉ một thoáng thôi.” Hân dụ dỗ nói, vật nam tính thăm dò vào bên trong nụ hoa của nàng “Không... Không nên...” “Nước mắt không ngừng lăn xuống, nàng chưa từng có mềm yếu mà khóc như vậy. Hân to lớn như vậy, hoạt động ra vào như muốn xé rách nàng, mà cảm giác nóng rực như vậy lại không phải là đau đớn thuần túy, còn kèm theo đó là sự thỏa mãn nàng không thể thừa nhận nhiều như vậy. Hân cúi đầu hôn nước mắt của nàng, đầu ngón tay trượt đến chỗ tiếp xúc giữa hai người ma sát nụ hoa của nàng “Thích ứng ta, thật tốt chấp nhận ta.” Hân cẩn thận đâm vào càng sâu, không cho nàng trốn tránh. Nơi u cổ của nàng ẩm ướt non mềm hấp dẫn được hân cơ hồ muốn chiếm lấy toàn bộ, nếu không phải bận tâm nàng là lần đầu, hân có lẽ đã bị nàng ẩm áp vây quanh như vậy mà điên cuồng. Băng Nhi khó khăn ngẩng đầu, xuyên thấu qua nước mắt mông lung nhìn hân, nhìn thấy trên trán hân mồ hôi. Hân cũng sẽ đau không? Nếu không vì sao về mặt thông khổ như vậy? Khi hân thử hoạt động, nàng phát ra tiếng kêu nhỏ nhỏ, trong cơ thể lên lời cảm giác được vật kỳ dị của hân. Nàng không ngừng phát run, không cách nào khống chế hân từ từ kịch liệt di động. “Không nên cử động, ta... Ta chịu không được... Ngại...” “Nàng ngẩng đầu lên, xui xẻo ở bên cây đào, bị động tác tiến vào rút ra không khỏi bị chọc cho đến yếu đuối thờ hồn hên. “Băng Nhi, đem mình toàn bộ giao cho ta.” Hân thấp giọng gầm thét, cũng khắc chế không được nữa, cảm vùng eo mảnh khảnh, đem hết toàn bộ khí lực trấn áp hướng nàng, đâm chọc vào trong nàng, hoàn toàn đoạt lấy nàng. Nàng kịch liệt run rẩy, đau đớn đã từ từ biến mất còn lại chính là cảm giác rung chuyển mất thân hồn. Nàng nâng lên vùng eo mảnh khảnh, không tự chủ được mà đáp lại hân, truy tìm hân ngay cả nàng cũng không biết điểm cuối. Cơ thể của nàng căng thẳng, toàn thân đỏ mề hôi ướt đầm thật chặt cùng hoạt động theo nam nhân này. Vui thích dần dần lấn áp, nàng bắt đầu khiếp đảm, bất an muốn né ra. Nàng không dám nữa đi tới, phảng phất có một trái cầu lửa thật lớn tích lũy ở trong cơ thể nàng, mắt thấy sẽ phải bộc phát, nàng sợ sẽ nổ sẽ bộc phát mà tan xương nát thịt mất... “Không... Ta không thể...” “Nàng khó khăn nói, bởi vì hân động tác chạy nước rút mà khó có thể diễn ngữ. Thật là đáng sợ, giống như là chuyên chú

muốn từ trên người nàng cướp đoạt món đồ nào đó. Hai tay của nàng ở trên ngực của hắn, ra sức nghĩ muốn đẩy hắn ra. Song, động tác của nàng lại làm cho hắn có cơ hội nâng cái mông mượt mà của nàng lên. Hắn dễ dàng ôm lấy nàng, không chịu bỏ qua cho nàng, dục vọng kiên quyết càng thêm chôn sâu vào trong cơ thể nàng. “Băng Nhi, ta sẽ không khai phóng ngươi, ngươi là của ta.”Hắn nói từng chữ từng câu, cắn chặt hàm răng, eo càng thêm có lực đâm chọc vào, mỗi một cái cũng cuồng mãnh cực nóng xuyên qua đóa hoa của nàng. Nàng không có cách nào suy nghĩ hàm ý sâu xa trong lời nói của hắn, quá nhiều vui thích đã bộc phát, nàng ngửa đầu nằm dài yêu kiều trên mặt đất. Trên mặt đất hoa rơi thật dày trở thành chần đệm. Trong cơ thể bỗng có nhiệt lưu nóng rực, từ dục vọng của hắn bắn tán loạn vào trong chỗ sâu kín của nàng, nàng không ngừng run rẩy, tiếp nhận mầm mống của hắn... Đầy trời mưa hoa, bao trùm thân thể trần truồng bọn họ, hai người thủy chung dây dưa ở chung một chỗ, tiếng hít thở tràn ngập ở trong rừng hoa đào. Hồi lâu sau, Hàn Chấn Dạ ngẩng đầu lên, mái tóc đen xốc xếch bị mồ hôi thấm ướt, khoe miệng hắn thoải mái cười tà, làm cho hắn xem ra càng thêm nguy hiểm. Cái tiểu nữ nhân này quả thực là mỹ lệ mà vừa vặn nằm trong lòng ngực của hắn, hắn lần này thật sự động tâm, nghiêm túc tính toán mạng theo nàng trở về tái ngoại. Hắn tự tay vuốt ve nàng da thịt tỉ mỉ, đang định mở miệng, khoe mắt lại thấy thanh quang chợt lóe. Quanh năm huấn luyện, bản năng hắn trong nháy mắt phản ứng, đảo mắt mà lánh ra. Chẳng qua là, phản ứng của hắn không còn đủ nhanh như cũ do sau khi hoan ái mà mệt mỏi. Thanh đao dính máu, bụng bên trái chợt truyền tới một trận đau đớn kịch liệt! Trong miệng tất cả lời ngon tiếng ngọt, đảo mắt tất cả đều hóa thành tro. “Đáng chết!”Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, ấn vào vết thương thối lui mấy bước. Bụng bên trái đã xuất hiện một đạo vết thương thật sâu đang rò rỉ máu tươi. Vốn là nằm ở trên áo choàng Băng Nhi chậm rãi ngồi dậy, hai đôi mắt mở to nhìn hắn, trên mặt mỹ lệ không có chút huyết sắc nào. Mà hai tay của nàng, đang nắm chặt đoàn đao thấm đẫm máu huyết của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Lâu Lan Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Hoa rơi trên mặt đất dính máu, có máu của nàng, cũng có máu của hắn. Hàn Chấn Dạ sau khi lùi lại mấy bước, nhanh chóng đưa tay điểm mấy huyết đạo trước ngực, ngăn lại máu tươi vẫn chảy ra bụng bên trái. Một đạo kia đâm vào rất sâu, dùng hết toàn bộ khí lực của nàng, nếu không phải hắn trong nháy mắt lấy bản năng mà tránh ra nửa tấc, giờ phút này đại khái đã chết dưới đoàn đao của nàng. Triền miên thân mật rõ mồn một trước mắt, vui thích khi Băng Nhi uyển chuyển hầu hạ còn sót lại ở trong người nhưng đạo mắt nàng đã trở thành thích khách lấy mạng hắn.

Băng Nhi toàn thân trần truồng đứng ở dưới tán hoa rơi, thân thể mảnh khảnh có chút run rẩy, hai tay nắm chặt đoàn đao dính máu. Nàng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, mắt mở to nhìn hắn. Trên da thịt của nàng dính máu không rõ ràng là máu xử nữ hay là máu của hắn. “Ngươi phải chết...”Nàng lầm bầm nói nhỏ, mãnh liệt khắc chế cảm giác hồi hận trong lòng. Nàng tuyệt đối không thể mềm lòng, nhất định phải lấy đi tánh mạng Hàn Chấn Dạ. “Băng Nhi, người trước khi chết vốn có tư cách biết chân tướng. Người nói cho ta biết, đây là do ta cướp đi tâm thân xử nữ của người? Hay đây vốn là một cảm bầy rập đã sớm an bài tốt?”Hắn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười thê lương, neho lại tròng mắt đen nhìn nàng, bởi vì mất nhiều máu mà có chút vô lực, cước bộ hơi có vẻ trầm trọng. Băng Nhi hít sâu một hơi, phản đẩy đà màu hồng phấn phập phồng, trên da thịt còn lưu lại dấu hôn của hắn. “Ta là người do Trầm Khoan phái tới.”Nàng cắn răng thừa nhận, không để ý tới đau đớn truyền đến trong lòng.”Hắn rất sợ sự hiệp trợ ở Thiết Ung, cùng với sự tham dự của nhật đế, sợ người có cơ hội chạy trốn, cho nên sai ta mai phục đến gần bên ngươi, nếu ngươi chạy thoát được khỏi Thiết thành, liền tùy thời điểm mà giết ngươi.”Hắn đôi mắt đen trong nháy mắt động lại là hàn băng, lần nữa ngắm nhìn nàng, trong đồng tử chỉ còn lại dấu vết tàn khốc. Trầm Khoan? Băng Nhi lại là sát thủ do Trầm Khoan phái ra? Lúc trước mọi hảo cảm đối với nàng đến khi nàng xuất thủ ám sát hắn thì hảo cảm ấy trong nháy mắt đã biến mất. Không lâu trước đó mới cùng nàng hoan ái giờ phút này càng giống là một chuyện châm chọc. Hắn tại sao ngu muội như vậy? Lại trúng phải quỷ kế của nàng? “Quả nhiên là Lão Hồ Ly, liền tiếp phái ra hai nữ nhân. Đầu tiên là mỹ nhân kế, sau đó là khổ nhục kế. Mục Hồng Tiêu mê hoặc ta, mà ngươi cũng là lại để cho ta lúc phòng bị của bản thân hoàn toàn thư giãn...”Hắn cười lạnh, tròng mắt đen quét qua nàng thân thể trần truồng mềm mại mỹ lệ, nụ cười càng thêm châm chọc.”Nói cho ta biết vì giết ta người không tiếc hy sinh tâm thân xử nữ của mình, đáng giá sao?”Hắn trong lời nói mang đầy ý châm chọc làm cho nàng ngượng ngùng đoàn đao cầm trong tay dùng thêm vài phần lực. Trên má phản hiện lên mảng đỏ hồng dần dần nhuộm do da thịt toàn thân nàng. “Chỉ cần có thể lấy được tánh mạng của ngươi, ta chuyện gì cũng nguyện ý làm.”Nàng thấp giọng nói, hai tay càng không ngừng phát run. Nàng thật sự không rõ, nỗi đau trong lòng kia là vì cái gì, nàng vốn quyết định lấy mọi thứ đổi lấy tánh mạng của hắn, vì sao giờ phút này nhìn sự tàn khốc trong đôi mắt của hắn lòng nàng lại cảm thấy khổ sở thế này? Nàng chỉ cần giết hắn sẽ rời đi ngay, cần gì phải quan tâm hắn có hận hay không hận nàng? “Băng Nhi, ta phải bội phục ngươi, lại bố trí một cảm bầy đến mất hồn thế này. Nếu như không có hao hết thể lực của ta, ngươi làm sao có thể nào một chiêu đã đắc thủ!”Trong mắt của hắn mang tia lạnh như băng, ngữ điệu nhưng ngoài ý muốn lại ôn hòa bình tĩnh.”Nói cho ta biết một chuyện, khi ngươi ở dưới người của ta thân thể thờ ơ, mất hồn khó nhận mà cần ta, là lên muốn ta cho ngươi nhiều hơn, những thứ kia chẳng qua là diễn trò sao?”Hắn có ý ép hỏi, quỳ một gối xuống trên mặt đất, đau đớn đến thở hổn hển. Vết thương bụng bên trái còn sâu hơn so với trong tưởng tượng hắn, máu tươi còn đang chảy ra, tầm mắt của hắn trở nên mơ hồ, ngay cả thanh âm của nàng nghe tới cũng giống như là từ phương xa truyền đến. Ánh mắt của hắn đầy dẫy tàn nhẫn cùng hận ý, vững vàng nhìn thẳng nàng, thân thể nhưng từ từ mềm yếu, té trên mặt đất.

Nghe thấy hắn nói ra những lời kia, sắc mặt của nàng càng thêm ửng đỏ, hai tay càng thêm run rẩy. Nàng càng thêm nắm chặt đoàn đao, nghĩ phải bảo vệ một góc kín đáo đang đau đớn trong lòng kia. “Là, ngươi nói không sai, ban đầu ở Thiết thành ta chiều cố ngươi, mới vừa hiến thân cho ngươi, thậm chí là vừa mới làm cái kia, những thứ này... Những thứ này... Cũng chỉ là mưu kế của ta, vì muốn đoạt đi tánh mạng của ngươi, ta chuyện gì cũng nguyện ý làm!”Thanh âm của nàng đến gần như gào thét mà nói hắn biết đồng thời cũng đang thuyết phục chính mình. “A, thì ra là như vậy, Trầm Khoan chỉ cần chỉ định đối tượng, ai cũng có thể có được ngươi?”Hắn nghĩ đại muốn cười ra tiếng nhưng lại không có khí lực, chỉ có thể đem khoe miệng vận vẹo thành độ cong châm chọc, đưa cợt. Thì ra là, tất cả sự ôn nhu của nàng, cũng không phải là vì hắn. Chỉ cần là do Trầm Khoan chỉ định, nàng có thể vì bất kỳ nam nhân nào dâng lên thân thể mỹ lệ kia... Nàng thật thẳng thắn thậm chí so sánh với thanh chủ thủ kia còn sắc bén hơn, lần nữa đâm vào tâm hắn, bén nhọn thống khổ cùng tức giận bộc phát trong ngực, đau đớn như vậy, thậm chí còn vượt xa cái đau do vết thương bụng bên trái truyền tới. Hắn tại sao lại như vậy, tại sao đối với Băng Nhi hoàn toàn không có nửa điểm đề phòng? “Băng Nhi, nhớ kỹ lời hứa của ta, ta sẽ không bỏ qua ngươi...”Nhu tình cùng thương tiếc từng có hoàn toàn biến mất, cho dù mình sắp ngất đi, hắn vẫn trước khi nhắm mắt lại giận nhìn chằm chằm nàng, tuyên thệ quyết tâm của mình. Nhìn thấy hắn té xuống, nàng nuốt xuống nỗi đau khắc chế trong lòng ý nghĩ muốn xông lên phía trước đỡ hắn dậy. Bộ ngực đau quá đau quá, nàng thật không đành lòng, nhưng lưng nàng lại đang phải gánh vác trách nhiệm trọng đại cứu tánh mạng toàn tộc, làm sao có thể

vào thời khắc này sinh tư tình nhi nữ... Tư tình nhi nữ? Nàng dùng sức lắc đầu cố gắng nuốt nước mắt lại vào trong lòng, không cho phép mình rơi lệ. Hẳn cùng nàng có những hảo cảm ấy bất quá là nàng muốn lừa gạt hân mà thôi, đây có cái gì có thể nói là chân tình chứ? Nàng đại khái là diễn xuất quá mức mới có thể làm tưởng như vậy, thật ra là không hề có một chút tình ý gì đối với hân hết. “Thân tộc của ta cũng đang đợi ta, ta phải nhận được sự hỗ trợ của Trầm Khoan.” Nàng vô ý thức lầm bầm nói, một bước lại một bước đi đến phía trước, đến gần hân đã nhắm mắt lại, thân thể không hề có động tĩnh gì. Nàng không biết hân đến tột cùng có nghe được hay không, chẳng qua là bản năng nghĩ muốn giải thích những thứ gì mà thôi. Tay nàng có chút run rẩy, chạm tới thân thể yên tĩnh của hân, xem xét hân đã chết chưa. Da thịt của hân đã từ từ lạnh như băng, đôi môi mỏng mím thật chặt, màu da ngăm đen hôm nay cũng lộ ra màu xám tro như từ vong. Nàng nắm chặt đoản đao, run rẩy hướng phía trên bộ ngực hân chần chờ thật lâu thật lâu. Rót cục “phịch” một tiếng, nàng ném đi đoản đao, đứng ở một bên thờ hồn hên. Coi như là không có đâm thêm một đao, Hân Chấn Dạ tuyệt đối cũng không thể nào còn sống. Nàng ở trong lòng không ngừng thuyết phục chính mình, một đao lúc trước kia cũng đủ trí mạng rồi. “Hân Chấn Dạ... Tha thứ ta...” Nàng lầm bầm nói, dùng áo choàng cân thận bao trùm thân thể to dài của hân, kháng cự nỗi đau bao phủ trong lòng của nàng. Nàng cắn chặt răng đứng dậy sửa sang lại quần áo, mặc lại quần áo bị hân giặt xuống. Thời gian cấp bách, nàng sau khi phải báo cho Trầm Khoan, lập tức chạy về biên giới, dựa vào thể lực Trầm Khoan ở tái ngoại cứu vớt thân tộc của nàng. Đêm Hân Chấn Dạ lưu ở chỗ này, hân sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà chết, phơi thây ở nơi rừng hoa đào này, nhiệm vụ của nàng nên coi như là viên mãn. Không dám quay đầu lại lần nữa, nàng một bước lại một bước hướng ra bên ngoài rừng hoa đào mà đi, không quay đầu nhìn lại một lần nào. Một trận gió vung lên, hoa rơi rớt rít, mắt của nàng giác dường như có một thứ chất lỏng từ khóe mi kèm theo những cánh hoa đào cùng nhau rơi xuống trên mặt đất. Nàng không dám đi tìm ý nghĩa những giọt nước mắt kia có hàm ý gì. Hân Chấn Dạ nằm trên mặt đất, chỉ còn ý nghĩ tàn dư, mơ hồ nghe vào mấy câu nói lầm bầm cuối cùng của nàng nghe thấy thanh âm nàng rồi đi. Hân thần trí đã không rõ ràng, từ thần đã ở một bên rình rập, nhưng hân lại không chịu chết đi, toàn thân kịch liệt dựa vào hận ý mà chống đỡ. Hân vận khí lực còn sót lại, đôi tay dính đầy máu tươi ở đám hoa rơi trên mặt đất tìm kiếm, sau nắm chặt đoản đao nàng để lại. Tuấn nhan hiện lên vẻ tái nhợt làm cho người ta nhìn đến sợ hãi – “Băng Nhi, Băng Nhi, thật tốt Băng Nhi...” Hân cố gắng nhớ tới tên của nàng, giống như là muốn đem tên của nàng khắc vào chỗ sâu nhất ở trong lòng. Băng Nhi sơ sót không có cho hân nhất trí mạng, mà hân Hân Chấn Dạ tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy mà chết đi. Hân vận chút khí lực cuối cùng điểm mấy chỗ đại huyết trước ngực, làm sao cũng không muốn buông tha cho tánh mạng của mình. Trong người trở nên lạnh hơn, trước khi ý thức hoàn toàn sắp biến mất hân nghe thấy được cước bộ cùng tiếng hít thở quen thuộc, biết là Hoàng Phủ Giác tới. Hân Chấn Dạ yên lòng nhắm mắt lại, trong đầu ý niệm duy nhất lưu lại trong đầu, chính là hân phải tìm cho được nữ nhân phản bội kia... Cho dù chân trời góc biển, hân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng...! ☆☆☆eit:qu33njc3☆☆☆ Hai tháng sau. Sa mạc Gobi, phía Tây Bắc hoang mạc. Từ Đông Phương đến đây, sau khi mạo hiểm vượt qua vùng hoang mạc đầy rẫy hiểm nguy sẽ thấy được vùng Thạch tích tuyết Thiên Sơn có dòng nước trong mát ngay giữa vùng sa mạc khô cằn này, tất cả tạo thành ốc đảo xanh tươi tuyệt đẹp. Thiên Sơn cách dòng nước phía nam ba mươi sáu thước, xen vào giữa vùng Ba Tư và Trung Nguyên, từ xưa tới nay chính là vùng đất chiến sự. Ở đó có một bộ tộc tên là “Lâu Lan” vô cùng giàu có và dân cư buôn bán đông đúc phồn vinh, một đất nước muốn có thực lực vững mạnh khó có thể bỏ qua vùng đất này. Ở phương bắc cung điện Lâu Lan có kiến trúc vô cùng hùng vĩ đứng dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ, bao quanh thành Lâu Lan là bức lực hồ. Hình thù phi điều bằng sợi chỉ nhỏ cân thận mà quần quanh vùng eo mảnh khánh thành ngắn lưng, áo da dê buông xuống. Mỗi khi nàng đi lại, sợi dây nhỏ mềm mại thon dài dọc theo bên bắp chân bay múa, vừa mỹ lệ vừa đẹp mắt. Băng Nhi cân thận mặc trang phục, chuẩn bị đem mình biến thành vũ nữ đem hiến tặng cho một nam nhân không biết tên. Nàng đứng ở phía sau cung điện bên trong một khác gian phòng nhỏ, hai tay không ngừng mà run rẩy. Nơi đây đã mềm mại bởi vì liên tiếp hít sâu mà phập phồng, nàng muốn cố gắng giữ tinh táo, nhưng nỗi bất an vẫn đeo mãi ở trong lòng, hai tay nàng run rẩy đến như vậy, thậm chí không cách nào xoa phần thật tốt. Quý ma ma đứng ở một bên thờ dài một hồi, cảm lấy hộp phấn, tiếp nhận công việc đang dở dang. Đây cô gái trẻ tuổi này đã đủ mỹ lệ, chỉ sợ mỹ lệ như vậy vẫn là không đủ, nàng phải được trang điểm điểm lệ đến mê người, làm cho người ta dù chỉ nhìn qua một cái thần hồn đã hoàn toàn biến mất. Sự mỹ lệ của nàng chính là mấu chốt, hơn bảy mươi nhân mạng tất cả đều phụ thuộc vào dung mạo mỹ lệ này. “Băng Nhi, ngoan, tinh táo chút đi, không phải sợ, người mỹ lệ như vậy, người nọ vừa thấy được người nhất định sẽ động tâm, vì nhận được người, tuyệt đối sẽ khấn cầu nữ vương bỏ qua người trong thân tộc.” Quý ma ma trấn an sắc mặt tái nhợt của cô bé, trong lòng tràn đầy thương tiếc. Cô bé này đáng thương đến cỡ nào a! Vì cứu sống tánh mạng toàn tộc, phải giả dạng thành vũ nữ, đi câu dẫn nam nhân hoan tâm. “Ta không sợ.” Băng Nhi nhỏ giọng nói, tầm mắt động lại ở phía Đông Phương xa xôi. Đó là chính hướng về Trung Nguyên, tầm mắt của nàng không ngừng tìm kiếm một thứ gì đó đã bị đánh rơi giữa rừng hoa đào ở Đông Phương. Nhớ tới cảnh những cánh hoa rơi đầy bầu trời, đôi tay trắng nõn mảnh khánh nắm chặt lại, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, cơ hồ muốn đâm ra máu...

Hai tháng này xảy ra đủ loại biến cố, đã đẩy nàng tới vực sâu tuyệt vọng. Nàng hoài nghi có phải tất cả vận rủi trên đời cũng lúc rơi xuống trên người của nàng, vô luận có cố gắng như thế nào cũng không tránh khỏi thiên kiếp này. Băng Nhi thân phận thật sự là trường nữ của UY tướng quân Lâu Lan, trong phủ tướng quân vốn là cô gái có cuộc sống được sung ái tôn quý. Nhưng nửa năm trước uy viễn phó tướng quân phản quốc, ý đồ cướp lấy vương vị. Trải qua một phen nguy hiểm, phó tướng có ý đồ mưu phản thất bại bị giết chết, nữ vương Lâu Lan rất là tức giận, đem thân tộc uy viễn tướng quân một mực giam vào trong lao ngục. Nàng dựa phải vào Quý ma ma cứu giúp, giả trang thành người hầu chạy ra khỏi phủ tướng quân, miễn cưỡng tránh thoát được kiếp sau, liền toàn tâm toàn ý muốn cứu thân tộc ra khỏi chốn lao ngục này. Tự hiến son trang của Trầm Khoan ở các quốc gia thế lực khá lớn, nàng tìm tới hân muốn cầu khẩn Trầm Khoan nương tay, nhưng Trầm Khoan lại muốn nàng đi đến Trung Nguyên, giết chết Hân Chấn Dạ làm điều kiện trao đổi. Vì cứu vớt toàn tộc, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo, quyết tâm đi giết người nam nhân tà mị kia đã đoạt được cả con người nàng. Chẳng qua là khi trở lại Lâu Lan, tinh thể lại trở nên không cách nào khống chế, Trầm Khoan bị một tên kiếm khách gây thương tích, không cách nào đi đến Lâu Lan, tính mạng thân nhân của nàng đang ở trong lao ngục như ngọn lửa nhỏ le lói trong bóng tối. Nàng thậm chí đã để cho đôi tay này dính máu của người nam nhân kia, nhưng vẫn là không có biện pháp cứu thân nhân ra sao? Băng Nhi chậm chạp giờ hai tay lên, ánh mắt đau thương. Nhớ tới Hân Chấn Dạ trước khi chết ánh mắt tức giận mà lạnh như băng, lồng ngực của nàng cảm thấy vô cùng đau đớn. Có phải là oan hồn của hân trở về nguyên rủa nàng? Hân hận nàng, cho nên ác độc mà nguyên rủa nàng, không để cho nàng cứu thân nhân của mình ra. “Người còn đang hận ta sao?” Nàng lầm bầm nói nhỏ, nhìn bên ngoài cung điện màu trời xanh lam, trong thoáng chốc giống như là vừa nhìn thấy mái tóc đen xõa ra của hân, bộ dáng cười tà đang hướng về phía nàng. Nàng thiếu hân một mạng, mà đời này không còn có cơ hội trả lại, nếu là có kiếp sau nàng cũng là nguyện ý trả lại hân... Quý ma ma lấy ra một mảnh kim sa thêu Kim Ngân (kim tuyến ý) đưa đến trước mặt, dùng làm khăn voan che ở trên khuôn mặt mỹ lệ của Băng Nhi. Về mặt ma ma rất nghiêm túc, cân thận sửa lại trang phục cho Băng Nhi. “Hãy nghe ta nói, đây là một cơ hội tốt nhất. Nữ vương rất hy vọng đối với các vị khách quý sắp đến, nữ vương đối với các vị khách quý kia nói gì đều nghe nấy, người phải thừa dịp bữa tiệc đang tiến hành mà thừa lúc xông vào, chỉ cần có thể mê hoặc được các khách quý kia van xin bọn họ tha người là nữ nô, người thân của người có thể sẽ được đặc xá.” Nữ nhân năng lực nguyên thủy nhất chính là sự mỹ lệ của bản thân, không có bất kỳ nam nhân nào có thể kháng cự được. Là nữ quan lớn tuổi bên trong cung điện chính là lấy chức vị đem ra bảo đảm mới để cho Băng Nhi nhận được một cơ hội khó được như thế. “Ta biết rồi.” Băng Nhi gật đầu xoay người rời phòng, hướng đại sảnh cung điện chạy đi. Vì cứu thân nhân của mình ra, nàng thậm chí nguyện ý động thủ giết người. Mà hôm nay chẳng qua là ủy thân cho một người đàn ông, cầu xin hân tha nàng là nữ nô, so với hơn bảy mươi nhân mạng, hy sinh này vốn không đáng kể gì.

Quý nhĩ ma ma nhìn bóng lưng Băng Nhi, tâm lại đột nhiên co thắt lại. Không biết vì sao trong lòng thì tràn đầy bất an, giống như là sự xui xẻo của Băng Nhi vẫn chưa kết thúc. Lão Thiên rốt cuộc còn muốn hành hạ Băng Nhi như thế nào đây? Quý nhĩ thờ dài một hồi, tại nguyên chỗ mà ngồi xuống. Kế

tiếp hết thấy ta không thể làm cái gì, cũng chỉ có thể lẳng lặng đợi chờ, cầu nguyện sự mỹ lệ Băng Nhi có thể mê hoặc khách quý của Lâu Lan nữ vương. ☆☆☆ edit:qu3njc3 ☆☆☆ Bên ngoài cung điện, thân ảnh xinh xắn chạy vội đến, Băng Nhi ngửa đầu, thu lại tất cả tâm tình bất an, sự kiêu ngạo còn sót lại trong đôi mắt mỹ lệ. Hai chân thon dài không che đậy, bước nhẹ đi ra ngoài, sợi dây nhỏ ở bên chân nàng bay múa, nàng kiên định bước từng bước đi về phía đại sảnh cung điện. Xuyên qua tầng lớp màn che, Băng Nhi thờ hồn hèn dưng lại lúc này đã đứng ở bên ngoài cung điện, đôi tay nắm chắc một tầng màn che cuối cùng. Chính đôi tay này ở hai tháng đã từng chặt nắm lấy một thanh đoản đao, đem đoản đao đâm vào trong cơ thể một người đàn ông, trong nháy mắt đó nam nhân kia cùng nụ cười ôn nhu tất cả đều hóa thành tức giận đáng sợ...! Nàng ngạc nhiên phát hiện, mình vẫn không thể quên được Hàn Chấn Dạ, người nam nhân sau khi bị nàng lừa gạt, giết chết ở trong rừng hoa đào. Thi thể hắn bấy giờ hẳn là còn nằm ở trên mặt đất hoa rơi kia, không có ai mai táng, cô đơn tình tịch mà hận nàng, oán nàng. Trong đại sảnh truyền đến tiếng cười hân hoan, nhạc sĩ thổi lên những giai điệu nhịp nhàng nương theo tiết tấu, nữ vương Lâu Lan âm điệu vui sướng xuyên thấu qua sa mông truyền đến. Từ thanh âm vui vẻ kia của nữ vương, có thể biết được những người khách quý kia ở trong lòng nữ vương có phân lượng nặng đến cỡ nào. Mà tên khách quý kia cũng chính là người sẽ nắm giữ vận mệnh Băng Nhi. Nàng bắt buộc phải mê hoặc hắn, sau đó khấn cầu hắn thu nàng làm nữ nô... Màn che lay động, nàng khuôn mặt mỹ lệ khoe miệng mỉm cười, che dấu nỗi bất an trong lòng. Tư thái vô cùng Ưu nhã nhẹ nhàng đi ra ngoài, kỹ thuật nhảy tuyệt diệu trong nháy mắt đoạt đi tất cả chú ý cả mọi người. Mái tóc đen bay bay, đi theo sợi nhỏ bên hông cùng nhau lay động, những nhạc công kia không tự chủ được mà giúp nàng đệm nhạc. Giữa điệu nhảy qua đôi mắt đẹp, nàng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ở bên cạnh nữ vương Lâu Lan ngồi trên chiếc ghế cao cao kia có một nam nhân cao lớn, nam nhân kia nhìn thấy nàng động tác bùng rộ đột nhiên khựng lại. Nàng liên tục hít sâu, rồi sau đó tiếp tục khiêu vũ, đây chính là vũ điệu Ba Tư vũ nương truyền lại cho nàng, nàng không ngừng xoay tròn biết điệu khúc sắp hết, nàng nhẹ nhàng quỳ rạp xuống trước mặt nam nhân kia, nằm sấp trên mặt đất không ngừng thờ dốc. Tim của nàng đập được thật là nhanh, không chỉ có là bởi vì vũ đạo kịch liệt mà còn bởi vì một nguyên nhân nào đó không rõ. Trong không khí bao phủ cảm giác bị áp bách làm cho nàng cảm thấy có chút quen thuộc ngoài ý muốn, có một đôi mắt sắc bén, tầm mắt giống như là lưới vũng vàng săn bắt nàng. Sợi nhỏ bên lân vấy được theo phi điều (hình như là chim công), mà nàng lại giống như một con chim phi điều nhỏ bé sắp bị vấy bắt... "Điệu vũ này biểu diễn được thật quá tốt, ta nên ban thưởng thật tốt mới được." Nữ vương thanh âm êm ái truyền đến, rất là vui vẻ. "Ta không cầu ban thưởng, chỉ cầu vị quý khách kia nhận lấy ta. Ta là tội tộc chi nữ...(nữ nhi của tộc có tội, ời nhiều chữ ta muốn giải thích luôn nhưng mà nhiều chữ để nguyên như vậy lại nghe có vẻ hay hơn nên ta giữ nguyên và giải thích bên cạnh). Băng Nhi cầu xin vị quý khách kia hãy thu nhận Băng Nhi và khấn cầu nữ vương thứ cho từ tội (tội chết) toàn tộc của ta." Băng Nhi lấy lên dũng khí nói, biết thành hay bại chính là ở chỗ này. Cả đại sảnh tịch yên tĩnh, tầm mắt mọi người đều rơi vào trên người nàng, người nam nhân kia ở trước mặt nàng cũng không nói một lời chỉ chăm chú nhìn nàng, tầm mắt chưa tiếp xúc đến hắn mà trong lòng của nàng lại bắt đầu bất an. Nàng tựa hồ cảm giác được tầm mắt sắc bén của đôi phương cơ hồ quét qua phần thân thể đang để trần của nàng, giống như là ở trên cơ thể nàng muốn xác định cái gì. "A, người là tướng quân của uy viễn tướng quân, người cũng thông minh đó biết chọn ở thời điểm ta cao hứng mà xuất hiện." Nữ vương thanh âm như cũ không có nửa phần giận dữ. Nàng cười cười, nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, rất là thân mật vỗ vỗ đầu vai nam nhân kia. "Cô gái này là mỹ nhân số một số hai Lâu Lan, người nếu là coi trọng, nguyện ý nhận lấy nàng, bản thân ta thật sự có thể xử nhẹ tội cho thân nhân nàng." Toàn đại sảnh nín thở cũng đang đợi phản ứng nam nhân kia, mà Băng Nhi thì chùng cúi đầu quỳ ở đó, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh. "Tiết mục đặc biệt này cũng có chút hứng thú." Nam nhân rút cục mở miệng, thanh âm trầm thấp quanh quẩn ở trong đại sảnh, thanh âm kia lạnh như băng rồi biến mất thậm chí còn có một nụ cười tàn nhẫn. "Ngẩng đầu lên, cho ta nhìn xem mặt của người." Hắn ra lệnh. Băng Nhi xoay mình, từ từ ngẩng đầu, run rẩy đưa tay gỡ xuống sa mông tình sa trước mặt, quá nhiều bất an cùng khẩn trương làm nàng không có phân biệt ra tiếng nói quen thuộc kia. Thời gian giống như là dừng lại, tầm mắt của nàng di động một chút lại một chút ngẩn lên, đè nén trái tim đập rối loạn của mình, mang theo hy vọng cuối cùng cùng tuyệt vọng, nàng đem ánh mắt nhìn về nam nhân đang nắm giữ tánh mạng toàn tộc mình. Cuộc đời của nàng, cũng đem giao phó cho người nam nhân này...!

Mặt mũi người nọ thu vào trong mắt nàng. Trong nháy mắt, Băng Nhi sắc mặt trở nên trắng bệch, bởi vì khiếp sợ mà nửa tia huyết sắc cũng biến mất. Giống như là rơi vào đáy giếng lạnh như băng, nàng không tự chủ được mà kịch liệt run rẩy, không thể làm gì hơn là ngheh đón ánh mắt lợi hại của người nọ. Nàng nhận ra được khuôn mặt này. Kia khó có thể nào quên được là khuôn mặt tuần tà có thể mê hoặc mọi người, từ trước là nam nhân khi mỉm cười, môi mông giương nhẹ thành độ cong tuyệt hảo, nhưng bây giờ khi nhìn về nàng ánh mắt của hắn thậm chí so sánh với hàn băng còn muốn lạnh hơn mấy phần. Nàng tại sao có thể quên mất, hai tháng này cơ hồ hàng đêm đều xuất hiện ở trong mộng của nàng chính là khuôn mặt này. Băng Nhi đôi môi run rẩy, nói ra cái tên làm nàng sợ hãi. "Hàn... Hàn Chấn Dạ!" Lưỡi đao đưa ra nhanh chóng cắt đứt sợi dây nhỏ bên áo da dê, áo da trượt ra lộ ra da thịt tuyết trắng, Băng Nhi vội vàng kéo lấy áo da dê lại, sắc mặt tái nhợt hiện lên xấu hổ đỏ ửng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ thấy ở trong đôi mắt đen sắc bén là sự tàn nhẫn. "Người không thể nào... Ta rõ ràng đã — "Băng Nhi nhận ra thanh đoản đao kia, hô hấp nhất thời cứng lại. Ban đầu vì hấp dẫn hắn, nàng đem đoản đao giấu ở bên trong áo choàng, thừa dịp sau khi hoan ái, cho hắn một nhát trí mạng. Song, đoản đao lại không có giết hắn hôm nay ngược lại trở thành vật uy hiếp nàng. Nàng từ trong đôi mắt đen hắn thấy được sự tàn nhẫn kiên quyết. Hàn Chấn Dạ không buông lỏng chút nào nhìn gần nàng, đem nét mặt của nàng thu vào đáy mắt. Hắn đã thế, chân trời góc biển, hắn tuyệt đối không tha cho nàng! "Rõ ràng đã như thế nào?" Hắn tàn nhẫn mỉm cười, đưa tay trượt vào bên trong áo da. Thời điểm Băng Nhi chống cự bắt đôi tay đang lên vào trong vạt áo của mình, hắn nhìn nàng nói: "Đôi ý rồi sao?" Băng Nhi cắn chặt đôi môi, trợn to đôi mắt trong suốt, thẳng tắp mà nhìn hắn. Nàng mặc dù khiếp sợ, nhưng trong đôi mắt tàn nhẫn của hắn vẫn được hắn cũng không có bỏ mạng vì nàng, nàng thậm chí như trút được gánh nặng. "Người trước hết đáp ứng điều kiện của ta, miễn trừ tội chết cho người thân của ta." Nàng kéo lấy da dê áo, không chịu buông tay ra, kiêu ngạo mà nhìn hắn, duy trì một chút tôn nghiêm cuối cùng. "Trên người của người vật trân quý nhất đã mất đi, còn có thể cùng ta nói điều kiện gì?" Hàn Chấn Dạ cười lạnh một tiếng, xoay người ngồi lại vào chiếc ghế khuôn mặt lãnh đạm nhìn nàng. "Rồi hãy nói, người xác định thân thể của mình đáng giá nhiều vậy?" "Lấy bản thân ta hết thảy dùng để đổi lấy tánh mạng toàn tộc." Băng Nhi nói từng câu từng chữ từ từ buông tay ra, da thịt tuyết trắng một tác trượt ra, da thịt mỹ lệ lồ lộ ra làm người ta hoa mắt. Hàn Chấn Dạ tròn mắt đen nhử lại, chợt xuất thủ kéo lấy áo da dê trên người nàng, đem nàng lôi kéo đến gần chiếc ghế. Từ trên cao nhìn xuống thấy rõ thân thể trần truồng của nàng, áo da dê bởi vì lôi kéo mà trượt ra, nửa người trên của nàng lồ lộ, mọi người từ mọi phương hướng nhưng chỉ có thể nhìn thấy dưới tóc đen rơi là tả lộ ra trọn vẹn bộ lụng. Nhìn thân thể hoàn mỹ kia da thịt không tỳ vết sẽ bại lộ ở trước mắt của mọi người lòng ngực của hắn lại nổi lên sự tức giận. Khóe miệng hắn khẽ cong, đôi tay chế trụ nơi đây đã tình tứ mà chà xát, nhìn thấy nàng bán năng mà co rúm lại. "A! Làm sao ta có thể hoài nghi giá trị của người? Dù sao ta là người đầu tiên hưởng qua cái loại tư vị mất hồn này, không phải sao?" Hắn cố ý nhục nhã nàng, tuyên bố nàng thuộc về quyền sở hữu của hắn. "Băng Nhi, người không phải là kỹ nữ đẹp nhất mà ta đã thấy, ta cũng đã thấy... qua người, chỉ bằng người mà nghĩ đổi lấy hết mạng của mọi người sao?" Thương Nguyệt thủy chung nhìn hai người, chậm rãi lộ ra nụ cười. Tiểu nữ nhân này rất thông minh, có thể dễ dàng như vậy đem tâm Hàn Chấn Dạ cột chặt, nàng bắt đầu đối với quan hệ của hai người cảm thấy hứng thú. "Dạ nhi, nể mặt mũi của người, ta lại càng không thể giết người nhà uy viễn tướng quân." Thương Nguyệt quay đầu, mỉm cười mà đánh giá Băng Nhi. Nàng còn chưa từng thấy qua Hàn Chấn Dạ lộ ra loại vẻ mặt này đối với bất kỳ nữ nhân nào. Vẻ mặt lãnh đạm thường ngày kia dường như đã biến mất, thay vào đó là một loại cảm xúc khác rất sâu trong tâm can. Nhưng nàng cũng không rõ, vẻ mặt của hắn đối với tiểu nữ nhân mỹ lệ kia là yêu thương vô cùng, hoặc là nỗi hận thấu người. Thương Nguyệt nụ cười càng sâu, cũng là có thể xác định Hàn Chấn Dạ có hứng thú đối với Băng Nhi. "Người thật hào phóng như vậy sao, muốn ta đón lấy loại giao dịch hao vốn này sao?" Hàn Chấn Dạ lạnh lùng trả lời Thương Nguyệt nhưng ánh mắt nhất cử nhất động đều nhìn thẳng Băng Nhi. Nàng vẫn mỹ lệ như cũ làm cho hắn phải thờ gáp, cặp mắt kia vẫn trong suốt vô tội như vậy, ban đầu nàng chính là dùng đôi mắt mở to trong suốt vô tội kia nhìn hắn lừa

hắn, dùng đoản dao nhỏ bén nhọn đâm vào trong cơ thể hắn. . . “Có gì không thể?” Thương Nguyệt nhún bả vai một cái trả lời, chậm chạp bước tới ngồi trở lại trên giường êm, đưa tay lấy rượu nho ưu nhã nhấp nháp. “Tốt, ta đồng ý.” Hàn Chấn Dạ đem Băng Nhi đặt ngồi bên ghế khác, thậm chí không hề lần nữa liếc nhìn nàng một cái, phảng phất đem nàng bắt quá chỉ giống như một nữ nhân hạ giá. “Chỉ là ta cũng có điều kiện, ngươi sẽ không tiếc ở lại nước Lâu Lan một đoạn thời gian chứ, chờ uy viễn tướng quân nhận lại chức vị. Qua ít ngày nữa lại là ngày họp lại các sứ giả, ta đang lo bên cạnh không có nam nhân nào có thể đứng ra giúp ta làm tấm chắn, sẽ làm cho các nước khác không thể dễ dàng khi dễ nước ta!” Thương Nguyệt kiêu mỵ cười một tiếng, tầm mắt nhìn về phía người hầu đứng ở một bên Hàn Chấn Dạ, lại cười đến càng thêm mê người. Hàn Chấn Dạ cũng là lần đầu tiên mang theo người hầu, hơn nữa nhìn bộ dáng hần khí vũ hiên ngang, còn là một mỹ nam anh tuấn khó có được. Nam nhân tuấn mỹ kia nhận thấy được tầm mắt của Thương Nguyệt, có chút khốn quẫn cười cười, vội vàng tránh đi ánh mắt không dám cùng Thương Nguyệt có tiếp xúc gì. “Giác gia, Lâu Lan nữ vương đang nhìn còn ngươi! Có thể hay không nói ra thân phận của ngươi?” Đứng ở góc, cũng là trang phục người hầu Thạch Mặc thấp giọng hỏi, tò mò đẩy đẩy bả vai Hoàng Phủ Giác. Hắn là nhìn Hoàng Phủ Giác mặt áo quần thượng đẳng, hẳn là người mới đi theo đến Lâu Lan. Ngoài mặt cũng là người hầu Hàn Chấn Dạ, trên thực tế Hoàng Phủ Giác còn được chiếu cố về cuộc sống hàng ngày hơn. Hoàng Phủ Giác nhú mày, toàn thân truyền đến một trận rùng mình. Hắn không tin Thương Nguyệt nhận ra được thân phận của hắn, nhưng Thương Nguyệt kia hình như có điều suy nghĩ gì? Nụ cười vừa rồi thể hiện cái gì? Hắn là nghĩ muốn tham gia náo nhiệt nên mới theo Hàn Chấn Dạ tới Lâu Lan, hôm nay trong lòng lại hiện lên bất an, lại làm cho hắn có ý muốn xoay người hoá tốc mà chạy trốn. Băng Nhi ngồi ở chiếc ghế bên cạnh vẫn là ngửa đầu, không thể tin mà nhìn Hàn Chấn Dạ. Nghe thấy hắn nguyện ý thu nàng làm nô, cứu vớt thân nhân toàn tộc, nàng thư giãn mà thở ra một hơi, cơ hồ muốn ngã xuống đất bất tỉnh. Hao phí tâm cơ, nàng rốt cục cũng tránh được vận mệnh diệt tộc. Mà hôm nay người nhà an toàn nhưng kiếp nạn của nàng chỉ sợ mới bắt đầu. (haizz chính xác) “Ngươi có thể đi, từ hôm nay trở đi ngươi chính là nữ nô tâm phúc ta.” Hắn chậm chạp nói, khóe miệng có nụ cười tàn nhẫn nhất. Hắn tự tay vung lên, yêu cầu đối với nữ quan đứng ở một bên, bộ dáng ngạo nghễ phảng phất khí chất quân vương, không có ai dám can đảm chất vấn quyền uy của hắn. “Mang nàng đi xuống, đi theo đám nô bộc làm việc với nhau, để cho ta thật tốt thử nghĩ xem nên triệt để dùng tên nữ nô cao quý này như thế nào.” Nữ quan cầm lấy cánh tay Băng Nhi, đem nàng mang ra đại sảnh. Nàng chậm rãi rời đi đại sảnh, lưng vẫn là kiêu ngạo mà thẳng, không để cho người khác nhìn ra được trong nội tâm nàng thật sợ hãi. Mà cặp mắt đen sắc bén kia vẫn như bóng với hình đi theo sát nàng, quan sát nhất cử nhất động của nàng. Song, bên trong đôi mắt đen kia nụ cười đã biến mất, còn sót lại hôm nay chỉ còn sự tàn khốc lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Lâu Lan Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Bóng đêm sa mạc thấm lạnh, Băng Nhi

trầm mặc ở trong bóng đêm đi lại. Đường mòn hai bên toát ra ngọn lửa,

chiếu rọi gương mặt mỹ lệ nhưng tái nhợt của nàng.

“Đi mau, đừng làm cho tướng quân đợi lâu.” Binh sĩ dẫn đường quát, mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn nàng.

Băng Nhi cắn môi, khắc chế sự tức giận

chất chứa đã lâu, từng bước hướng căn lều hoa lệ đi tới. Lòng của nàng

thấp thóm bất an, không hiểu được chuyện gì sắp nghênh đón nàng, không

biết sẽ là cục hình gì đây.

Hàn Chấn Dạ dùng cặp mắt đen tàn khốc

lạnh như băng kia nhìn nàng, hôm nay hẳn chính là người nắm giữ sinh

mạng của nàng, tối nay gọi nàng không biết định dùng biện pháp gì làm

cho nàng sống không bằng chết sao?

Sau yến hội hôm đó nàng được an bài ở

chung một chỗ cùng với nô bộc bình thường, làm một người tạp dịch tầm

thường ở bên trong cung điện. Mấy ngày ở bên trong đây nàng chưa từng

gặp lại Hàn Chấn Dạ, nàng cơ hồ tưởng hắn đã quên đi sự tồn tại của

nàng.

Hôm nay nàng mệt mỏi tới cực điểm, toàn thân tê dại đau nhức đang định nằm lăn ở chỗ thô cứng này chuẩn bị ngủ, một người lính truyền đến hắc cho

gọi nàng .Nàng không có lựa chọn nào

khác, chỉ có thể trầm mặc nhìn sự soi mói của mọi người, thấp thỏm bất

an tiếp nhận gọi đến. Dọc theo đường đi tâm nàng thật không yên, trong

lòng dâng lên đủ loại suy đoán, bất kỳ tưởng tượng cũng làm cho nàng tay chân lạnh như băng.

Nàng đã là nữ đầy tớ của hắn, hắn có quyền đối với nàng làm bất cứ chuyện gì...

Vén chiến thảm dày cộm nặng nề lên, lều ni lớn bên trong ánh nến lấp lánh ,nàng bị tên lính thô lỗ đẩy đi vào,

cước bộ không vững mà ngã ở trên nệm.

Đây là lều ni tướng quân nước Lâu Lan , hắn hôm nay tiếp nhận địa vị tướng quân của phụ thân, thành nam nhân có quyền thế nhất nước Lâu Lan, mà nàng chỉ là tù nhân, một nữ nô bé nhỏ

không đáng kể. Hai người hôm nay địa vị đã thay đổi, mà hắn đang hăng

hái dạt dào mà chuẩn bị báo thù nàng .

Bóng ma màu đen đập vào mặt, mang theo

tiếng gió ào ào, nàng kinh ngạc muốn trốn, nhìn thấy một con chim Thiên

Son Hải Đông Thanh đang nhìn nàng một cách thêm thường .cánh chim khổng

lò mỗi vỗ cánh đều tạo nên một trận gió to , làm màn vải lều ni bị

thổi không ngừng tung bay.

Một thanh âm bén nhọn ở trạm canh gác

truyền đến, Hải Đông Thanh giương cánh chim lên, chọt nhanh nhẹn bay trở về góc ,đôi mắt màu hổ phách vẫn nhìn chăm chăm Băng Nhi. Ác diệu cũng
mỹ lệ như vậy, thần thái thật làm người khác sợ hãi, nhưng lại cùng Hàn

Chấn Dạ có mấy phần tương tự.

“Lần sau đừng tùy tiện xông vào chỗ

này, loại ưng này thích săn mồi, thích hơn nữa đó là xé xác con mồi.

“Thanh âm trầm thấp mang theo nụ cười châm chọc, từ sau lều ni truyền

đến. Là hắn phát ra thanh âm kia ngăn lại sự công kích của Hải Đông

Thanh.

Thanh âm của hắn vẫn giống như trong

trí nhớ của nàng ,vẫn có mãnh lực mê người như vậy .Chẳng qua so với

trước kia thiếu đi sự ôn nhu thay vào đó là sự châm chọc, từng câu chữ

đều giống như lưỡi đao hận không thể ngay tại chỗ này lấy máu của nàng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh trắng

quét qua chiếc thảm được đan bằng tay cách bảy biện xa hoa, vào trong

ánh mắt làm cho nàng hô hấp dường như cứng lại.

Nằm nghiêng ở trên giường êm, đôi mắt

đen mỹ lệ mang theo tà khí liếc nàng, thân hình hắn ngăm đen cao lớn

phần dưới chỉ quấn quanh bằng một khối gấm vóc được đan bằng tay rực rỡ, đang nằm trên lòng ngực là một nàng vũ nữ trần truồng cực kỳ mỹ lệ.

Ngón tay nhỏ và dài như ngọc của vũ nữ kia đang ở trên lồng ngực Hàn

Chấn Dạ hoạt động ,bộ dáng thoả mãn giống như là hai người lúc trước mới vận động triền miên số lượng không đếm rõ...

Chẳng biết tại sao, hình ảnh ngoài ý muốn như vậy lại làm cho trái tim Băng Nhi một trận đau nhói.

“Hàn tướng quân đang có chuyện trọng

yếu, như vậy Tuyết Nô xin phép cáo lui.”Vũ nữ kia cười quyến rũ nói, tư

thái ưu nhã mềm mại. Nàng đưa tay lấy sa mỏng tới, miễn cưỡng mà quấn

quanh lấy da thịt, sau khi bao trùm một tầng áo gấm dày, theo thứ tự mà đeo đồ trang sức vào tay.

Trước khi rời đi lều nỉ, Tuyết Nô ánh mắt quét qua Băng Nhi, trên môi hiện lên nụ cười thần bí.

Băng Nhi thật cúi thấp đầu, trên mặt

không có bất kỳ vẻ mặt gì. Nàng nhận ra được người nữ tử này, là mỹ nữ mỹ lệ nhất trong thành Lâu Lan, cũng vũ nữ cao quý nhất, chỉ cần đụng một

chút da thịt, sẽ phải trả giá nửa tòa thành. Tuyết Nô thông tuệ mà kiêu

mỵ, các vương hầu quý tộc ở mọi quốc gia đều mơ tưởng đến nàng .

Nghĩ đến nữ nhân xinh đẹp như vậy dĩ

nhiên là người tình của Hàn Chấn Dạ , Băng Nhi trong lòng hiện lên sự

đau đớn mơ hồ. Ngay cả chính mình cũng không rõ tại sao lại có cảm xúc

như vậy? Nàng hẳn là căn bản không cần cái gì mới đúng a!

Nàng chậm chạp hít sâu một hơi, mong đợi nỗi đau đớn trong trái tim kia có thể nhanh một chút mà biến mất.

“Nàng gọi Tuyết Nô, vũ nữ tốt nhất

trong Lâu Lan quốc, cũng giống như người có thể làm cho nam nhân nhận

được sự hưởng thụ hứng thú nhất, bất quá nàng cũng không chờ sau khi ta

mất hồn mà cho ta một đao.”Hàn Chấn Dạ cười lạnh, nằm nghiêng ở trên

giường êm nhìn nàng, trông mắt đen như có điều suy nghĩ mà nheo lại.(hix sao anh này cứ hay nhắc lại chuyện đau lòng vậy nè)

Băng Nhi hơi dùng sức cắn chặt môi, không có phát hiện trên môi đã có vết thương. Máu tươi vào miệng, nổi khổ sở khó có thể tả.

“Đã có nàng hầu hạ, người cần gì còn

muốn kêu gọi ta tới ?”Nàng lạnh lùng nói, bỏ qua một bên không nhìn tới

hắn. Nàng trong ngực đau đớn từ từ tạo thành một nỗi tức giận, cơ hồ

muốn nhảy lên phía trước xé đi khuôn mặt cười tà kia.

Bọn họ lúc trước làm cái gì? Hắn đã

từng ôn nhu như vậy ,kịch liệt như vậy yêu Tuyết Nô? Tuyết Nô lấy lòng

hắn sao? Chẳng lẽ hắn đối với mỗi người đàn bà cũng có thể làm ra những chuyện thân mật như vậy sao?

Cảm xúc phiền muộn tới càng lan tràn,

Hàn Chấn Dạ đã đi tới trước mặt nàng ,dùng đôi tay nhanh chóng chế trụ

cằm của nàng, đoạt đi năng lực suy tư của nàng.

Hàn Chấn Dạ dùng lực thật kinh người, ý tứ không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc, dùng sức mạnh to lớn cơ hồ muốn làm cho hàm dưới nàng

muốn vỡ vụn. Nàng hô nhỏ một tiếng, đau đớn

kịch liệt khi hân nắm càng thêm mạnh.

“Ngươi tốt nhất nhớ đến thân phận của

mình, ta không cần tiếng nói đối với một nữ nô.” Hàn Chấn Dạ lạnh nhạt

nói, tròng mắt đen trở nên lạnh hơn, ngọn lửa tàn khốc ở trong đó toát

ra. Hân buông tay ra, tùy ý nàng té lăn trên đất, trên cao nhìn xuống bộ dáng chật vật của nàng.

Băng Nhi không có cách nào dời tầm mắt

đi chỗ khác, chỉ có thể nhìn thẳng vào trong ánh mắt của hân, trong mắt

toát ra sự tức giận không nói gì. Nàng vào thời khắc này cực kỳ hận hân, biết hân có chủ tâm muốn nhục nhã nàng. Nhưng là nàng không chỗ có thể

trốn, thậm chí không có cách nào phản kháng, sinh tử của nàng cùng vinh

nhục, cũng vẹn vẹn nằm trong lòng bàn tay hân. . .

“Cởi quần áo ra.” Hân lạnh lùng hướng người dưới đất ra lệnh.

Trên đầu lưỡi muốn phản bác lời của

hân, lại bị nàng nuốt xuống, thân phận nàng hôm nay thật thấp kém không

thể nào có thể cự tuyệt mệnh lệnh của hân.

“Như ngươi mong muốn.” Băng Nhi giả bộ không cần nhún bả vai một cái, vô cùng khống chế không để cho hai tay phát run.

Tay nàng giải khai dây nhỏ, dùng tốc độ chậm chạp nhất rút áo đi. Dưới ánh sáng của ngọn lửa, nhanh chóng trở

nên trần truồng, nàng ngao nghể mà ngẩng đầu lên, tóc đen mềm mại rời

rạc về phía sau giường nhẹ, hai tròng mắt trong trẻo không sợ hãi chút

nào mà nhìn hân.

Ánh sáng từ phía sau phản chiếu tới bộ

dáng trần truồng của nàng. Ngọn lửa toát ra, ánh sáng rực rỡ ở trên da

thịt của nàng lại giống như là những cánh hoa rơi rớt rít.

Hàn Chấn Dạ tầm mắt đi theo từng cử chỉ của nàng, tiếp xúc đến đôi mắt đen bất khuất. Coi như thân là nữ nô,

nàng vẫn tồn tại sự kiêu ngạo như cũ, ban đầu ở Thiết thành, hân chính

là bị ngọn lửa trong đôi mắt ấy hấp dẫn. . .

Nhớ tới từng chuyện phát sinh trong

Thiết thành tí, hân thân thể cao to cường tráng phút chốc cũng căng, một hồi lâu sau khóe miệng hở ra nụ cười lạnh. Nhớ lại quá khứ trong lòng

hân ngọn lửa càng thêm phần nộ càng thêm thiêu đốt. Hân chậm chạp tiến

tới gần nàng, hơi thở nóng rực bao phủ nàng. Hai tay ngấm đen trơn trượt dọc theo thân thể mềm mại của nàng, “Ta là tình cũ người chia lìa lâu như

vậy nên là thật tốt hân huyền một chút không phải sao?” Hân giọng nói ôn

hòa nhưng trong con ngươi lại lóe lên tia lạnh như băng.” Ta vẫn muốn

biết một chuyện ngươi phụng mệnh đến gần ta, hôn ta có hay không cảm

thấy sợ hãi, hay là cảm thấy ác tâm?”

Nàng cắn chặt hàm răng do dư không trả lời, nàng biết bất kỳ câu trả lời nào đều chỉ càng rước thêm nhục nhã cho mình thôi. Nàng cắn chặt môi, nghĩ lấy chút đau đớn này mà duy trì lý trí chính mình, bên dưới cảm lại truyền đến áp lực làm cho nàng há miệng ra.

“Không cho người cần tổn thương mình, nhớ không? Người bây giờ là nữ nô của ta, ta cũng không hy vọng nữ nhân của ta lại bị chồng chất vết thương.” Hắn mấp máy môi nói, ngoài dự tính mà khom người liếm đi vết máu trên môi nàng. Khi hắn ngẩng đầu lên, môi mỏng của hắn bị máu của nàng dính vào, thoạt nhìn càng thêm tà mị. “Người vẫn chưa buông thả cho thân nhân của ta?” Vì không để cho mình hồng mắt, Băng Nhi bắt buộc mình nói ra vấn đề.

“Tại sao muốn? Ta thậm chí còn chưa có sử dụng được đồ của mình.” Hàn Chấn Dạ khiêu mi, không biết nên nói nàng dừng cảm hoặc là ngu muội. Hắn chưa từng gặp qua nữ nhân như vậy, để cho hắn sinh ra cảm xúc phản ứng kịch liệt.

Bụng bên trái chỗ bị nàng đâm bị thương đã khỏi hẳn, chỉ để lại một vết thương màu trắng chưa khỏi hẳn, đây chính là tự ái của hắn. Hắn từ lúc kẻ cận trở lại từ cõi chết đã thề phải bắt nàng vì lúc trước lừa gạt hắn mà trả giá thật nhiều.

“Đây là điều kiện ủy thân làm nô bộc của ta, người nếu là làm không được ta sẽ lại đi tìm những nam nhân khác...” “Lời còn chưa dứt, thân thể của nàng liền bị giật xuống, hung hăng mà đụng vào mặt sàn cứng rắn.

Nàng dồn dập thở, hơi thở thỉnh thoảng thiếu chút nữa không cách nào hô hấp.

Hắn thân thể cao lớn đảo mắt đã đặt ở trên người nàng, thân thể cường tráng áp đảo ở trên nàng, cặp mắt đen kìa hung mãnh nhìn chằm chằm nàng, toàn thân thiêu đốt lên ngọn lửa tức giận, mà khóe miệng của hắn mỉm cười chứa đựng dụng ý làm cho người ta sợ.

“Thích uy hiếp nữ nhân như người thật làm cho người ta chán ghét, thử lần nữa lại chọc giận ta, ta liền đem tộc nhân của người giết sạch, một ngày giết một người!” Ánh mắt của hắn hung ác lời nói ra khỏi miệng không phải là lời uy hiếp, mà sẽ là làm thật.

Tiếp theo trong nháy mắt, Hàn Chấn Dạ đảo mắt lại khôi phục sự ưu nhã cười tà, thật là con người cao thâm khó lường. Vật cứng rắn của phái nam cố ý đè ở nơi mềm mại trên thân thể của nàng, đem nàng áp vào bên trong tấm thảm, chầm chậm mà động lấy,

thân thể hai người trong lúc không có một khe hở nào .

“Tại sao? Trong lúc bắt chợt lại không

thấy nàng nói gì , là bị ta dọa hay là nhớ tới cái gì?”Hắn dùng lực xoa

bóp nơi mềm mại đầy đà, dùng ngón tay xoa đầu vú màu hồng phấn, áp sát

vào thân thể trần truồng mềm mại của nàng.

“Ngươi... Dừng tay... Không nên!”Nàng hơi

thở nặng nề nghĩ muốn đẩy hắn ra, nhưng động tác của hắn quá thô bạo,

càng dùng thêm sức chế trụ nàng, nàng không có lực mà phản kháng chỉ có

thể hung hăng nhìn chằm chằm hắn.

“Xuyt! Ngươi lại vừa đã quên đi thân

phận của mình rồi.”Hắn nhìn nàng vẻ mặt xấu hổ mà đỏ bừng, khóe miệng

vừa hiện lên nụ cười nhàn nhạt.”Ngươi là nữ nô, một Nữ nô không có tư

cách nói với ta ”Không.”

Băng Nhi thân thể liền cứng ngắc, nhìn

hắn từ từ cúi đầu xuống, tròn mắt đen bên trong lóe ra tia ác ý thỏa

mãn, một tắc tắc khẽ cắn nàng. Đây không phải là vuốt ve, hắn chính là

cố ý cắn làm bị thương nàng,muốn ở trên da thịt nàng lưu lại dấu nhát

màu đỏ.

Môi của hắn đi tới trước ngực nàng, nhẹ nhàng gặm cắn da thịt phe phẩy màu hồng phấn nhạy cảm, nàng không tự

chủ bắt đầu phát run, chẳng bao giờ cảm thấy yếu ớt quá như vậy.

Lời lẽ đầu tiên là khẽ cắn, tiếp theo

chốc lát tại đó hắn lại thở dốc mút lấy, một chút đau đớn biến thành nỗi vui thích mãnh liệt. Nàng thân thể xinh xắn trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, bản năng lấy tay xoa mái tóc đen của hắn, thân thể như loại mèo

cong lên. Trên người hắn hơi thở phái nam mãnh liệt truyền tới, làm cho

nàng có chút hoa mắt.

“Còn nhớ rõ những thứ này sao?”Hắn hơi

thở không yên, lời lẽ lướt qua nơi đầy đà lần nữa bởi vì sự mỹ lệ của

nàng mà rung động. Triền miên hôm đó từng tí vẫn ở trong lòng, hắn không cách nào lừa mình dối người, nói mình hoàn toàn quên đi nàng .Băng Nhi kịch liệt địa lắc đầu, không

chịu phản ứng đối với hắn quá nhiều. Nàng nhắm mắt thật chặt lại, không

muốn nhìn tới cặp mắt đen kia nữa . Vì như vậy sẽ không còn nhìn thấy nụ

cười tàn khốc kia, cũng không phải nhìn thấy hắn mỗi khi chạm tới nàng

đôi mắt đen kia bên trong không hiện lên chút cảm xúc nào .

Thân thể của nàng theo bản năng bắt đầu phản ứng, đáp lại sự hấp dẫn của hắn. Phản ứng chống lại ban đầu đã bị

hắn cướp lấy, thân thể mềm mại đã hưởng qua tình yêu nam nữ, những thứ

rung động kia chôn sâu ở trong trí nhớ của nàng. Giờ phút này biết rõ

hắn chẳng qua là muốn nhục nhã nàng, nhưng nàng không có cách nào khác

chế chính mình không thể cùng hắn sinh ra phản ứng gì .

Hàn Chấn Dạ neoh lại tròn mắt đen, như cũ từ từ gặm, cắn ,hôn vào da thịt của nàng, thậm chí một đường trượt

đến bụng phẳng mềm mại.

“Muốn ta sớm một chút buông thả cho tộc nhân của ngươi? Như vậy ngươi tốt nhất bắt đầu thử nghĩ xem sẽ làm sao

mà hồi lộ ta...”Hắn đem thân thể cao lớn xâm nhập giữa hai chân nàng tách

hai chân thon dài của nàng ra.

Nàng kinh ngạc địa mở mắt, nhìn thấy

đôi mắt hắn đang nhìn xuống nàng, ánh lửa chiếu vào khuôn mặt của hắn ,

ngũ quan tuần lã vào thời khắc này xem ra hết sức kinh người.

Hai chân bị buộc tách ra, nàng không có lực mà khép lại, nổi giận khi cảm nhận được tầm mắt của hắn. Nàng trên

thân thể trần truồng mềm mại không có bất kỳ che đậy, cánh hoa mềm mại

nhất ở ánh mắt của hắn đang run rẩy, nàng quá thẹn thật muốn mình có thể chạy trốn đi nhưng hai tay của hắn vẫn đang chế trụ eo nhỏ của nàng,

đem nàng ép vào thảm

“Buông!”Nàng hô, thời điểm gãy dựa đá

hắn, chỗ mềm mại nhất giữa hai chân kịch liệt cùng dục vọng nóng rực của hắn ma sát vào nhau, mãnh liệt cảm nhận được hắn áp bách uy hiếp.

Hàn Chấn Dạ lạnh lùng cười một tiếng,

rất là hưởng thụ sự sợ hãi của nàng, ngón tay thô ráp trượt đến trên mặt cánh hoa non mềm, xoa nhẹ rồi chậm rãi vân vê, tìm kiếm da thịt mẫn cảm nhất, đôi mắt đen khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn ở nàng. Hắn chỉ là ở

giữa cánh hoa di động qua lại đã cảm nhận được nàng không ngừng run rẩy.

“Ngươi đang phát run? Là bởi vì mong đợi, hay là ức chế ?”Hắn dò hỏi càn quấy ma sát nơi bụm hoa đã ướt át của nàng .

Băng Nhi vẫn không có thể trả lời, Hàn

Chấn Dạ đầu ngón tay đã chui vào trong hoa kính, quấy lộn lấy mật hoa

trong hoa kính. Đầu ngón tay của hắn di động qua lại tạo lên sóng triều

vui thích.

“Không. . .”Nàng không cách nào trả

lời, ngay cả hơi thở cũng trở nên rối loạn, hai tay nắm chặt rất sợ hắn

sẽ mang đến con sóng triều vui thích quá lớn này mà chìm nàng xuống.

Hắn chỉ di động qua lại, bắt chước dục

vọng chạy nước rút dò hỏi nụ hoa của nàng. Nàng cong người lên hai hàng

lông mày nhắm chặt .

Nếu như hắn tàn nhẫn đoạt lấy nàng, tổn hại làm đau đớn đến nàng có lẽ nàng còn có thể hận hắn nhưng khi hắn

dùng cử chỉ kích thích dục vọng trong cơ thể nàng ,nàng lại khó có thể

nhấn nại niềm vui thích đang dâng trào. Thân thể của nàng bị sự hấp dẫn

này làm mất đi lý trí. Thân thể mềm mại khó nhận mà dán lên hân, mềm

nhẹ mà ma sát thân thể rất to lớn.

“Hân Chấn Dạ...”Nàng thấp giọng lầm bầm tên của hân, ánh mắt biến thành sương mù, sự quật cường hơi hòa tan đi mất.

Nàng cảm giác hân thăm dò vào được càng sâu, chạm tới một chỗ mềm mại nhạy cảm nhất. Nàng thở hổn hển, mềm mại trong hoa kính bị hân chiếm dữ càng thêm nhích tới gần hân, bản năng tìm kiếm niềm thỏa mãn vui thích. Hân nhích tới gần da thịt của nàng không ngừng lấy đầu lưỡi liếm hôn, lần nữa lấy ngón tay thăm càng thêm dò vào nơi mềm mại của nàng.

“Băng Nhi, ngươi có thể cảm giác được cái này sao? Vừa chặt vừa nóng, vững vàng vòng ôm ta.” Hân nhìn nàng bởi vì dục vọng mà sôi trào thờ đốc, môi mỏng nhàn nhạt phun ra lời ác độc. “Xem ra sự sống chết của đám người kia xác thực đối với ngươi rất

trọng yếu, lại có thể làm cho ngươi đang ở tại đây dưới thân người ngươi khinh bỉ nhất ngậm nga thờ gấp, tựa như kỹ nữ dâm đẳng nhất.”

Trong nháy mắt tất cả vui thích đều rút đi, thân thể của nàng đột nhiên trở nên cứng ngắc. Nàng mở mắt nhìn hân, trước ngực giống như là bị đánh một quyền. Những lời châm chọc tàn khốc kia so với đao kiếm càng thêm sắc bén, dễ dàng đánh nát sự tôn nghiêm cuối cùng của nàng.

“Ta lúc đầu thật đáng tiếc không giết chết ngươi.” Nàng cắn răng nói, hận thấu chính mình tại sao ban đầu nhất thời mềm lòng lại không đâm thêm một đao, hơn nữa càng hận chính mình tại sao khi bị hân hấp dẫn lại đánh mất đi lý trí.

“Bây giờ hối hận đã quá muộn, ngươi đã mất đi cơ hội.” Hân cười lạnh, rút ra ngón tay đã dính đầy mật hoa, lấy khăn lụa chậm chạp mà lau sạch.

“Ngươi không sợ ta tìm được cơ hội lần nữa hạ thủ sao?” Nàng mở miệng hỏi, hai tay tại bên người nắm chặt thành quả đấm, chẳng bao giờ nàng cảm thấy thống hận một người đến như vậy.

Nàng ném đủ loại hoan ái ở nam nữ, cũng là do hân dạy nàng. Nàng quá mới lạ, căn bản không kháng cự lại được sự đùa bỡn của hân.

Hân Chấn Dạ nhẹ nhàng một tiếng cười lạnh, giống như là thích thu vô cùng khi đùa cợt nàng

“Năm im không được nhúc nhích.” Hân cúi đầu nhìn nàng, thần thái kia phảng phất rất là thương thức nàng nằm ở trên mặt thảm, bộ dáng hoàn toàn không muốn giúp.

Nàng trừng mắt nhìn hân, nhìn hân đi tới nơi góc lều, ngũ quan tuần mỹ ở dưới ánh lửa chiếu rọi hiện ra vẻ cười lạnh. Hân lấy ra một dây xiềng xích bằng bạc nguyên chất được gia

công tử mỉ ,nụ cười trên môi càng sâu, càng lạnh hơn. Xiềng xích kia chế luyện rất tinh xảo, giá tiền cực kỳ cao, vương tộc Lâu Lan dùng để trói chắc sủng vật yêu mến .

Nhìn thấy hấn cầm lấy xiềng xích khóe

miệng lại động lại nụ cười lạnh, nàng chợt cảm thấy bất an thân thể cơ

hồ đã nghĩ muốn chạy ra khỏi lều ni.

“Cung ơi, nếu như nữ nô ngơoi động đây

một cái ,người thân của người trong danh sách lập tức thiếu đi một người .”Thanh âm lạnh như băng từ phía sau truyền đến, ngăn lại tất cả hành

động của nàng .

Băng Nhi cứng ngắc ngừng đầu, nhìn thấy hấn cầm lấy xiềng xích bằng bạc đi tới, trái tim trầm trọng không ngừng nhảy loạn . Dự cảm bất an càng lúc càng nhiều ,nàng khó có thể tin nhìn chăm chăm hấn, hiểu rõ hấn muốn làm cái gì , không thể tin được thực sự có người tàn nhẫn đến thế này...!

Hấn rút cuộc hận nàng đến cỡ nào? Tính toán như thế nào để hành hạ nàng?

Hàn Chấn Dạ ở bên người nàng ngồi xổm

xuống, giờ xiềng xích đến gần nàng, xiềng xích lạnh lẽo uy hiếp vòng vào cổ của nàng, hấn lấy ra một chìa khóa cũng bằng bạc nguyên chất khóa

xiềng xích lại. Xiềng xích một mặt gắn bảo thạch năm màu ở giữa lấy bạc

trắng chế tạo thành xích, chiều dài ước chừng ba thước.

“Ngựa của ta cũng giống như người phải

in dấu của ta, ta nên báo cho mọi người biết người là thuộc về người

nào.”Khóe miệng hấn cười vạn phần tàn nhẫn làm nàng run sợ không dứt.Hàn Chấn Dạ chậm chạp đem khóa bạc cổ

định ở trên cổ mảnh khảnh của nàng, hai người ánh mắt nhìn nhau, hấn

thong dong khóa lại .

“Đây là cái gì?”Nàng hô hấp cứng lại,

muốn nghiêng đầu đi, nhưng là hấn lại kéo xiềng xích đến một chỗ khác,

nàng lại không có chút năng lực phản kháng nào mà ngã xuống ở trước mặt

hấn.”Chết tiết, Hàn Chấn Dạ, người...”Câu mắng ngưng tụ ở trong miệng,

nàng giận đến không ngừng phát run.

“Đây là gông xiềng không chế tinh xảo

nhất được người thợ Ba Tư khéo léo chế tạo ,dùng để khóa sủng vật mỹ lệ

của ta.”Hấn nắm cầm của nàng lên , hướng về phía khuôn mặt tái nhợt của

nàng cười lạnh.

Hấn dùng phương thức khuất nhục nhất,

nói cho người bên cạnh nàng là thuộc về một mình hấn. Phương thức đối

đãi của hấn giống như nàng chỉ là một sủng vật mỹ lệ. Từ đó khi nhìn

thấy khóa bạc này mọi người sẽ biết nàng chính là nữ nô thuộc về Hàn

Chấn Dạ.

“Người đáp ứng rồi...”Nàng ngay cả nói

chuyện cũng cảm thấy khó khăn, bị lấy phương thức nhục nhã như thế hành hạ làm cho nàng bầm sinh vốn kiêu ngạo cho khó có thể chịu được. Chẳng qua là vì muốn cứu thân nhân ra, nàng đã sớm mất đi bất kỳ tôn nghiêm nào rồi.

“Người đối với người thân trung thành như thế thật là làm cho người khác cảm động, yên tâm ta sẽ thật tốt chiều cố bọn họ, có lẽ không lâu sau ta có thể để cho người được thấy bọn họ.” Tay của hắn vuốt ve nàng bên trong trông mắt đen lóe ra tia sáng, trong lời nói còn có hàm nghĩa khác.

Hắn tự tay cầm lấy hộp thịt tươi dùng cho Thiên Sơn hàn Thạch thông dong đi đến một bên, đem cái chìa khóa để giữa miếng thịt tươi. Trong miệng hắn phát ra thanh âm bén nhọn hướng tới trạm canh gác, Hải Đông Thanh đang bất động đột nhiên bay tới, ở trong khoảng thời gian cực nhanh cướp đi miếng thịt tươi trong tay của hắn.

Cánh chim vỗ cánh mãnh liệt, đem thịt tươi nhẹ để giữa không trung, rồi sau đó nhanh chóng lấy tư thái ưu nhã nhất, đem miếng thịt tươi bao quanh cái chìa khóa nuốt vào trong bụng.

Cánh chim lướt qua tầm mắt, nổi lên một trận cuồng phong cuộn cuộn, khi Hải Đông Thanh bay lượn, người bên cạnh căn bản không cách nào nhìn tới gần.

“Không!” Băng Nhi trong lòng hoảng hốt, trở mắt nhìn cái chìa khóa bị Hải Đông Thanh nuốt vào bụng.

Cái chìa khóa kia bị con ác điều cần nuốt vào bụng, thế là từ đó tự do của nàng cũng coi như mất đi, cả đời sẽ bị xiềng xích này trói chặt. Mà hắn chính là muốn nàng tận mắt nhìn thấy, làm cho nàng cảm nhận được nỗi tuyệt vọng hoàn toàn.

Hắn vững vàng kéo ra xiềng xích ở đầu bên kia, không để cho nàng chạy tiến lên. Sau khi Hải Đông Thanh hoàn toàn cần nuốt thịt tươi, hắn kiểm chế lúc này mới buông tay ra, mặc cho nàng té ngã xuống đất.

“Người cả đời này sẽ là nữ nô của ta.” Hàn Chấn Dạ tàn nhẫn nói lời kết thúc. “Như vậy cái chìa khóa kia dĩ nhiên là không có chỗ hữu dụng.”

Thân thể của nàng phát run, sắc mặt vạn phần tái nhợt, đến giờ phút này mới thật chứng minh hắn đáng sợ đến cỡ nào. Nàng rốt cuộc trên chọc phải loại nam nhân gì đây?

Hàn Chấn Dạ vung lên tay, Hải Đông

Thanh bay tới trên cánh tay của hắn, ánh mắt màu hổ phách nhìn Băng Nhi, thoải mái mà cắt tia cánh chim, bén nhọn chế trụ trên cánh tay ngăm đen kiên cố của hắn. Một người một con ung đứng ở trong ngọn lửa ,cảnh

tượng này cũng đủ để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng phải sợ.

“Nữ... Nữ vương...”Hắn mồm miệng lấp bắp kinh hô, bởi vì bị Thương Nguyệt thổi làn khí kia toàn thân rùng mình cả lên .

Tuy nói hắn luôn luôn thích mỹ nhân mà

Thương Nguyệt cũng rất xinh đẹp quyến rũ động lòng người không gì sánh

được. Nhưng mới vừa tiếp xúc với nụ cười kiều mỹ kia, hắn chẳng biết tại sao chẳng những không có nửa phần thêm muốn, ngược lại bản năng của hắn lại muốn chạy trốn.

Thương Nguyệt vén lều ni lên phong thái yếu điệu thướt tha đi vào, chuông bạc đeo trên mắt cá chân vang lên

khúc nhạc có tiết tấu nhịp nhàng ,khỏe miệng vẫn là chứa đựng nụ

cười.”Không cần giữ lễ tiết, người không phải là con dân Lâu Lan của ta, cần gì phải hành lễ lớn đến như thế? Cũng không cần gọi ta là nữ vương, ta bất quá cũng hơn người có hai tuổi, người gọi ta tỷ tỷ là được.”Nàng mỉm cười vron cánh tay tuyết trắng ra muốn đỡ Hoàng Phủ Giác đứng dậy.

“Không cần giữ lễ tiết? Mới vừa đây bởi vì một người từ ngoại bang tới nhìn thấy người nhưng đã quên đi hành lễ ,người liền chém đi hai chân của hắn.”Hàn Chấn Dạ cười lạnh, đối với

hai người rình coi ở ngoài lều ni bộ dáng không đáng đưa ra bình luận.

Thương Nguyệt cười duyên , phát phát

tay.”Cái người kia rất là thiếu hiểu biết để cho ta vừa thấy đã phiền

lòng rồi, nào có thể so sánh cùng với vị nam tử Trung Nguyên tuấn tú

này.”Nàng ánh mắt hàm chứa xuân sắc, đánh giá Hoàng Phủ Giác.”Nghe lão

bộc của Hàn Chấn Dạ nhắc tới, tên người một chữ ‘Giác ‘là trong cảm

giác?”Nàng bước chậm mà bước đi, sa mỏng giương nhẹ.

Hoàng Phủ Giác cúi đầu, không giám có

tiếp xúc với tầm mắt của Thương Nguyệt, chẳng qua là hắn không ngừng gạt đầu. Khó khăn nhất là hiểu được lòng dạ của mỹ nhân, gặp gỡ mỹ nhân

diễm lệ tiến sát từng bước như vậy, thật đúng là để cho hắn vì hưởng thụ sủng ái quá mà kinh hãi .

Lều ni lần nữa bị nhấc lên, Thạch Mặc

bụng rượu nhạt đi gần tới, tầm mắt quét qua người Hoàng Phủ Giác vội

vàng mà tránh ra. Hoàng Phủ Giác neho lại trông mắt đen, nhìn chằm chằm

Thạch Mặc.

Hắn dám dùng bản thân đánh cược, cái

người kia đang cười trộm trong lòng .Hành tung của hắn đại khái là do

Thạch Mặc tiết lộ cho Thương Nguyệt, nếu không Thương Nguyệt làm sao tìm tới được?

Hàn Chấn Dạ nhìn mọi người, thần sắc

rất là đậm mạc. Hắn tự tay lấy ra rượu nhạt, há mồm uống.” Rảnh rồi như

vậy không bằng mấy người cút đi chỗ khác mà nói chuyện.”

“Ai da, người...đứa nhỏ này làm sao lại

lỗ mẫn như vậy? Ta là tói quan tâm người đó!”Thương Nguyệt lắc đầu, cười tươi như hoa.”Người phải biết rằng, Tuyết Nô trong thành Lâu Lan là nữ nhân xinh đẹp cao quý nhất, vì người ta đã đưa ra nhiều ngân lượng như vậy không phải để mua nàng vì hưởng thụ sự vui thích sao ,tại sao lại diễn ra một màn đau lòng kia vậy? Dạ nhi, ngân lượng kia bỏ đi ta cảm thấy rất đau lòng a!”Nàng cười trêu đùa nói, nhìn ra Băng Nhi đối với Hàn Chấn Dạ có ý nghĩa rất đặc biệt. Nếu không, hẳn cần gì phí nhiều công sức muốn cho nàng nhìn thấy một màn ân ái kia?

“Người tới đây chỉ để nhắc tới chuyện đó ?”Hàn Chấn Dạ neho lại trông mắt đen, biết đây chỉ là Thương Nguyệt lấy cớ. Tuyết Nô ở đây mặc dù cao quý, nhưng Thương Nguyệt vốn luôn luôn tiêu tiền như nước, sẽ không so đo với những đồng tiền kia .

“Dĩ nhiên không phải là, người muốn đối đãi với người nữ nô kia ra sao, là muốn diễn kịch, hay là muốn nàng trở thành bảo bối ở lòng bàn tay,mọi chuyện cũng không có liên quan đến ta .Ta ban đêm đến gặp người đương nhiên là có mục đích khác.”Thương Nguyệt mỉm cười, một đôi mắt hạnh sáng rõ hướng phía góc nhìn lại.

Theo phương hướng ánh mắt của nàng nhìn lại, có thể nhìn thấy Hoàng Phủ Giác vốn đang cố gắng tránh ra khỏi sự chú ý của mọi người lại bắt đầu phát run.

Thương Nguyệt hướng Hoàng Phủ Giác đi tới, tư thái xinh đẹp cơ hồ như muốn dán lên người Hoàng Phủ Giác. Da thịt tuyết trắng kia trong lớp sa mỏng mờ ảo vô cùng hấp dẫn tựa như ẩn như hiện.

“Nữ vương... Thứ cho thuộc hạ còn phải chiếu cố cuộc sống hàng ngày của Hàn Chấn Dạ, xin được cáo lui trước .”Hoàng Phủ Giác cười đến hết sức cứng nhắc vội vàng kiếm cớ như muốn chạy trốn ra khỏi lều ni. Từ lúc chào đời tới nay, hẳn chưa từng chật vật như vậy .

Một bên Thạch Mặc rất là thiện ý địa mở miệng, khuôn mặt vô tội cùng thông cảm.

“Không cần lo ,cuộc sống hàng ngày của Hàn tướng quân ta có thể chịu trách nhiệm.”Hắn phải rất cố gắng cắn đầu lưỡi mới không phải bật ra tiếng cười. Tới nay có thể thấy bộ dạng khốn quẫn của Hoàng Phủ Giác như vậy thật là hiếm gặp lắm nha .

Thương Nguyệt mừng rỡ, cời một chiếc vòng hoàng kim trên cổ tay xuống ném cho Thạch Mặc, ban thưởng cho hắn đã như biết thức thời. Nàng lấy đuôi tóc đen’ Như Vân’ nhẹ chà trêu ghẹo khiến khuôn mặt Hoàng Phủ Giác toát cả mồ hôi lạnh.

“Giác đệ đệ, làm sao người lại đổ mồ hôi nhiều vậy? Có lạnh không? Theo ta hồi cung đi, ta lấy áo ngủ bằng

gắm thương hạng cho người sưởi ấm.”Nàng cầm tay Hoàng Phủ Giác dắt đi ,

đôi mắt kiều mỵ sáng lên như tiết lộ ở trong lời còn có ý đồ khác.(ặc chạy mồ hôi mà lại hỏi có lạnh không ..?ý đồ ...có ý đồ hehe)

Thạch Mặc yên lặng nhận lấy vật ban

thường cung kính chấp tay đối với Thương Nguyệt nói.”Nữ vương, tiểu bộc này để cho nữ vương xử trí.”Hắn thật là kiểm chế không để cho khoe miệng giương lên.

“Thạch Mặc, người...người này, ta không

phải là không thể mang người giết đi...”Hoàng Phủ Giác nghiêng răng nghiêng

lợi thấp giọng lẩm bẩm nói, cũng chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Hàn

Chấn Dạ, tìm kiếm một con đường sống cuối cùng. Ở bên trong rừng hoa đào chính là hắc cứu cái tên Hàn Chấn Dạ nửa chết nửa sống này , còn điều tra ra tung tích của Băng Nhi theo Hàn Chấn Dạ trở lại Lâu Lan. Hôm nay

hắn gặp nạn, Hàn Chấn Dạ không nên khoanh tay đứng nhìn mới đúng, tôi

thiếu cũng nên lên tiếng ngăn cản Thương Nguyệt một chút chứ ...!

Nhưng Hàn Chấn Dạ thậm chí còn không có đưa mắt nhìn, hắn căn bản giống như là không thèm chú ý tới có người

này tồn tại hay không chỉ tiếp tục uống rượu .Bởi vì chuyện của Băng Nhi nên cũng vô tâm để ý tới những người khác.

Hoàng Phủ Giác vẻ mặt đau khổ, cơ hồ

nước mắt đã muốn chảy xuống, lúc phát sinh nguy nan mới phát hiện nhân

duyên của mình thì ra là kém đến không thể kém hơn.

Hương thơm ấm áp lần nữa truyền tới,

lần này tấm thân ôn hương nhuyễn ngọc đã dán vào phần lưng của hắn,

thân thể có lỗi có lờm dán vào hắn, tiếng nói ôn nhu men theo tai của

hắn tiến về phía sau gáy.

“Giác đệ đệ nói cho tỷ tỷ nghe... nam tử

Trung Nguyên đều giống như người tuấn mỹ cường tráng như vậy sao? Nhưng

nếu là như thế, ta có phải là nên cử binh lính xâm chiếm Trung Nguyên

không ?”Đôi tay vừa nhỏ vừa dài đặt trên lồng ngực của hắn, vô cùng nhẹ

nhàng vỗ về trên chọc.

Lời nói rõ ràng như vậy cũng có thể dễ dàng đoán ra mưu đồ của Thương Nguyệt là cái gì .

Hoàng Phủ Giác trầm thiết bắt đầu cảm

thấy hối hận, ban đầu tại sao lại muốn tham gia náo nhiệt cùng đi theo

Hàn Chấn Dạ đến Lâu Lan, sớm biết như thế này hắn tuyệt đối sẽ không rời khỏi Trung Nguyên. Nhìn tình thế trước mắt hắn cũng không thể nói ra

thân phận chân chính của mình , lại càng không thể cãi lại lời của

Thương Nguyệt, chỉ sợ sắp tới đây không biết sẽ bị Thương Nguyệt giày

xéo như thế nào đây .

Thạch Mặc lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ bộ dáng miễn cưỡng ra vẻ thương xót mà không thể giúp được gì. “Giác gia,

ngươi có lẽ phải nhận mệnh thôi ‘Vị quốc vong thân ‘ (vì đất nước mà hi sinh bản thân)Đi đi!”Hắn lấy ra khăn tay giờ giờ, coi như là nói lời từ biệt.

“Là... Vị quốc vong thân?”Hoàng Phủ Giác

mặt liền biến sắc, vội vàng đẩy Thương Nguyệt ra đã muốn chạy trốn ra

khỏi lều nỉ. Cho tới tận bây giờ cũng là hắn quấy rầy mỹ nhân, tối nay

cũng là lần đầu tiên trong đời bị mỹ nhân quấy rầy .Thanh âm vang tới, lều nỉ trong nháy

mắt được vén lên .Tại bên ngoài bốn góc đã sớm có bốn nữ nô mỹ lệ trông

coi, trong tay các nàng cầm lấy bốn góc của tấm thảm to hướng Hoàng Phủ

Giác mà tiến tới. Tấm thảm lay động nhanh chóng đem thân thể cao lớn của Hoàng Phủ Giác bao lại ,đảo mắt đã thấy hắn bị quán quanh như khúc gỗ .

Thạch Mặc thờ dài một hơi có thể nhìn

ra được ý đồ của Thương Nguyệt ,người đó chắc chắn quyết tâm muốn “Nhúng chàm”Hoàng Phủ Giác rồi .

Hắn đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Giác sắc

mặt đã trở nên tái nhợt ,do toàn thân bị quán quanh bằng tấm lụa dày

Hoàng Phủ Giác không ngừng đổ mồ hôi lạnh, thấp giọng nói: “Giác gia,

ngàn vạn không nên phản kháng nha! Một người hầu không nên biết võ công. Nếu để cho nữ vương nổi lên lòng nghi ngờ mà biết được thân phận chân

thật của ngươi vậy sẽ không tốt chút nào, sợ là sẽ phải gặp phải không

ít chuyện a! Bất quá hoàn hảo, nữ vương rất mỹ lệ, này coi như là ngài

diễm phúc, không thể tính là quá ủy khuất ngài a!”Hắn về mặt đứng đắn

nói, âm thầm kín đáo đem một bao lớn vàng bạc châu báu do Thương Nguyệt

thường cho hắn cất đi.

Thương Nguyệt chậm chậm đi lên, yêu

thương mà vỗ về khuôn mặt Hoàng Phủ Giác, than thở sao lại có nam tử

tuấn tú như vậy chứ.”Giác đệ, biết điều một chút theo tỷ tỷ hồi cung,

chúng ta ban đêm sẽ nâng cốc cùng nhau tâm sự nha!”Nàng cười rất là

kiêu my.

Hoàng Phủ Giác bị bao quanh rất chặt

giống như cái bánh chưng . Các nữ đầy tớ khiêng hắn hướng cung điện đi

tới, hắn đáng thương dùng lực nháy mắt hướng về phía Hàn Chấn Dạ cầu

cứu.”Hàn Chấn Dạ...Hàn tướng quân...ngươi không thể thấy chết mà không cứu

a!”Hắn mở to miệng khẩn cầu lão Thiên ,xin người mở mắt ra còn để lại

cho hắn một đường sinh cơ.

Hàn Chấn Dạ lạnh lùng nhìn hắn một cái, không có hứng thú đi ra lều nỉ, có sức kêu cứu vậy thì không bằng lấy sức nghỉ ngơi đi.

Mà ở trước lều nỉ Thạch Mặc cung kính đưa mắt nhìn Hoàng Phủ Giác bị các nữ đầy tớ khiêng đi.

Hoàng Phủ Giác ở trong lòng gào thét ,

một đường nhanh chóng bị đưa vào trong cung điện, hắn không dám nhìn về

mặt Thương Nguyệt, sợ phải nhìn thấy nụ cười kiêu ngạo kia . Hôm nay, hắn

rốt cuộc hiểu được dự cảm bất tường lúc trước là muốn nói đến điều gì,

chi tiết là đã quá trễ hắn sợ là sẽ trốn không thoát .

Hắn cắn răng mếu máo chỉ thiếu không có nhìn lên trời mà rơi lệ nữa thôi. Bất luận kẻ nào cũng được chỉ cần mau mau tới cứu hắn. . .!

Không khí quá im lặng, mà hắn nhất định phải ‘Vị quốc vong thân ‘ rồi .

Bạn đang đọc truyện *Lâu Lan Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Bão cát tung bay đầy trời, cát sỏi thổi cuốn cuộn đánh tới tấp vào da thịt mang đến cảm giác thật đau đớn. Cộng thêm ánh nắng chói chang nóng rực thiêu đốt làm con người đau càng thêm đau . Cách đó không xa rồi đi cung điện, ở trên quảng trường thành Lâu Lan, có một cái giếng sâu, là giếng nước ngọt, nước suối trong suốt mà ít ôi, cư dân thành Lâu Lan hằng ngày uống nước chính là do đây cung cấp. Bên trong thành có phong cách kiến trúc biên cương mãnh liệt, lấy thân cây liễu thêu dệt thành tường, vẽ lên sắc thái sắc sỡ, bên trong thành lấy gạch vàng dày cứng trải thành đường mòn, mà quảng trường chính là trung tâm của thành Lâu Lan . Bỗng Nhi mặt không một chút thay đổi đứng ở bên cạnh miệng giếng, lấy ra một cái thùng làm bằng thân cây liễu, múc ra một thùng đầy nước ngọt. Nàng mặc áo da dê, bên hông buộc lên tạo thành một cái váy da, chân tay thon thả duyên dáng lả lơi dưới ánh mặt trời, xiềng xích bằng bạc nguyên chất bao quanh cổ nàng đưa tới ánh mắt chú ý của mọi người. Mọi người ở sau lưng nàng nghị luận rối rít, từ cái xiềng xích kia liền hiểu ra được thân phận của nàng. Hàn Chấn Dạ muốn nàng đi theo như một loại dây tót, chẳng qua là thỉnh thoảng gọi nàng, muốn nàng làm chút ít như đổi lại nước thay quần áo nhưng không có chân chính thương tổn gì nàng. Đôi mắt đen kia thủy chung như có điều gì suy nghĩ cứ nhìn nàng mãi, không biết hắn suy nghĩ cái gì? Hắn có phải đang tính toán, suy nghĩ nên hành hạ nàng như thế nào? Bởi vì thùng gỗ rất nặng sau mấy lần lấy nước, hai tay của nàng có chút run rẩy, da thịt tuyết trắng bởi vì một nhọc cùng không khí cực nóng thấm vào, nàng nhanh chóng đổ đầy mồ hôi. Nàng tạm thời nghỉ ngơi, lấy sa mỏng lau mồ hôi. Ánh mặt trời thiêu đốt không ngừng nàng có chút choáng váng, cước bộ không thận có lúc lại bước sai, thùng gỗ liễu trong tay do nàng ngã trên mặt đất, nước bên trong đã tràn hết ra. Một tiếng kinh hô bên nhón truyền đến, ngay sau đó là thanh âm tiếng chân Lạc Đà đạp loạn . Bỗng Nhi theo bản năng tránh ra, tránh né đi đến bên kia giếng. Bị vũng nước kích thích, một chuỗi dài đội ngũ Lạc Đà, cầm đầu là con Lạc Đà kia bỗng rồi giờ chân lên, đem nam nhân trên lưng đánh xuống. Mọi người nhìn thấy tình cảnh chật vật này của hắn, tất cả đều phát ra tiếng cười to, nam nhân kia lại còn thẹn quá hóa giận, sau khi đứng lên hướng phía Bỗng Nhi đi nhanh tới. “Người nữ nhân ngốc này, đang làm cái gì vậy ? “Hắn tức giận mắng xằng, quần áo hết sức hoa lệ, nhưng lại trông không giống là người dân Lâu Lan. Nhìn kỹ đội ngũ Lạc Đà kia áo lễ hành cung hoa lệ Phi Phàm, ở giữa đội ngũ này một gã nam nhân trẻ tuổi ngồi cao cao ở trên lưng một Lạc Đà màu trắng, đôi mắt nam nhân ấy có màu lam như màu của bầu trời, khỏe miệng mỉm cười, trên trán có rất nhiều vật phẩm trang sức châu báu rực rỡ, châu báu lấy văn huy điều thành Ngọc Thạch Không Tước để phân biệt với các nước. Cái nam nhân kia từ trên Lạc Đà té xuống vẫn không ngừng tức giận nhìn chăm chăm Bỗng Nhi, nhìn thấy trên cổ nàng lúc này bị xiềng xích tinh xảo bao quanh, nhận ra cô gái xinh đẹp này chỉ là dây tót có địa vị thấp kém ” Dây tót chết tiệt kia, chủ nhân của ngươi không biết quản giáo người sao?”Hắn vùng lên roi ngựa, roi vừa vùng lên nhanh chóng bao quanh vùng eo mảnh khảnh của Bỗng Nhi lại, sau đó đem nàng giật tới đây. Thân thể xinh xắn của nàng vì bị giật lại bất ngờ mà ngã xuống đất, da thịt tí mỉ vì ma sát ở trên mặt đất thô ráp vết thương rất nhanh rỉ ra máu tươi. Nàng cắn chặt môi, không có lên tiếng cầu xin tha thứ, vẫn là ngạo nghễ nhìn chăm chăm người nam nhân kia. “Đây là cái ánh mắt gì? Ta không phải không thể thật tốt dạy dỗ người?”Hắn hồng hắc nắm lấy xiềng xích ở trên cổ nàng mà kéo. Cảm nhận được ánh mắt chủ nhân phía sau rất có hứng thú. Chủ nhân không có lên tiếng ngăn cản, mà hắn đối với cư dân Lâu Lan vốn đã không có hảo cảm gì, hôm nay nữ nô xinh đẹp này lại dám mạo phạm hắn, hắn phải nghĩ ra thật nhiều phương pháp để có thể trị tội nàng ta . Đi tới phía trước, hắn nắm lấy cổ tay của Bỗng Nhi, cùng một lúc hung hăng mà đánh nàng mấy cái tát .Hắn cũng không phải là làm đáng, mà là dùng hết khí lực mà đánh. Trên quảng trường một mảnh tĩnh mịch, không có ai tiến lên nhúng tay vào, tất cả đều yên lặng mà nhìn. Hết thấy mưa gió sắp đến, trầm mặc chẳng qua là sự yên tĩnh trước cơn bão táp. “Ngươi còn muốn giữ mạng sống thì mau buông ta ra, nếu không để cho người của ta nhìn thấy, thì thật không hay chút nào .”Bỗng Nhi lạnh lùng nói, bên khỏe miệng máu dọc theo cánh môi mà trượt xuống, nhuộm đỏ ở phần trên da dê áo mà nàng cũng không có lau đi. Bởi vì nhận mấy đòn nghiêm trọng kia, lỗ tai của nàng đến nay còn ong ong . Nam nhân cười lạnh, dùng sức giựt khóa bạc, buộc nàng phải cúi đầu gần vào sát đôi giày ướt của hắn.”Sẽ không tốt sao? Hắn có thể làm gì ta? Giết ta sao?”Hắn hoàn toàn không lo lắng chút nào, cho là Bỗng Nhi chỉ uy hiếp hắn mà thôi.”Muốn xong chuyện này người phải đem giày trên mặt nước liếm khô, liếm đến lúc nào đại gia ta cao hứng, ta sẽ tha cho ngươi.”Bỗng Nhi vẫn là ngược đầu lên, không chút nào sợ hãi chỉ nhìn hắn . Người này tuy uy hiếp nhưng lại không thể thương tổn được nàng, người chân chính có thể gây tổn thương cho nàng, hắn là còn phải thống khổ hơn thế này .Chỉ có một nam nhân, người nắm giữ được sự kiên cường cùng yếu ớt của nàng, người quyết định làm cho nàng sống không bằng chết. Nam nhân nhìn thấy thái độ ương ngạnh của nàng, càng thêm không có ý định dừng lại. Tất cả người dân thành Lâu Lan cũng đang nhìn hắn, mà hắn lại không có cách nào thuận phục được một cái nữ nô hạ tiện . Hắn thở hổn hển nhưng vẫn giật lấy xiềng xích mà kéo, không cần biết cổ nàng đã bị mài đến bị thương. “Người không nghe lời của ta sao? Biết điều một chút thì liếm khô cho ta ... “Giữa không trung, phút chốc có tia sáng hiện lên. Chỉ trong nháy mắt, lúc người nam nhân kia còn đang quát tháo bức bách Bỗng Nhi liếm sạch giày của hắn,có một đôi tay khác kéo lấy xiềng xích. Hai cổ tay của hắn lại xuất hiện một sợi tơ hồng, sợi tơ hồng đào mắt khẽ động, trở thành màu đỏ thắm, đôi tay hắn bị lưỡi đao sắc bén chặt đứt, rơi lìa khỏi thân thể rơi xuống nền gạch. Cả nền gạch màu vàng giờ chỉ còn máu tươi nhuộm đỏ . Trên quảng trường phát ra tiếng kinh hô, người nô đau đến bật khóc chỉ biết quỳ rạp xuống trên mặt đất, chật vật vọng tưởng đem cổ tay đã bị chặt đứt xoay xở gắn lại vào người . Một thân ảnh cao lớn đi tới,như bóng ma bao phủ toàn thân Bỗng Nhi. Nàng chậm chạp ngừng đầu, bởi vì hắn đứng phía trước chắn ánh sáng mặt trời mà thấy không rõ diện mạo của hắn, nhưng nàng trong lòng biết rõ, từ lúc ban đầu đã đoán ra được thân phận của hắn. Hàn Chấn Dạ tuy ngũ quan sắc sảo trong bóng tối nhưng đôi mắt đen lạnh lẽo như băng kia thì nàng không

cách nào nhận sai. Bỗng Nhi khấn trương không giảm bớt ngược lại gia tăng, nàng không cách nào hiểu rõ sự xuất hiện của hắn là giải cứu cho nàng, hay là càng thêm uy hiếp nàng. “Nàng nô lệ của ta, ai cũng không có tư cách đụng vào nàng.” Hàn Chấn Dạ nói, trên mặt không có biểu tình gì. Trong tay của hắn cầm một thanh trường kiếm, trên chuôi kiếm khắc hình rồng, mà mũi kiếm lại vô cùng sắc bén, có thể giết người không thấy máu. Sứ giả nước Ngụy Tu tới cửa nhìn thấy hai cổ tay đồng bọn bị chém đứt, tức giận rồi rít rút vũ khí ra, đem Hàn Chấn Dạ bao vây chính giữa. Hàn Chấn Dạ ngay sau đó ngồi chồm hổm cúi người xuống, ánh mắt chuyên chú chỉ dừng ở trên người Bồng Nhi, không hề đem nhóm người vây quanh mình để ở trong mắt. Tay của hắn cầm lấy xiềng xích, đầu ngón tay trượt vào bên trong xích bạc, chạm tới vết thương đã thấm máu của nàng. Nhìn thấy nàng bởi vì đau đớn mà hơi co rúm lại, hắn trừng mắt đen chậm chậm mà nheo lại, trong mắt chớp động hiện lên hàn quang nguy hiểm. “Người bị thương.” Hắn lấy thanh âm bình tĩnh nói nhưng giấu diếm lửa giận trong lòng đã không ngừng cuộn cuộn, thậm chí không cách nào giải thích được tại sao nhìn thấy Bồng Nhi bị thương, trái tim hắn như muốn vỡ vụn ra? ” Chuyện này không liên quan đến ngươi.” Bồng Nhi lãnh đạm nói, ý đồ muốn duy trì thái độ lạnh như băng. Đem cảm xúc chính mình giấu kín vào góc sâu nhất, không muốn để cho hắn tiếp xúc. Đây có thể là phương pháp tự vệ cuối cùng của nàng. “Không có bất kỳ một người chủ nhân nào có thể cho phép người bên cạnh quấy gia súc của hắn, ta cũng vậy.” Thái độ đề phòng của Bồng Nhi làm cho đôi mắt hắn thâm trầm xuống, mở miệng nói ra những lời tàn nhẫn nhất. Đúng a! Giờ phút này nàng chỉ là một nữ nô không hơn không kém, hắn phải tùy mọi thời khắc mà nhắc nhở nàng. Bên trong ngực bỗng nhói đau, Bồng Nhi xác định cõi đời này sẽ không có người nam nhân tàn nhẫn, đáng giận hơn so với hắn. Hắn đứng dậy, không muốn đối mặt với đôi mắt đen kìa nữa, chỉ là vừa mới vừa bị đánh vài cái, đầu nàng vẫn còn chút choáng váng, cước bộ không cách nào vững vàng. Hàn Chấn Dạ vươn tay ra, đôi tay dùng sức một chút, rất tự nhiên mà đem nàng giam vào bên trong lồng ngực của mình. Cảm nhận được hơi thở ấm áp phái nam của hắn, trong nháy mắt Bồng Nhi thân thể chẳng những không có buông lỏng, ngược lại càng thêm cứng ngắc. Hắn bây giờ tất cả mọi cử chỉ cũng lời nói ôn nhu, nàng đều phải thật tâm cẩn thận không biết hắn còn có thể nói ra những lời gì thương tổn nàng nữa. Quảng trường một góc lòng chim trả (chim bói cá) tung bay, mấy nữ nô xinh đẹp đi dẫn đầu phía sau là cỗ kiệu rực rỡ đi tới, tất cả dân thành Lâu Lan cũng cuống quýt quý xuống. Trong cỗ kiệu một cánh tay trắng nõn vén màn lên, Thương Nguyệt tiếng nói mềm mại bên trong kiệu mà truyền tới. “Dạ nhi, nhìn người xem lại vừa gây ra cái chuyện gì này, lại ở trong thành mùa đào mùa kiếm, cẩn thận dọa hỏng con dân của ta.” Thương Nguyệt cười ngọt, nhìn thấy Hàn Chấn Dạ trong tay nắm cái chuôi kiếm hình rồng đã được rút ra khỏi vỏ, nụ cười càng sâu vài phần. “A! Tà kiếm hình rồng kia không phải là đồ người yêu thích nhất sao? Cho dù gặp quân địch lớn đến mấy cũng chưa từng rút ra khỏi vỏ sao? Người cho tới bây giờ không nỡ để nó dính vào máu, nay là vì có đại sự kinh thiên động địa gì mà người rốt cục cũng rút kiếm ra khỏi vỏ rồi?” Hàn Chấn Dạ về mặt không có thay đổi, khóe miệng hơi bĩu một cái nhưng chỉ lạnh lùng nhìn Thương Nguyệt một cái, không có nhiều hơn giải thích. Trong lòng hành Lạc Đà một người đàn ông cầm kiếm trong tay, tức giận mà toàn thân run rẩy, chuẩn bị xông lên trước cùng Hàn Chấn Dạ liều mạng. Người nam nhân bị đứt cổ tay kia là anh em ruột của hắn, khẩu khí này làm sao hắn có thể nhìn được chứ? “Hỗn trưởng người... ta muốn người phải thể cho hai cổ tay kia!” Hắn quát, huy động trường kiếm, bỏ nhào tiến lên phía trước. Nam nhân trẻ tuổi vẫn ngồi cao ở trên con Lạc Đà màu trắng lại vào lúc này mở miệng, một tiếng hét to liên ngăn bọn thuộc hạ lại. “Lùi xuống.” Hắn lên tiếng nói, ngữ điệu tôn quý vô hạn. “Nhưng là...” Một nam nhân cầm kiếm khác tức giận khó nhịn, rồi lại ngại từ người kia, vẫn ở xung quanh Hàn Chấn Dạ vờn quanh. “Đây đang là nước Lâu Lan, cũng không phải là ở Ngụy Tu. Chúng ta là mạo phạm trước, làm nữ nô yêu mến của Hàn tướng quân bị thương tự nhiên phải chịu chút trách nhiệm.” Tiếng nói tôn quý không có nửa phần tức giận, hắn nở nụ cười nhưng lại không có ăn nhập với tới ánh mắt màu lam kia, điều này làm cho nụ cười của hắn lộ ra vẻ có chút giả dối. Mắn che được mở thêm chút ít, mọi người có thể nhìn thấy bên trong cỗ kiệu tư lự mềm mướt phủ đầy, tướng mạo xinh đẹp của Thương Nguyệt đang nằm trên một nửa thân trần của nam nhân tuấn mỹ. Nam nhân kia nằm ở trên mềm kiệu, mặc dù có thân thể nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, sắc mặt vẫn tràn đầy lúng túng, không có bất kỳ dấu vết mừng rỡ. Hoàng Phủ Giác ai oán nhìn Hàn Chấn Dạ nhưng bị ai phát hiện Hàn Chấn Dạ bây giờ căn bản không có thời gian để ý tới hắn. Hắn thăm thăm thở dài một hơi, nhận mệnh chỉ có thể nằm ở trên mềm kiệu này. “Khó được Vương Ngụy Tu người khẳng định tha thứ cho sự lỗ mãng ta Thương Nguyệt ở chỗ này xin chân thành tạ ơn.” Thương Nguyệt nhàn nhạt cười. Hàn Chấn Dạ kia cũng thật là biết chọn a, người nào không đắc tội lại đắc tội đến đoàn người thương thảo quốc sự Vương Ngụy Tu. Ngụy tu Vương tuổi còn trẻ đã kế thừa vương vị, có dã tâm thật lớn, thậm chí cùng một chút thế lực Trung Nguyên duy trì một mối quan hệ nhất định. Lâu Lan cùng Ngụy Tu là hai nước lân cận mà thực lực của mỗi nước lại tương đối nhau, hai nước ngoài mặt duy trì hòa bình nhưng thủy chung ở trong bóng tối vẫn phân chia cao thấp. Người dân trong thành Lâu Lan cúi đầu bắt đầu phát ra tiếng nghị luận, trăm triệu không nghĩ tới quốc vương nước Ngụy Tu lại giả trang thành thương lữ (thương nhân lữ hành) tiến vào Lâu Lan. Hàn Chấn Dạ nghiêng đầu đi nhìn Thương Nguyệt, thậm chí không có nhìn người kia một cái. “Người cần gì bây giờ đi ra ngoài, chờ ta một hơi xử lý sạch sẽ không phải là dứt khoát hơn sao?” Hắn héch lên môi, vẫy tay, một con hồng mã gót sắt nhanh chóng chạy vội tới trước mặt hắn. Thương Nguyệt vẫn là mỉm cười. “Người coi như là giết những thứ đồ đàn này, ta nghĩ Vương Ngụy tu cũng sẽ không so đo gì. Ta ra mặt chỉ hy vọng người không làm dơ miệng giếng này thôi. Phải biết rằng, máu người là rất khó sạch.” Nàng nhẹ cười nói. Trong lời nói rõ ràng là vũ nhục làm cho đối phương nụ cười hơi cứng đờ, đến người hầu đi theo mà trong mắt cũng phóng ra sự tức giận, rồi lại giận mà không dám nói gì. Hàn Chấn Dạ hắc hắc phát ra một tiếng cười lạnh, ôm ấp lấy Bồng Nhi nhảy lên trên lưng hồng mã. Bồng Nhi chỉ cảm thấy hoa mắt, thân thể đã bị hắn ôm lên lưng ngựa. Con hồng mã này nhìn rất là cao lớn, nàng trong lòng dâng lên khiếp đảm. “Hàn Chấn Dạ, người thả ta!” Nàng giãy dụa, không rõ hắn ở trước mặt mọi người ôm nàng lên ngựa là vì cái gì. “Nữ nô, thật muốn ta trước mặt mọi người trừng phạt người sao?” Hắn nhìn tới gần mặt của nàng, ép hỏi nàng, khóe miệng hiện lên vẻ cười tà tàn nhẫn. Trong lồng ngực trong có một thứ tâm tình căng thẳng không cách nào phát tiết, hắn không biết là bởi vì không cách nào được tận hưởng giết người mà sinh ra tức giận, hay là do Bồng Nhi phản kháng lần nữa. Bồng Nhi thân thể cứng ngắc, từ đôi mắt đen bắn ra hàn ý kia nhìn ra nụ cười tàn khốc của hắn. Nàng không tự chủ được mà run rẩy, hoài nghi nếu là vào lúc này dám can đảm phản kháng, hắn thật sự sẽ thương tổn nàng. Nàng không có quyền lựa chọn sao? Hắn là chủ, nàng là nô, Hàn Chấn Dạ vô luận sẽ đối nàng làm những thứ gì, nàng chỉ có thể phục tùng. Thấy Bồng Nhi trong mắt hiện lên tia ẩn nhẫn, hắn lại không có may mắn khoái cảm chinh phục cùng vui sướng, cảm xúc căng thẳng trong lòng lại càng thêm mãnh liệt. Hắn trừng mắt đen buồn bã, cái nữ nô này lại có thể ảnh hưởng đến tâm tình của mình, mà điểm này ngoài ý muốn chọc giận tới hắn. Hàn Chấn Dạ một tay nắm lấy dây cương, lấy roi thúc vào hông con Hồng Mã đến bên kiệu Thương Nguyệt, không có nhìn đối phương một cái, hoàn toàn đem người đó không coi vào đâu. “Không để cho ta giết sạch bọn họ vậy người tự mình giải quyết đi.” Hắn đơn giản nói, không có một chút khiếm tốn ngược lại có chút vương giả ngạo nghễ, quyền uy từ nhỏ đã làm cho người ta thần phục. Khai báo xong, hắn ôm ấp lấy Bồng Nhi, lấy roi quất tuấn mã, trong nháy mắt đã vọt ra khỏi thành Lâu Lan, hướng ngoài thành dong ruổi mà đi, rất nhanh mất đi bóng dáng. “Uy! Họ Hàn kia, trở lại cho ta a, người không thể đem ta ở...” Hoàng Phủ Giác trên kiệu chống đỡ đứng người dậy, vội vã muốn kêu la. Vài đêm này hành hạ hắn đã chịu đủ rồi, hắn cũng không thể mãi “Vị quốc vong thân nữa” Từ lúc chào đời tới nay, hắn lần đầu phát hiện mỹ nhân cũng là rất nguy hiểm. Hắn nhớ nhà cực độ, hoài niệm các cô nương dịu dàng ở Trung Nguyên, cơ hồ nghĩ tại ban đêm hướng về phía trăng sáng mà chảy nước mắt. Thương Nguyệt lại lần nữa áp trở về bên trong kiệu, cười cười dán lên lồng ngực rộng rãi của hắn. “Giác đệ đệ, Dạ nhi bây giờ Vô Tâm không thêm nghe bất luận kẻ nào nói nữa đâu! Nhìn cái thần sắc kia, không chừng có chuyện bận rộn muốn đi rồi.” Nàng cười đến ngọt, đôi mắt tà mị kia lờ lờ sáng lên. “Đừng lo lắng a! Tỷ tỷ có thể chiếu cố người, mặc kệ Dạ nhi bận rộn đến tột cùng là vì cái gì.” Nàng vung tay lên nút buộc trên kiệu, màn che một tầng một tầng bay xuống, che đi đôi mắt của mọi người. Nữ nô phát ra một tiếng kêu to, ý bảo cỗ kiệu trở về cung điện. Bên trong kiệu, mơ hồ truyền đến tiếng cười duyên của Thương Nguyệt, cùng với tiếng bi ai của nam tử trẻ tuổi. Mọi người vẫn là cúi đầu, chẳng qua là toàn bộ đem ánh mắt trừng lên thật lớn, kinh ngạc Thương Nguyệt lại có thu nạp nam sủng. Mà Ngụy Tu Vương cùng đám thuộc hạ bị dẫn đi về phía phòng khách quý của Vương gia nghỉ ngơi. Người đó ngồi ở trên lưng Lạc Đà màu trắng khóe miệng hiện lên vẻ cười châm chọc, đối với thái độ hành kính hoang đường của Thương Nguyệt rất là xem thường. Ban ngày bên trong lại cùng nam sủng tuấn mỹ... hoang đường. Không thêm để con dân trong

thành đang quan sát chú ý Thương Nguyệt không có nửa điểm thân là vương giả tự giác. Một nữ nhân lãnh đạo quốc gia, có thể có bao nhiêu uy hiếp? Thương Nguyệt mặc dù là người mang dòng máu con vua, nhưng cuối cùng cũng chỉ là nữ nhân ngu xuẩn, quan trọng là ... nam nhân bên cạnh Thương Nguyệt. Người nam nhân nằm ở mềm kiêu kia tự nhiên không phải là trọng điểm, hấn đốt nhiên hiệu nếu muốn để cho thế lực cường đại của Lâu Lan tan rã, đầu tiên nhất định phải đem người được Thương Nguyệt tín nhiệm nhất giết đi, nam nhân thống lĩnh tất cả binh lực Lâu Lan. Đột nhiên tầm mắt hấn hướng đến phương xa, nhìn vào hướng con hồng mã đã biến mất kia, màu lam trong tròng mắt hiện lên sát ý. ☆☆☆ Ngoài thành Lâu Lan, có một rừng hồ đào trùng điệp đến mấy dặm, mùa mưa năm nay mới vừa kết thúc hồ đào trong rừng là một mảnh xanh ngắt. Băng Nhi ngồi ở trên lưng ngựa lập tức tâm tư thấp thỏm lúc trước đã hơi bình tĩnh lại. Nàng ngẩng đầu lên, để cho gió thổi phật vào mái tóc đen, nhắm mắt lại hưởng thụ những tia ánh mặt trời. Trước khi biến cố phát sinh, nàng cũng là người cực kỳ yêu thích khoái cảm giục ngựa chạy như điên, làm con ngựa điên cuồng bốn ba khắp nơi lúc đó nàng có thể quên đi hết thấy bốn phía. Bộ dáng say mê của Nàng, bị Hàn Chấn Dạ nhìn vào trong mắt, đôi mắt đen của hấn hiện lên một tia tia sáng, cánh tay nắm chặt xiềng xích trên gáy nàng, không có chút báo động nào trước đem nàng đẩy xuống yên ngựa. Băng Nhi không có phòng bị, đột nhiên bị hấn đẩy xuống ngựa kinh hãi trừng mắt, trong miệng phát ra tiếng thét chói tai kinh hoàng. Nàng đưa tay theo bản năng muốn leo lên hấn, nhưng hấn cứ ngồi cao trên lưng ngựa, ánh mắt lãnh lẽo nhìn nàng té xuống ngựa. Trong nháy mắt đó, nàng nghĩ hấn đang chuẩn bị tại chỗ này mà giết nàng ... Rầm một tiếng, nàng không có ngã chết ở trên mặt đất cứng rắn, mà lại ngã vào dòng sông lạnh như băng, đào mắt đã ướt sũng cả người. Sợ hãi rút đi, nàng từng chút từng chút thanh tỉnh, cứng ngắc ngồi ở giữa sông, vốn có sợ hãi nay đã hóa thành lửa giận, nàng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm hấn. “Hàn Chấn Dạ!” Nàng rống lên tên của hấn, hấn không thể lập tức giết hấn cho rồi. Hấn cũng không phải là muốn giết nàng. Mà là ác ý muốn hù dọa nàng, không có đưa ra lời cảnh cáo đã ném nàng vào giữa dòng sông lạnh như băng. Đây là dòng sông ngay biên giới thành Lâu Lan, sau khi lướt qua dòng sông này, chính là sa mạc mênh mông. Hấn ở trên lưng ngựa ánh mắt lãnh băng nhìn nàng, bởi vì nhìn thấy bộ dạng chật vật nàng sự tàn khốc trong mắt ngoài ý đã biến mất, thậm chí còn hiện lên chút cười âm ảm. “Máu trên người của ngươi rất khủng khiếp, ta cũng không muốn những thứ kia làm mất đi hứng thú của ta.” Hấn nhàn nhạt nói tiếp theo giục ngựa vượt tới chỗ nước cạn, lấy kiếm kéo xiềng xích bắt buộc nàng đi tới. Băng Nhi không có lựa chọn nào khác bắt buộc phải đứng lên, bởi vì rét lạnh mà phát run. Dòng sông này được bắt nguồn từ Thiên Sơn cho nên bên trong có hòa tan tuyết nước, ngay cả lúc ánh mặt trời vẫn đang thiêu đốt hùng hực, toàn thân nàng vì bị ngâm vào trong nước có nhiệt độ cực thấp nên rét lạnh đến thấu xương. “Ngươi hằng hái sao? Hứng thú của ngươi không phải là hành hạ ta sao? Lúc trước ở trong thành ngươi sử giả Ngụy Tu kia không phải là làm rất khá sao? Ngươi tại sao không cứ như thế đứng ở một bên nhìn hấn làm nhục hấn ta?” Nàng đã lạnh đến nổi hàm răng va đập vào nhau nhưng vẫn không nhìn được lên tiếng châm chọc. Bị hấn ném vào giữa sông đã làm cho nàng kinh sợ mất đi tất cả ôn thuận. Ánh mắt lợi hại của hấn đánh giá nàng, nhìn thấy áo da để trên người nàng bởi vì thấm vào nước sông lúc này dán chặt vào thân thể mềm mại của nàng, làm cho cơ thể nàng lộ lộ hiện rõ không bỏ sót. “Nữ nô làm mềm.” Hấn chậm chạp nói, giục ngựa từ từ đi lên bờ sông. Thành Lâu Lan bị hấn bỏ xa ở sau lưng, nơi này mặc dù lân cận thành Lâu Lan, nhưng do giáp giới phụ cận sa mạc căn bản là không có người ở. Băng Nhi cắn chặt môi, nhìn chăm chăm bóng lưng của hấn. Nàng bắt đầu tìm kiếm mấy cục đá trên mặt đất, muốn tìm một cục đá lớn nhất cứng rắn nhất, từ sau đánh lên hấn, đập vào cái đầu kia giết cái nam nhân đáng giận này. “Nếu muốn hành hạ vì lời của ta, ở trong thành có thể tiến hành, cần gì phải phí nhiều công sức mà đem ta mang cách thành Lâu Lan chứ?” Nàng chất vấn, che dấu nổi bất an trong lòng. Nàng thậm chí nguyên ý thừa nhận ánh mắt nghị luận rồi rít của toàn bộ người Lâu Lan, cũng không muốn cùng một chỗ với hấn. Hấn dừng lại, không có hảo ý ở trên dưới đánh giá thân thể ướt đầm của nàng, thậm chí không có ý định giấu diếm, trực tiếp để cho Băng Nhi đọc đôi mắt đen tràn đầy dục niệm trần truồng của mình. “Ta đương nhiên không có thói quen cùng người khác chia sẻ, đặc biệt là tiếng gọi ngâm nga vui sướng mà thờ ơ của nữ nô, ta thích một mình hưởng thụ.” Băng Nhi sắc mặt trở nên tái nhợt, rốt cuộc hiểu rõ hấn tính toán làm những thứ gì. Hấn đem nàng mang ra thành Lâu Lan, dĩ nhiên là chuẩn bị muốn đoạt lấy nàng, hoàn toàn tuyên bố quyền sở hữu của hấn! Nơi này? Bây giờ? Nàng bởi vì khiếp sợ mà phát run, toàn thân máu cũng lạnh như băng. Ngay cả bọn họ ở giữa lần đầu cũng là không cảm quyền ngoài rừng hoa đào bên trong, nhưng là vật đổi sao dời, bây giờ giữa hai người theo nồng đậm cừu hận, nàng không có dũng khí cùng hấn. ... “Ngươi mơ tưởng!” Nàng hô, thanh âm nhưng hết sức mềm yếu. Giữa đông trống không có nửa người, coi như là thật có người đi qua, lại có người nào có thể cứu giúp nàng? Hấn là chủ nhân của nàng, nàng tự nguyện trở thành nữ đầy tớ của hấn. Hàn Chấn Dạ nhếch môi cười một tiếng, tay vờn quanh nàng vùng eo nhỏ nhắn sau đó nhấc đi lên, kéo lấy áo da để còn ướt kia, khinh suất xé rách. Chỉ nghe đến mấy tiếng xé rách, trong nháy mắt thân thể mỹ lệ mềm mại của nàng đã lóa ló dưới ánh mặt trời, trên da thịt tuyết trắng có ánh sáng như màu hồng phấn màu, có thể làm cho huyết mạch nam nhân ngưng trệ. Băng Nhi kinh hô một tiếng, hai tay che kín vùng đầy đặn đang trần truồng, cúi người dán lên bờm ngựa, muốn tránh đi ánh mắt lợi hại của hấn, hơi chút che dấu thân hình lỏa lồ của mình. Đồng tử sâu đen Hấn bị dục vọng nhuộm càng trở nên sâu hơn, chỉ bị hấn ngắm nhìn, toàn thân Băng Nhi không kim lông được mà run rẩy, cảm giác được dũng khí trong cơ thể đang từ từ từ bị hút mất. Hấn nhìn bộ dáng bất an của nàng, cánh môi cười cười giương thành độ cong tàn nhẫn tà mị, đồng cũng thời hưởng thụ sự bất an của nàng, cả người bởi vì thân thể mỹ lệ lỏa lồ trước mặt mà nóng lên. Hấn cơ hồ quên mất nàng mỹ lệ đến cỡ nào, bộ dáng run rẩy kia thậm chí có thể kích thích ác quỷ đồng tình, nhưng tuyệt đối không có được đồng tình của hấn. “Nữ nô, lần này lại phải để ngươi thất vọng, muốn xé rách ngươi không phải là đầu Hái Đông Thanh kia, mà là ta.” Hàn Chấn Dạ hai chân kẹp lấy, bắt đầu giục ngựa chạy như điên lên. Băng Nhi chấn kinh thở gấp một tiếng, không dám đi suy tư hàm nghĩa trong lời nói của hấn. Nàng bị vẩy ở trên lưng ngựa đang phi nhanh, không có lựa chọn nào khác phải tiến sát vào thân thể cao lớn của hấn. Thân thể của nàng lạnh như băng, mà da thịt của hấn thì hết sức nóng rực, tản ra nhiệt lực vô hạn. Trên lưng ngựa hết sức xóc nảy, da thịt lại người hình thoải có tiếp xúc, hấn thủy chung vẫn lấy ánh mắt lấp lánh có thể đốt cháy người khác ánh mắt ngơ ngẩn nàng. “Không nên. ... Ta sẽ hận ngươi, ta thật có. ...” Băng Nhi thanh âm rất nhỏ, bất an cùng sợ hãi dâng lên ở trong lòng, nàng thống hận chính mình giờ phút này quá mềm yếu, lại không cách nào kháng cự hấn. Dùng thân thể trao đổi tánh mạng toàn tộc, nàng sớm đã có giác ngộ, nhưng khi hấn chân chính đến đây yêu cầu cái quyền lợi này, lòng của nàng chính là không nhìn được mà đau đớn. “Vậy thì hận đi! Ngươi cho rằng ta sẽ quan tâm sao?” Môi của hấn vận vào thành nụ cười châm chọc, trái tim của hấn bởi vì thanh âm nhỏ nhẹ của nàng mà hiện lên một tia không đành lòng, chẳng qua là sự không đành lòng kia rất nhanh bị cừu hận bao trùm nhanh chóng biến mất. Hấn đối với chính mình cười lạnh, lại nhớ tới nàng vốn là đã quen nguy trang, Hấn làm sao còn có thể còn đối với nàng động tình? Ban đầu gặp lại nàng, vốn không có tại chỗ đoạt tánh mạng của nàng, cũng đã là trăm triệu không nên rồi. Hấn cho là mình có thể không thêm quan tâm mà chuẩn bị chơi đùa nàng, hung hăng mà thương tổn nàng, không nghĩ tới kết quả tâm chính mình lại bị tiểu nữ nhân mỹ lệ này làm cho phiền loạn, thậm chí còn hành động giết chết sử giả. Nữ đầy tớ này đối với hấn có ảnh hưởng, lại so với sự nguyện ý thừa nhận của hấn còn muốn sâu hơn ... “Nhớ lời ta từng nói qua, ta chính là muốn dẫn ngươi tới nơi này, ở nơi hoang mạc không chừng mực này cùng ngươi hoan ái một cuộc?” Hấn thấp tiếng lên tiếng, đưa mắt nhìn con người bất an của nàng, lần nữa lấy thanh âm lạnh như băng nói: “Bây giờ ta tính toán thực hiện lời hứa của ta, nhưng nữ nô của ta, sau khi ngươi đâm ta một đao, ta lấy cam đoan nói với ngươi lần này không phải là một cuộc hoan ái bình thường, mà là một cuộc hành hạ mà chính ngươi cũng không có cách nào tưởng tượng được. ...” Hàn Chấn Dạ vô tình tuyên bố, phút chốc kéo lấy tóc đen ướt của nàng, buộc nàng ngẩng đầu lên, chế trụ cằm của nàng. Hấn cúi đầu, hung ác hôn nàng, lưỡi chui vào giữa cánh môi non mềm, ở trong miệng của nàng tàn sát bờ bãi, mút lấy sự ngọt ngào của nàng. Hai tay nắm đen bao trùm lên phần đầy đặn trước ngực, xoa nắn đầu vú run rẩy, cho đến khi đầu vú non mềm đi đầu ngón tay của hấn mới giải phóng, tay của hấn tiếp tục đi xuống tìm kiếm, cố ý gạt xuống chiếc quần cụt thứ duy nhất che đậy thân thể của nàng. Nàng bởi vì lời nói của hấn mà co rúm lại, trong lòng đau đớn càng lúc càng bén nhọn, khi hấn kịch liệt hôn nàng, mắt của nàng giác lên lút rơi xuống nước mắt. Hai tay vô lực như cũ che dấu trước ngực, lại bị hấn đẩy ra, ở trên lưng ngựa xóc nảy, nàng bản năng mà vờn quanh cái cổ cường tráng của hấn, duy trì tự thân thăng bằng. Nàng không muốn thừa nhận nụ hôn nóng bỏng kịch liệt của hấn, hơi thở phả nam mãnh liệt thuộc về hấn đánh tới, nhiệt độ nóng rực kèm theo rõ ràng là dục vọng, đem nàng vây quanh ở trong ngực của hấn. ... Băng Nhi đau thương biết, nàng đã mất đường có thể

trốn, Hàn Chấn Dạ sẽ hoàn toàn thi hành quyền lợi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lâu Lan Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sa mạc cát vàng đầy trời, vô ngựa tóe lên từng mảnh cát, một đường phía trước chạy như điên. Bị Hàn Chấn Dạ ôm ở trong ngực, Băng Nhi không có bị bão cát xâm nhập, ngược lại lại bị sự kịch liệt như lửa của hắn xâm nhập. Nhiệt độ rất cao, mà da thịt của hắn bỏng đến giống như là bàn ủi, nhưng nàng không ngừng run rẩy. Cánh tay mảnh khảnh quần quanh giao nhau phía sau cổ của hắn, vì đang ở trên lưng ngựa xóc nảy theo bản năng mà vịn vào hắn. Tư thế như vậy có chút giống như đã từng quen biết, nàng nghĩ tới khu rừng hoa đào ở Trung Nguyên kia. Ở trong rừng hoa rực rỡ hắn ôn nhu đoạt đi tâm thần nữ của nàng...! Song, hôm nay nụ cười ôn nhu trong mắt đen của hắn sớm đã bị nàng đích thân phá hủy. Hắn bây giờ chẳng qua giống như là mãnh thú bị hận ý tàn khốc khống chế, chỉ mong đợi đến lúc mà xé rách nàng, ở trên thân thể mềm mại của nàng muốn làm gì thì làm. Nàng phát ra một tiếng than nhẹ, đại biểu cho sự tuyệt vọng thần phục, thân thể mềm yếu không thể không thừa nhận nụ hôn nóng bỏng của hắn, đầu lưỡi linh hoạt dây dưa ở trong miệng nàng, nàng loáng thoáng nhớ tới hắn từng đã dạy nàng, mới dừng cảm hôn trả lại hắn. Thì ra là, chỗ sâu nhất trong lòng nàng vẫn còn nhớ được hắn đã dạy nàng hết thảy... Nụ hôn nóng bỏng tăng lên, tay của hắn từ phía sau thân thể, ôm chặt phần đầy đặn trần truồng của nàng, đùa nghịch nơi đầy đặn ấy mà sá vào đến khi đầu vú đứng thẳng lên, lòng bàn tay thô ráp lướt qua phần da thịt tỉ mỉ nàng, mang đến kích thích mãnh liệt, hắn nghe thấy nàng toàn thân rung động thật yêu kiều. Hai người dựa vào là gần như vậy, nàng bắt an nhận thấy được dự vọng nóng rực của hắn, cách mấy tầng áo da, để ở gần phần mỏng trắng của nàng, theo vô ngựa chạy gấp mà di động, vô cùng có tính chất uy hiếp hướng đến nàng. “Không, không nếu như vậy... Chúng ta sẽ ngã chết...” Thật vất vả, môi của hắn tạm thời thối lui, nàng bị hôn đến khi môi sưng cả lên cũng phun ra một lời bất an, hy vọng hắn sẽ vì an toàn mà cố kỵ tạm thời bỏ qua cho nàng. Nàng không có nghĩ qua chuyện thể tục kinh hãi như vậy, mà trông mắt đen của hắn lại có ham muốn rõ ràng, tuyên cáo đem nàng mang ra thành Lâu Lan, chỉ là vì muốn hoàn toàn hưởng thụ sự dụng nàng. Tìm đập được thật là nhanh, nàng không dám tưởng tượng hắn nói hành hạ đến tột cùng là cái gì. Môi của hắn dọc theo chiếc cổ tuyết trắng trượt xuống, rơi vào bộ lưng hoàn mỹ không tỳ vết của nàng, hô hấp một đường đốt cháy xuống, đầu lưỡi mút lấy da thịt trên phần lưng thấm ra mồ hôi, kêu lấy phần da thịt tỉ mỉ. “Yên tâm đi, ta sẽ không để cho ngươi chết ở chỗ này.” Hắn nói, ngữ điệu mang hai ý nghĩa trầm thấp lẫn bầm, sau đó tron vào trong miệng nàng quấy động đoạt lấy chiếc lưỡi non mềm, không để cho nàng có cơ hội rồi rã hay nói ra kháng nghị nữa. Đôi môi mỹ lệ phun ra lời nào tất cả đều là lấy cớ cùng nói dối, đây là hắn đã sớm tự mình nhận thức qua. Nhưng mà cho dù biết nàng là tên lừa gạt nguy hiểm, hắn cũng không có cách nào chân chính giết nàng, ngược lại đem nàng giữ ở bên người, thậm chí đáp ứng trao đổi điều kiện với nàng. Vốn cho là đem Băng Nhi thu làm nữ nô, là có thể tận tình trả thù hoặc hành hạ nàng, nhưng nàng một lần nữa rồi loạn tâm can hắn. Chỉ cần vừa thấy được nàng đôi mắt trong suốt như nước, tâm tình của hắn sẽ trở nên vạn phần phức tạp, chẳng những mất đi lý trí, lại càng không biết nên xử trí nàng như thế nào. Băng Nhi tron to hai mắt, dường như trong con ngươi thủy tinh có chút nước mắt, không biết hắn sẽ dẫn nàng đến nơi nào. Nói không sợ gạt người, bọn họ trong lúc quá mức thân mật, nàng sợ Hàn Chấn Dạ nhận thấy được lòng của nàng hơn. Ngón tay thô ráp cường chế đào vào trong miệng nàng, giống như là vội vàng muốn kiểm nghiệm những thứ gì, lúc các loại tâm tình trong lòng hắn sôi trào, nàng không chút nghĩ ngợi dùng sức cắn xuống –

Đau đớn ở đầu ngón tay nổ tung, nàng cắn rất nặng, thậm chí trên da thịt ngấm đen của hắn rỉ ra máu tươi. Nhưng Hàn Chấn Dạ chỉ là neho lại hai tròng mắt đen, cao thâm khó lường nhìn nàng. “Phệ huyết nữ nô...” Hắn ngẩng đầu lên, lấy tâm mắt nóng rực khóa lại nàng, một tay hắn quấy nhiễu ở trên dây xích bạc, kéo dài đem nàng đến gần hơn, cho đến khi thân thể nàng run rẩy dán lên lồng ngực của hắn. Băng Nhi nhắm mắt lại thật chặt, trên môi nếm đến là máu tươi của hắn, không thể để cho nàng cảm thấy thỏa mãn, chẳng qua là làm sợ hãi của nàng sâu sắc hơn. “Ngươi giết ta đi!” Băng Nhi tuyệt vọng hô, cho dù hai mắt nhắm lại, nàng vẫn có thể cảm giác được hơi thở phai nam mãnh liệt trên người hắn bao quanh mình, làm cho nàng không cách nào hô hấp. Tay của hắn rơi vào trên gương mặt tỉ mỉ của nàng, chậm chạp vòng quanh đi xuống, trải qua nơi đầy đặn mềm mại, lướt qua vùng bụng bằng phẳng, chọt kéo áo váy da. Tay cần rồi thăm dò vào trong quần lót nàng, uy hiếp muốn rút đi quần áo còn sót lại của nàng. “Giết người? Không, còn có thứ so sánh với tư hình càng thú vị trừng phạt. Ngươi có la lên, có khóc, có cầu khẩn, rồi sau đó hoàn toàn bị thuần phục, nhưng mà ta nhận lấy được chính là sự vui thích lớn lao.” Hàn Chấn Dạ buông ra dây cương, tùy ý cho con hồng mã dong ruổi, tất cả chú ý cũng rơi vào trên người nàng. Tay của hắn mang đến xúc cảm làm nàng kinh sợ, nàng mờ mắt ngửa đầu nhìn hắn. “Ta sẽ không cầu khẩn.” Nàng cắn chặt răng, hai tròng mắt thiện lương, lóe lên ngọn lửa quật cường, lần nữa công khai biểu thị trong bộ dáng nhu nhược của nàng thật ra linh hồn nàng lại vô cùng kiên cường. “Muốn tới đánh cuộc sao?” Hắn không giận ngược lại cười, ở trên lưng ngựa xóc nảy, bắt buộc nàng xoay người lại. Không gian rất hẹp, mà dưới cách cỡi ngựa đầy kỹ xảo cao siêu mang sự khống chế của hắn, động tác cử chỉ cũng tự nhiên như ở trên mặt đất bằng phẳng, duy trì thăng bằng hoàn mỹ. Băng Nhi trong lòng run sợ, nỗ lực khống chế không lộ ra vẻ mặt khiếp đảm. Thân thể của nàng đã gần lộ ra tron vẹn, thân thể mềm mại tùy ý hắn định đoạt, chỉ có thể lật xoay người lại, đối mặt với hắn. Nàng da thịt non mềm bị buộc dán chặt lấy thân thể cao lớn nóng rực của hắn dần dần trượt xuống. Hắn hai tròng mắt đen lóe lên, tựa hồ là có ý thả chậm tốc độ ngồi xuống của nàng, mồ hôi tron bóng tiếp xúc, nàng bối vì... hình thức da thịt tương thân này mà phát ra thờ dốt. Ánh mặt trời rơi vào trên da thịt ngấm đen của hắn, cặp tròng mắt đen kia xem ra sâu không lường được, có tia tức giận kích tình. Mồ hôi theo cùng da bên chảy xuống, thấm ướt da thịt nàng, bọn họ rất gần, gần đến có thể chia sẻ hô hấp lẫn nhau. “Tách hai chân ra.” Hắn nhàn nhạt nói, ra lệnh. “Không!” Băng Nhi mặt bỗng dung trở nên đỏ bừng, bản năng cự tuyệt. Nàng vô luận như thế nào cũng không làm ra cử chỉ to gan như vậy, đưa lưng về phía hắn, nàng cũng đã bất an sắp bất tỉnh, nếu là theo mệnh lệnh của hắn, nàng chẳng khác gì là ngồi ở cái nơi nóng rực bàn ủi kia... (hí hí, ai cũng biết là cái nơi gì rồi đấy) Hàn Chấn Dạ nhượng mấy rậm lên. “Không?” Khỏe miệng hắn bêu một cái, lấy một tay đặt ở giữa hai chân thon dài của nàng, hơi dùng sức xé một cái, hai chân của nàng đã tách ra. Nàng phát ra một tiếng thét kinh hãi, bởi vì động tác của hắn mà thiếu chút nữa ngã ngựa, vội vàng ôm lấy cổ của hắn tìm kiếm sự thăng bằng, thân thể xinh xắn chẳng khác gì là té ngã ở trên người hắn. Đợi đến nàng phục hồi tinh thần lại, phát hiện tư thế hai người giờ phút này, sắc mặt trở nên càng thêm đỏ bừng. Hàn Chấn Dạ nghe không lọt lời cự tuyệt của nàng, giờ phút này hắn chẳng khác gì bạo quân độc tài, bởi vì nàng không phục tùng cho nên hắn phải tự thân động thủ. Hai chân thon dài nàng bị buộc tách ra, vòn quanh ở hông của hắn, như vậy tư thế chẳng khác gì là ngồi ở trên đùi kiên cố của hắn, nơi mẫn cảm nhất của hai người một chỗ theo vô ngựa bồn ba mà chống đỡ lẫn nhau, có thân mật mà chuẩn bị. “Ngừng... Dừng lại...” Nàng thấp thanh la hét, không ngừng mà giãy dụa. “Ngươi cho là mình có thể cự tuyệt ta sao?” Hắn thấp giọng nói, để thân thể của nàng, ngón tay thô ráp đang lúc tron vào trong quần lót, lục lọi cánh hoa non mềm của nàng. Nàng chỉ còn có thể mềm yếu nằm tựa vào bờm ngựa xóc nảy, mỗi một thần kinh trong cơ thể cũng là căng thẳng, bờm ngựa quét qua da thịt trần truồng sau lưng, giống như là nụ hôn của hắn

nóng rực gây kích thích cực độ , tất cả giác quan cùng tri giác cũng trở nên càng thêm lung lay, da thịt của nàng dần dần nổi lên ánh màu đỏ bừng. “Cởi quần áo của ta.”Hàn Chấn Dạ cầm tay nàng, đặt ở thắt lưng của hắn, trông mắt màu đen khóa lại nàng đã dần dần mê loạn, thoi miên nàng. Băng Nhi thờ hào hển, biết không cách nào kháng cự hắn. Hắn cường đại mà nguy hiểm như vậy, nàng không có bất kỳ phản kháng. Hai tay mảnh khảnh kịch liệt run rẩy, tùy ý cho hắn nắm hướng bên hông hắn sờ soạn , trên đai lưng có khắc một đầu dã thú bừa bãi, xúc cảm kim khí lạnh như băng làm cho nàng trong lòng chấn động. “Bây giờ thì cởi đai lưng.”Hắn tựa vào bên tai của nàng, thân hình cao lớn chẳng khác gì là đặt ở trên người nàng, cảm thụ được thân thể nàng ôn nhu ấm áp. Nàng cử động – mỗi động tác, một lần nữa ôn nhu chạm tới thân thể của hắn, bộ dáng chuyên chú mà khiếp đảm ngoài ý đã muốn lấy lòng hắn. Nàng nhắm mắt lại, ngưng tụ dừng khí, một hồi lâu sau mới mở mắt ra. Đai lưng lách tách một tiếng bị cởi xuống, áo màu đen bằng da kia bị cởi ra, hắn thân thể khoẻ mạnh ngấm đen tránh thoát trời buốt, tràn đầy tính chất uy hiếp loà loà ở trước mặt nàng. Băng Nhi tầm mắt không dám nhìn đi xuống, sau khi mở áo hắn, hai tay vội vàng thối lui, rồi lại không biết nên để ở nơi đâu. Dục vọng của hắn nóng rực mà không lồ, ở nơi đó xuẩn xuẩn dục động, nàng không thể tin được thân thể xinh xắn của mình từng dung nạp được vật đó của hắn. Lần đó hoan ái, lòng nàng có không chuyên tâm, ôm trong ngực âm mưu ám sát hắn, căn bản không có cần thận quan sát khác biệt giữa hai người, mà hôm nay ở chỗ này thấy hết thấy, làm cho nàng hồ hập cứng lại. “Ở chỗ này hầu hạ chủ nhân, có thể như vậy không chú tâm sao?”Hàn Chấn Dạ thanh âm trầm thấp, về mặt bởi vì quá độ kích tình lộ ra vẻ cố chấp cứng ngắc, chẳng qua là vững vàng nhìn thẳng ánh mắt của nàng, trông mắt đen bên trong có lên hỏa diễm. Hai tay của hắn trơn trượt đặt vào vùng eo mảnh khảnh, dễ dàng kéo đi chiếc quần lót nhỏ bé, trong nháy mắt làm cho nàng hoàn toàn trần truồng. Gió thổi lồng lộng, vô ngựa ở trên sa mạc bốn ba. Bốn phía hoang vu như là ở trong mộng, không khí như Ma huyền nhiệm làm cho người ta như đánh mất đi lý trí. Ngón tay hắn thô ráp không chút do dự lựa chọn mục tiêu của mình, xoa nắn cánh hoa non mọng của nàng, đang nhắm cánh hoa mà tiến vào, thắm ra mật hoa trơn bóng. “Ách...”Nàng phát ra tiếng than nhẹ run rẩy, tròn to hai trông mắt nhìn hắn. ở ngay chỗ kín của nàng trong khi tuần mã vẫn đang tung vó, hắn lại cử động thăm dò vào trong hoa kính, nơi ấm áp mà bền chặt. Tiếng kêu yếu ớt bị nàng ngậm chặt ở trong miệng, chính là cố gắng không chịu hô lên. “Trong miệng người mặc dù kháng cự, nhưng thân thể cũng là thành thực phản ứng ta.”Hắn thấp giọng hỏi đến, ở trên người nàng nghe thấy được mùi thơm nhàn nhạt. Khi hắn bị thương nặng trong vòng mấy tháng kia, thân hồn của hắn ở thời khắc sinh tử vẫn có thể ngửi thấy loại mùi thơm này. “Người cũng muốn cái này, đúng không?” Mỗi một câu nói đang nói đồng thời, Hàn Chấn Dạ thủy chung nhìn chăm chú vào đôi mắt của nàng, ánh mắt trong suốt vẫn thuần khiết như cũ, giống như muốn nói chính mình vô tội. Chết tiết! Hắn tại sao có thể lại bị cặp mắt kia lừa gạt? Trên người rõ ràng vết thương cũ còn chưa đủ nhắc nhở mình, nàng chính là nguy trang lương gạt hắn sao? Nhớ tới nàng từng không chút lưu tình đâm mình bị thương, tức giận ở trong lòng bốc phát, bên trong trông mắt đen của hắn bắn ra nhiều tia nhìn nguy hiểm, chợt hai tay dùng lực đem nàng đến gần hơn, phần đã nóng hồi kiên quyết của hắn để ở cửa vào hoa kính. Băng Nhi run rẩy, không ngừng lắc đầu, nỗ lực suy nghĩ làm sao ngăn lại sự kích thích khác thường đang lan tràn ở trong lòng này. “Không, ta không nhớ rõ! Ta toàn bộ cũng không nhớ rõ!”Nàng la lên, dùng hết khí lực kháng cự hắn, hai tay bao trùm ở trên ngực của hắn. Quá nhiều giác quan kích thích đưa tới, nàng khẩu thị tâm phi nói dối, chỉ muốn muốn chạy trốn. Hàn Chấn Dạ khóa miệng đương lên một cái, hiện lên nụ cười tàn nhẫn. Câu trả lời của nàng càng thêm chọc giận hắn, hai tay từ hoàn dùng sức, đem nàng đặt ở chỗ ngồi thích hợp nhất, bắt kể về mặt bởi vì sợ hãi mà tái nhợt đi. “Này không khó giải quyết, ta lập tức là có thể làm cho người nhớ tới cái tư vị này.”Hắn lộ ra một loại cười lạnh như sói, vững vàng cầm vùng eo mảnh khảnh của nàng, phần nóng rực mà không lồ kiên quyết trong nháy mắt không chút lưu tình in dấu vào trong hoa kính chặt khít nàng, đảo mắt chiếm lĩnh chỗ non mềm nhất của nàng – Cũ chỉ có ý thô bạo của hắn, mang đến xé rách đường như đau đớn, Băng Nhi phát ra một tiếng gào thét, toàn thân không ngừng mà run rẩy. Nơi bị hắn xâm phạm xé rách từ một chỗ kia đau đớn truyền đến, nước mắt tràn vào trong đôi mắt rớt xuống, thân sắc của nàng thống khổ. Bởi vì vật không lồ kia gây đau đớn quá lớn trước mắt đen kịt khó nhìn nàng đang muốn lui lại nhưng hắn tàn nhẫn không chịu buông tay, hoa kính mềm mại khó khăn thích ứng đột nhiên xâm lấn, càng thêm chặt chẽ. Cặp mắt đen cực nóng kia nhìn nét mặt của nàng, xuyên thấu vào trong cơ thể nàng vì dục vọng mà chấn động, vì đang ngồi trên lưng ngựa mỗi nhịp ngựa tung vó phần cứng rắn của hắn hoặc sâu hoặc cạn mà đâm vào . Nàng đau quá, bất kỳ động tác rất nhỏ đều giống như muốn xé rách nàng. “Không nên, buông... Buông... Ta... Đau quá... Không nên...”Băng Nhi khó khăn thở hào hển, đau đớn cuốn lấy thần trí nàng, nàng mềm yếu nằm ở trên thân hình cao lớn của hắn mà run rẩy, hé mở môi đỏ mọng phun ra tiếng thở dốc cùng cầu khẩn, nước mắt thấm ướt bờ vai của hắn. Đây là hành hạ đáng sợ nhất, cũng là thương tổn hoàn toàn nhất, lòng của nàng bị hắn tàn khốc xé nát, thân thể cùng trên linh hồn đau đớn, làm cho nàng căn bản không cách nào hô hấp. Thì ra là, hắn là hận nàng như vậy... Tuyệt vọng ở trong lòng tạo thành bóng ma, vững vàng mà giam cầm thần trí nàng. Nàng nóng quá đau quá, vọng tưởng muốn giãy dụa, dùng hết khí lực đánh hắn, hắn vẫn là không chịu thối lui. Hắn chính là muốn dùng loại phương pháp này giết chết nàng sao? Nhìn Băng Nhi bởi vì thống khổ mà nhắm nghiền hai con mắt, cơ hồ muốn cho Hàn Chấn Dạ vì sự dữ dội của mình mà hối hận, thân thể xinh xắn run rẩy kia, eo nhỏ nhắn trên da thịt đã hiện lên vết đỏ, lên án sự tàn nhẫn của hắn. Hắn rốt cuộc là tại sao? Không ngờ vì nàng mà mất đi lý trí, quên mất nàng mặc dù không phải là xử nữ, nhưng cũng là mới ném thư qua mây mưa, căn bản chịu không được cử chỉ thô bạo như vậy. Hắn cũng chẳng bao giờ có ý thương tổn qua bất kỳ nữ nhân nào, mà Băng Nhi lại có thể để cho hắn lần nữa thất thố. Hàn Chấn Dạ thấp giọng mắng, cố gắng muốn rút lui khỏi nàng, nhưng là toàn thân da thịt Băng Nhi cũng đang buốt chặt, ở bên trong gần như thừa nhận sự đau đớn áp đặt của hắn, bên trong non mềm thật chặt vờn quanh dục vọng của hắn, ngăn lại bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào của hắn. “Chết tiết, Băng Nhi, buông lỏng!”Hắn gầm nhẹ , chặt trất sự ấm áp vờn quanh, mang đến chính là sự vui thích mất hồn quen thuộc, nhưng nhìn nàng thống khổ cả khuôn mặt gần như tái nhợt lại làm cho hắn nhìn xuống khát vọng chạy nước rút. Nàng chỉ có thể mơ hồ nghe thấy phương xa truyền đến thanh âm của hắn, nhưng nghe không rõ hắn đến tốt chừng đang nói cái gì, nàng đau quá đau quá, hắn có phải còn muốn thương tổn nàng hay không? “Không cần, không cần...”Nàng mềm yếu thở hổn hển, cảm nhận được toàn thân da thịt của hắn, cơ hồ có thể nghe thấy được tiếng dục vọng nóng rực mạnh mẽ xông vào, hai chân thon dài của nàng đá đập lung tung , nhưng chỉ là để cho dục vọng của hắn càng thêm xâm nhập. Hàn Chấn Dạ lần nữa nắm chặt vùng eo mảnh khảnh của nàng, động tác bỏ qua rút lui ra khỏi, biết giờ phút này bất kỳ cử động rất nhỏ, đều chỉ có càng làm nàng thêm đau. “Băng Nhi, đừng động!”Hô hấp của hắn trần chọc, nâng lên khuôn mặt đầy lệ rơi của nàng dạn dò , một cái tay khác kéo lấy dây cương, ngăn lại con ngựa đang chạy. Hồng mã phát ra một tiếng tê ô.ô, hơi gió cao vó trước, tại nguyên chỗ dừng bước lại, hất đầu phun khí , bờm màu đỏ như lửa dưới ánh mặt trời tung bay, không chút nào phát hiện trên lưng có một đôi nam nữ khấn trương ở trên. Ôm lấy thân thể xinh xắn của Băng Nhi, ôm nàng tung mình xuống ngựa. Thân thể của nàng quá mức cứng ngắc, vững vàng dán chặt cùng hắn, vô luận như thế nào không chịu buông ra. Hắn vì không để cho nàng ngã tổn thương, lấy thân hình cao lớn làm bình chướng, bảo vệ nàng, hai người cùng nhau chặt vật mà ngã ở trên chỗ mềm mại. Nàng vẫn như cũ ôm chặt hắn, nằm sấp ở trên ngực của hắn, thờ dốc khóc. Đau đớn từ từ rút đi, chẳng qua là lúc trước đã cảm nhận sự kinh sợ vẫn chiếm đoạt lòng của nàng, nàng bị hắn tàn nhẫn gây thương tích mà sợ hãi. “Đừng khóc.”Hàn Chấn Dạ trầm thấp nguyên rủa một tiếng, động tác lại vô hạn mềm nhẹ . Hắn ngón giữa nhẹ nhàng trượt đến chỗ hai người kết hợp cần thận nhẹ nhàng lục lọi , xem xét có thương hại nàng nghiêm trọng hay không. Hoa kính của nàng buốt chặt, bởi vì hắn chạm tới, lúc này mới phát hiện hai người đã rời khỏi lưng ngựa. “Đừng động, ta chỉ muốn nhìn người có phải bị thương hay không.”Hắn cẩn thận nói, nàng giãy dụa càng làm hoa kính ấm áp càng chặt hơn thêm mấy phần, khắc chế nỗi sợ đang dọc theo cái trán trượt xuống, hắn không biết sự nhàn từ này còn có thể duy trì bao lâu. Đầu ngón tay của hắn chạm chạm tới chỗ kết hợp của hai người, dụ dỗ , khẽ chạm vào hoa he nhạy cảm, đang đợi nàng buông lỏng thân thể, nhận vào dục vọng của hắn. Hắn không muốn lần nữa thương tổn nàng, những thứ hận ý kia bị nước mắt của nàng tẩy đi, hắn giờ phút này đã vô pháp nghĩ đến những khác. “Không nên, không nên... Dừng tay!”Nàng né tránh , tuyệt vọng mà giãy dụa thân thể, không muốn để cho hắn chạm tới cánh hoa, bất an mà né tránh. “Đau không?”Hắn dò hỏi, không thể nào tiếp nhận cự tuyệt của nàng. Băng Nhi trả lời, là khi hắn chạm tới mà run rẩy, nàng kiềm chế hông của mình, hai người đến nay vẫn là kết hợp, nàng không chỗ có thể trốn. Nàng vẫn đã không đau, chẳng qua là trong cơ thể nóng rực mang đến so sánh với đau đớn còn có cảm giác đáng sợ hơn, nàng bất an tới cực điểm, mảnh liệt vui

thích xuẩn xuẩn đục động, trong trí nhớ sự kịch liệt hoan ái từng giọt từng giọt hiện lên, kích tình thật ra thì so sánh với thương tổn càng làm cho nàng khiếp đảm. Nàng mở ánh mắt sưng mù ra nhìn hân, trong lúc mỏng lung nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của hân hiện lên thần sắc quan tâm. Về mặt như vậy nàng đã từng thấy qua ; ở trong rừng hoa đào, khi nàng đau vô cùng, hân trên mặt chính là có vẻ mặt như thế, lấy động tác ôn nhu vuốt ve nàng, xoa đi sự đau đớn, sự ôn nhu ấy cách biệt đã lâu càng làm cho nàng càng thêm muốn khóc. Đoạn thời gian này đủ loại đau đớn phảng phất cũng không còn tồn tại, vô luận là đưa thân vào rừng hoa đào hoa rơi rụng, hoặc là hoang mạc cực nóng, quan trọng là ... Giờ phút này hân ở bên cạnh nàng. Ở một khắc bên trong yếu ớt, lòng của nàng phá lệ mềm yếu, không cách nào chân chính giấu đi đôi môi đỏ mọng run rẩy thủy chung làm bầm tên của hân. Nàng bị buộc trên lưng phải đeo lấy tánh mạng thân tộc, bị buộc đích thân ám sát hân. Nhưng ai tới thương tiếc nàng đây ? Ai ngờ nàng phải đích thân giết chết nam nhân mà mình yêu say đắm, lòng của nàng có nhiều đau. ... Hân Chấn Dạ đưa tay mà lỏng lấy phần hoa he màu hồng, mang đến kịch liệt khoái cảm, thân kinh của nàng không ngừng căng thẳng mà lỏng, cảm thấy vừa lạnh vừa nóng, ở lồng ngực hân khó nhin mà phập phồng. Hai người tư thế giờ phút này, để cho dục vọng không lồ nóng rực càng thêm xâm nhập cánh hoa bên trong chỗ sâu kín của nàng. Những thứ đau đớn kia... chuyện hân tàn nhẫn, chuyện nàng phải gánh, những việc các trưởng bối căn dặn... nàng mềm yếu phát ra tiếng than nhẹ, bỏ qua hết thảy mọi trách nhiệm lúc này mặt hoa tron bóng từ từ chảy ra, dễ chịu để cho hân xâm lấn. Hân Chấn Dạ nhìn ngắm nét mặt của nàng, ném thử tính nết eo lên, thăm dò vào hoa kính của nàng, khảo nghiệm nàng là đã chuẩn bị xong việc tiếp nhận thịnh yến kích tình hay không? Hoa kính của nàng vẫn như trong trí nhớ của hân, non ẩm ướt mềm như vậy, có thể mang cho hân vui thích cực hạn nhất. Hân nhìn nãi đã đạt tới điểm giới hạn, làm Băng Nhi vô ý thức mà ngẩng đầu lên, eo lắc lư mềm mại, hân ngược lại trở thành cái chặn người đi động mà hoan ái, vì cảm nhận sự đáp lại kiều mỵ của nàng mà hành hạ. Nàng vốn trời sinh mỹ lệ mát hồn mà thân thể khi chìm trong kích tình của nàng càng làm cho người khác nhìn thêm đẹp mắt. Băng Nhi mở mắt, bất an mà nhìn hân, thân thể giống như không thuộc vào ý thức của mình nữa, chỉ biết nương theo tiết tấu mềm nhẹ của hân mà di động tới lui. “Hân Chấn Dạ...” Kèm theo tên của hân, uyển chuyển mềm nhẹ yêu kiều, phiêu đảng ở trong sa mạc không người, trong cơ thể nàng có sự trống không đau khổ không lồ, nàng không biết nên làm sao năn nỉ, chỉ biết khó nhin ở trên người hân phập phồng di động, mà động tác của hân người cũng cẩn thận nhẹ nhàng hơn. Nàng kêu gọi một tiếng ám hiệu rõ ràng, hân phát ra gầm nhẹ kích tình, tung mình đem nàng ôm đến phía dưới, nâng lên mông tròn béo mạp của nàng, triển khai cấp tốc chạy nước rút, cố gắng để cho dục vọng lẫn nhau cảm nhận được thỏa mãn. Phần nóng rực không lồ kiên quyết ở trong hoa kính chật khít của nàng mà đâm chọc vào, mang đến vui thích cực độ. Băng Nhi yêu kiều theo động tác của hân hơn mà hình dạng càng thêm kịch liệt, trong nội tâm nàng không có sợ hãi, hai tay tin cậy ở cổ của hân ôm lấy, cam tâm tình nguyện thừa nhận hân đoạt lấy. Tình cảnh này giống như là đang ở trong mộng, bọn họ trong lúc không có cừu hận bỏ qua cho nhau, chỉ còn sự kích tình rực rỡ. Hân không còn là nam nhân đáng sợ tàn khốc kia nữa, mà là nam tử khuyh tâm ôn nhu ôm nàng, khoe miệng có mỉm cười tà mị... Vui thích từ từ tích lũy, hai tay của nàng cảm thật chặt, bị hân truyền đạt lại mà mừng như điên. “Van cầu người... Ta... Ta chịu không được...” Nàng đứt quãng nói, khi hân chạy nước rút, bị trận trận mừng như điên cọ rửa mà thân hồn chao đảo. “Xuyết, đi theo ta.” Trên trán của hân chảy đầy mồ hôi, cũng rơi vào trên da thịt của nàng, xem ra phá lệ tuyệt hảo. Hân nắm chặt mông trắng của nàng, đẩy nhanh tiến độ hơn, mỗi một cái chạy nước rút cũng nặng nề đung vào trong chỗ sâu hoa kính non mềm mẫn cảm nhất của nàng. Rốt cục, mừng như điên xông lên đỉnh đầu; Băng Nhi toàn thân run rẩy mà ở dưới người hân trọn to hai tròng mắt, vô số tia lửa ở trong người bộc phát, chân thon dài hoàn toàn vòng chặt vào vùng eo trần truồng của hân, theo thẳng lưng cường hân của hân chạy nước rút, cùng hân cùng chung tới cao trào. Trên cát sỏi trống trải không ngừng di chuyển, phóng ra vô hạn xuân sắc... Ở nơi này một mảnh hoang mạc, Băng Nhi đứng như là hân nói, ở dưới người hân la lên, khóc, cầu khẩn hân. Chẳng qua là, những thứ khẩn cầu cùng đau đớn này không liên quan. Nàng ngủ mê man trên lồng ngực rộng rãi đầy mồ hôi ẩm ướt của hân, chỉ cảm ứng được cảm giác hân ôn nhu vuốt ve, không có nhìn thấy hân trong đôi mắt đen có thần sắc phức tạp. Ở trong một môi vô cùng rồi cuối cùng ngủ thiếp đi, Băng Nhi có thể xác định mình đang ở bên trong sự yêu thương của hân... Mặt trời rực rỡ, thân ảnh xinh xắn đi ra từ lầu ni tâm thương, từ trong tay một gã bộc người nhận lấy cái khay. “Hân tướng quân gọi người đi, động tác mau chút đi không nên trì hoãn.” Quý Nhậ ma ma nói, nhìn sắc mặt đỏ bừng của Băng Nhi, về mặt kia có chút muốn nói lại thôi, miệng đóng mở mấy lần, chẳng qua là thờ dài một hơi. Mới vừa tắm rửa xong nên Băng Nhi gạt đầu, hơi sửa sang tốt lại quần áo trên người, đang cầm cái khay hướng lầu ni Hân tướng quân đi tới. Trên da thịt của nàng có bị ánh mặt trời mà lộ ra những dấu vết tổn thương, đắp dầu vùng lạnh như băng, chậm lại chút ít đau đớn. Ngón tay đi tới bên cổ, đụng chạm đến vết thương, khoe miệng nàng hiện lên nụ cười rất nhạt. Sau khi hoan ái trên hoang mạc, nàng không còn chút sức lực nào mà bất tỉnh, Hân Chấn Dạ đi lấy áo bọc lấy nàng, ôm nàng trở về thành Lâu Lan. Ở trong thần trí hôn mê của nàng, chỉ có thể nhớ mang máng hân đem nàng đặt ở trong tơ lụa lạnh như băng, sau đó lấy dầu vùng vẽ loạn trên da thịt của nàng. Nàng không biết, cử chỉ không tầm thường như vậy của hân, có phải nghĩ đến bù cái gì hay không, nhưng khi trong ngực đã bởi vì hân lộ ra sự ôn nhu mà mềm mại đi. Thật tình bắt đầu suy nghĩ, có phải nên nói cho hân biết hay không, lúc trước theo lời cũng chỉ là nhất thời nói nhảm, nàng thật ra thì đã sớm yêu hân; ở trong thời gian sống chung ở nhà gỗ nhỏ, thậm chí ngay từ lúc thời điểm ở Thiết thành, nàng cũng đã thật sâu yêu hân; mà thời điểm thương tổn hân, lòng của nàng cũng đau đến giống như là muốn chết đi... Băng Nhi khẽ cắn môi dưới của mình, nghĩ tới hân lấy dầu vùng khế lau da thịt của mình một cách nhẹ nhàng ôn nhu, giống như là ở trong thời gian tuyệt vọng xuất hiện một đường ánh sáng rạng đông. Nàng biết hân nhất định có thể hiểu, nếu như hân nghe lời giải thích của nàng, nguyện ý giải khổ cho nàng, như vậy nàng nguyện ý dùng cả đời để chuộc lại những lỗi lầm của nàng đối với hân. Băng Nhi cúi đầu nhìn cái khay trên tay, nhìn thấy trên đó là một bộ xiêm y tơ lụa Trung Nguyên thượng hạng, cùng với vài món đồ trang sức đeo tay hoa lệ do thợ Ba Tư thợ khéo chế luyện, nhìn kiểu dáng tiền tài, chính là thích hợp cho cô gái trẻ tuổi. Trong lòng của nàng có dòng nước âm chảy qua, trên môi đỏ mọng ý cười càng sâu. Lầu ni bên trong có ánh nến, mấy tên lính bên ngoài có hai người. Nước Ngụy Tu cử sử giả tới, thương lượng hảo sự, mấy ngày nay Lâu Lan canh phòng so sánh với thường ngày càng nghiêm khắc. Nàng đứng ở bên ngoài lầu ni, tìm đập rất mệt mỏi, bởi vì sắp lặn nửa nhìn thấy Hân Chấn Dạ mà khẩn trương. Khuôn mặt không biết làm sao lại đỏ bừng, suy đoán khi hân nhìn thấy nàng, sẽ có vẻ mặt gì, tròng mắt đen kia có phải lần nữa tràn đầy ý cười mà nàng quen thuộc hay không? Lầu ni vén lên, nàng mới bước vào một bước, trên môi nụ cười đông lại, thân thể xinh xắn đứng ngay tại chỗ cũ, trong nháy mắt cứng ngắc giống như như đá... Trên nệm hoa lệ, Hân Chấn Dạ nằm nghiêng ở phía giữa, mái tóc đen xốc xếch xơ ra, để cho hân thoát nhìn càng thêm cuồng dã. Khoe miệng của hân có nụ cười ôn nhu, ngay cả tròng mắt đen cũng lộ ra vẻ hết sức ôn hòa. Chẳng qua là, tầm mắt của hân không có nhìn về phía Băng Nhi, nhìn về mặt, thậm chí giống như là không có phát hiện sự xuất hiện của nàng. Hân ánh mắt ôn nhu đang nhìn về phía thăm chỗ một cô gái tuổi trẻ khác. Nàng kia tuổi rất trẻ, mái tóc tán loạn trên vai, dung mạo mảnh khảnh làm cho lòng người sinh ra triu mến. Hân Chấn Dạ tay nhẹ nhàng mon trớn mái tóc đen của nàng, tư thái kia rất là ôn nhu, giống như là đang vuốt ve bảo vật trân quý nhất. Ngón tay ngắm đen cầm lấy quả nho trong mâm, đưa tới bên mép cô gái trẻ tuổi, dụ dỗ nàng ăn. “Nghe lời của ta, hé miệng thử một chút.” Hân nhẹ nói, quả nho là vừa từ tuyết trong hầm lấy ra, lạnh như băng mà cũng rất ngọt. “Cám ơn Hân tướng quân, ta... Ta tự mình lấy là được...” Giọng nữ mềm mại hết sức bất an mà e lệ. Hân lắc đầu, cố ý để cho Băng Nhi đứng ở góc nhìn thấy một mảnh. “Ta kiên trì, hé miệng.” Hân tiếng nói trầm thấp càng nhiều bao nhiêu dụ dỗ, bên mép kéo lên vẻ cười mỉa hoặc. Cô gái trẻ ngồi ở trên nệm sắc mặt càng đỏ, biết cự tuyệt vô dụng. Nàng e lệ mà hé mở cánh môi, ngậm lấy quả nho này, rồi sau đó cực kỳ nhanh nuốt xuống, không dám cùng Hân Chấn Dạ có bất kỳ tiếp xúc nào nữa. Băng Nhi đứng tại nguyên chỗ, nhìn không chớp mắt một màn này. Tình cảnh trước mắt, Hân Chấn Dạ so sánh với việc đích thân cầm dao đâm vào ngực nàng càng làm cho nàng đau đến không sống nổi. Hân Chấn Dạ giả vờ tựa như lơ đãng quay đầu, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Băng Nhi, chỗ sâu trong mắt đen hiện lên tia sáng nào đó. Tay của hân còn đang lưu luyến trên vai cô gái trẻ, giống như là không có nhìn thấy Băng Nhi, vẫn là mỉm cười đối trước mắt cô gái nói chuyện. “Sương nhi, ta cho người lấy cho người xiêm y cùng đồ trang sức đeo tay được chuẩn bị tốt nhất, người đến xem một chút, rốt cuộc có thích hay không?” Ngừ khí của hân sùng nịch, nằm nghiêng ở trên nệm, khoe miệng lại giương thành độ cong tàn nhẫn, cơ hồ muốn khẩn cấp chờ đợi Băng Nhi phản ứng. Sương nhi e lệ gật đầu, hướng trước cửa nhìn lại, trong nháy mắt nhìn thấy Băng Nhi trên mặt nàng hiện lên vui mừng, vội vàng nhào tới. “Băng

Nhị tỷ tỷ!” Nàng vừa mừng vừa sợ hô lên, trong đôi mắt trong suốt chảy ra nước mắt, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt Băng Nhi. Băng Nhi cứng ngắt tầm mắt từ về mặt Hàn Chấn Dạ mà dời đi, chậm rãi đi tới trên mặt Sương Nhi. Môi của nàng run rẩy, nghĩ mình bắt buộc phải mỉm cười nhưng không cách nào như ý nguyện, cuối cùng chỉ có thể nặn ra một độ cong vụn vẹo. Sương Nhi như tay chân của nàng, ở trong biển cổ phát sinh, cùng đi theo thân tộc bị giam vào đại lao Lâu Lan. “Người rồi đi đại lao rồi? Từ lúc đó tới nay người có khỏe không?” Nàng chết lặng mà dò hỏi, nhưng không có cảm nhận được sự trùng phùng cùng với người thân như thế nào. Suy nghĩ của nàng đã sớm bị đảo loạn, không rõ Sương Nhi tại sao lại xuất hiện ở nơi này, tùy ý Hàn Chấn Dạ thân mật mà vỗ về. “Còn đang lo lắng cho thân nhân của người sao? Yên tâm, ta sẽ thật tốt chiều cổ bọn họ, có lẽ không lâu sau, ta có thể làm cho người nhìn thấy bọn họ...” “Trong đầu khác hẳn những lời nói lúc trước của hân, nàng ở trong ánh mắt của hân mà thăm dò. Đôi mắt kia khóa chặt lấy nàng. Nàng từ từ hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hân, cảm thấy trái tim băng giá tới cực điểm. Không! Hàn Chấn Dạ làm sao có tàn nhẫn như vậy mà đối đãi nàng? Hân lúc trước cứ ôn nhu như vậy, làm cho nàng cho là hân đã tha lỗi nàng. Chẳng lẽ cứ lúc trước chẳng qua là muốn cho nàng buông thả tâm phòng, hân thật ra thì đang đợi cơ hội, muốn cho nàng nếm trải sự đau đớn đến trí mạng nhất? Sương Nhi được trang điểm mỹ lệ Phi Phàm, cặp mắt hết sức trong suốt kia giống như đóa hoa mới vừa hé mở, đơn thuần mà không hiểu thế sự.” Hân tướng quân đem chúng ta thích phóng đi ra, cho chúng ta tự do. Tỷ tỷ, cha mẹ cũng nhớ thương người a! Người tại sao không trở về nhà đi?” Sương Nhi vội vàng hỏi thăm, trong lời nói tiết lộ Hàn Chấn Dạ đối với nàng tôn kính, nàng kéo lấy cánh tay của Băng Nhi, không một chút nhận thấy được không khí quý dị giữa hai người. “Nàng phải ở đây, không có thể trở về. Sương Nhi, người nếu là lo lắng nàng, vậy thì lưu lại đây, theo ở bên cạnh ta, như vậy người có thể thường xuyên nhìn thấy nàng.” Hàn Chấn Dạ nói, đưa tay mềm nhẹ ở eo Sương Nhi, đem thân thể xinh xắn của nàng ôm đến bên cạnh. Băng Nhi rút lui mờ tầm mắt, trong lồng ngực có tức giận sôi trào, nghe ra trong lời nói mập mờ của hân. Một người đàn ông lưu lại một cùng nữ nhân xinh đẹp ở bên trong lầu ni, dĩ nhiên không thể nào là tâm sự trắng đêm. Nàng khiếp sợ cho sự ác độc của hân, lại vẫn vọng tưởng nhúng chìm Sương Nhi. “Người — “Nàng mở to miệng, muốn mắng hân tà ác. Trong mắt bỗng dưng dâng lên nước mắt. Môi khép mở mấy lần, nàng nói không ra lời nửa câu, chỉ có thể kịch liệt mà thở dốc. Không có gì ngoài tức giận, một loại cảm xúc khác làm cho nàng cơ hồ muốn bất tỉnh xông lên đầu, lòng của nàng đau quá, giống như là muốn xé rách. Nghĩ đến hân sắp ôm ấp lấy một nữ nhân khác, lộ ra nụ cười ôn nhu như vậy, lòng của nàng đau, đau quá, mà có thể nhận được cái mỉm cười của Hàn Chấn Dạ, lại là muối muối mỹ lệ đơn thuần của mình... Việc này làm lồng ngực của nàng càng thêm trầm trọng, cơ hồ không thể hô hấp. Trong đầu hiện lên cảnh tượng Hàn Chấn Dạ ôm ấp lấy Sương Nhi, tầm mắt của nàng bởi vì nước mắt mà mờ lung, nhưng cố chấp không để cho nước mắt rơi xuống. Hân có ôm ấp lấy Sương Nhi, dạy về tình yêu nam nữ hết thảy, sau đó che chở nàng đau đớn sao? Băng Nhi ánh mắt dời tới cái khay nước trong tay, xiêm y mỹ lệ kia đậm đau ánh mắt của nàng. Nàng lúc trước chỉ theo ý mình suy đoán mà cảm thấy thật buồn cười, một cuộc hoan ái cũng không có thay đổi đối sự hận thù của Hàn Chấn Dạ đối với nàng, những thứ xiêm y này là vì Sương Nhi mà chuẩn bị, mà hân ra lệnh nàng, là muốn nàng hầu hạ Sương Nhi mặc vào? Sương Nhi đưa đôi mắt mờ lung, không biết làm sao chỉ biết thay phiên nhìn hai người. “Hân tướng quân, Sương Nhi cầu người, xin buông thả tỷ tỷ của ta.” Nàng mơ hồ nghe thấy có người trong thành Lâu Lan nói, Băng Nhi cùng Hàn Chấn Dạ quan hệ không phải là nông cạn. Nàng trẻ tuổi mà đơn thuần, không cách nào hiểu oán phức tạp của hai người. Hàn Chấn Dạ cầm lấy hàm dưới của Sương Nhi lên, đối với nàng mỉm cười. “Sương Nhi, người bất kỳ nguyện vọng cũng làm cho ta không đành lòng cự tuyệt. Nhưng nàng chỉ là đầy tớ, phải ở đây người hiểu chưa?” Hân vung tay lên Sương Nhi, lấy đuôi tóc ma sát mặt của nàng. “Đừng để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt kia nữa, người tới thử xiêm y ta ra lệnh vì người mà làm đi.” “Nhưng là...” “Không khí rất là quý dị, Sương Nhi đưa ánh mắt, không rõ mà nhìn Hàn Chấn Dạ. Cặp mắt đen kia mặc dù rơi vào trên người nàng, nhưng tràn đầy cảm xúc phức tạp, giống như là người hân chân chính muốn nhìn, cũng không phải là nàng. “Xuyết, không nên cái cọ, Sương Nhi của ta, ta không muốn gặp lại người phiền lòng.” Hân vô hạn ôn nhu nói, thân hình cao lớn quay lại, nhìn về phía Băng Nhi vẫn đang đứng thẳng bất động ở một bên. “Nữ nô, đem xiêm y cầm tới nơi này, giúp Sương Nhi mặc vào.” Trông mắt đen chớp động lên tia sáng, quét qua khuôn mặt tái nhợt của nàng. Sương Nhi của ta? Băng Nhi hai tay dùng sức kéo lấy y phục mỹ lệ kia, cắn chặt răng. Hân thân mật như vậy trao đổi cùng Sương Nhi, lúc trước ở lầu ni, bọn họ đã làm gì? Đôi tay ngấm đen lúc trước mới an ủi sự đau đớn nàng, mang cho nàng vui thích, hôm nay lại lạc ở trên người Sương Nhi mà nhẹ nhàng vỗ về... Nàng đi ra phía trước, chết lặng mở xiêm y ra, choàng qua trên người Sương Nhi, từ từ cài lại các nút, động tác cứng ngắt mà buộc phải hoàn thành trong nháy mắt. Hân coi trọng Sương Nhi như vậy, mà chỉ coi nàng là một nữ đầy tớ. Lúc trước những gì nàng cảm nhận được chẳng lẽ chỉ là ảo giác sao? Giờ phút này trong lời nói của hân đã hoàn toàn bóp nát trái tim của nàng. Hàn Chấn Dạ đứng lên trước mặt Sương Nhi, nhìn Sương Nhi thay vào trang phục. Ánh mắt của hân rơi vào trên người Băng Nhi thời gian so với rơi vào trên mặt Sương Nhi nhiều hơn, chỗ sâu trong đôi mắt đen thủy chung mang theo tia sáng quang mang phức tạp. “Thay Sương Nhi chải đầu lại, đeo thêm trâm cài tóc thật tốt vào.” Hân chỉ thị, nhìn vào khuôn mặt Băng Nhi, động tác không chút thay đổi. “Sương Nhi, người thích không?” Hân hỏi, biết ngôn ngữ của mình giờ phút này có nhiều tàn nhẫn. Sương Nhi hưng phấn đến cả hai gò má đỏ bừng, nàng không nghĩ tới những thứ gì khác, chỉ là đơn thuần bởi vì bộ đồ mới mà vui mừng. “Cảm ơn Hân tướng quân.” Nàng liền thân mật nói cảm ơn, nhận định suy nghĩ Hàn Chấn Dạ thật là một người tốt. Nàng quay một vòng, mừng rỡ nhìn Băng Nhi. “Băng Nhi tỷ tỷ, y phục này thật là đẹp, ta thật thích! Hân tướng quân chẳng những cho ta xiêm y, còn an bài giúp ta vào ở bên trong chỗ của hân, nói gần đây muốn chiều cổ ta.” Nàng khoái trá nói. Băng Nhi thân thể dao động, chịu không được đã kích liên tiếp mà đến. Nàng quay đầu nhìn Hàn Chấn Dạ, tầm mắt cùng hân quán giao. “Người muốn nàng vào ở chỗ của người?!” Từng câu từng chữ hỏi của nàng, nói ra khỏi miệng bao nhiêu cũng chính là bao nhiêu sự chua xót trong lòng của nàng. Nàng thừa nhận thiếu nợ hân rất nhiều, nhưng mà hành hạ như vậy chẳng lẽ không có kết thúc sao? Tất cả ôn nhu lúc trước chẳng qua là muốn nàng gỡ xuống phòng bị, chỉ vì để cho nàng bị tổn thương nặng hơn sao? Loại kế hoạch dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ thương tổn này, không thể không thấy nàng bị ép đến điên thì không được sao? “Ta không phải đã nói thật tốt chiều cổ thân tộc của người sao? Người nên cảm tạ sự nhân từ của ta, dù sao sau khi người đã làm những sự tình kia thì ta vẫn nguyện ý nhận vào thân nhân của người.” Hân nhìn thẳng vào trong mắt của nàng, ánh mắt trong suốt kia hôm nay tràn đầy sự thống khổ làm người ta không đành lòng, hân biết mình đã hoàn toàn đã kích Băng Nhi. “Người có thể yên tâm, ta sẽ đối xử thật tốt với Sương Nhi, tuyệt đối sẽ không làm cho vận mệnh của nàng giống như người.” Băng Nhi cả người chấn động, hai tay buông thõng, tùy ý để cái khay rơi trên mặt đất, đồ trang sức đeo tay cứ thế rớt xuống đất. Nàng đang phát run, không ngừng mà lui về sau, trong lòng rất sợ đến buổi sáng ngày tiếp theo, thân trí nàng sẽ hồng bết nát. “Ta...” Nàng muốn kiếm cớ rồi đi, nhưng trong đầu hầu như trống rỗng. Giờ phút này nàng chỉ muốn chạy trốn thật xa, né tránh khỏi nơi này, cho dù sẽ gặp phải trừng phạt cũng được, nàng cũng không cách nào sống chung cùng một phòng với Hàn Chấn Dạ được nữa. Nếu là chạy trốn tới chân trời góc biển, nàng có phải có thể trốn khỏi đôi mắt đen kia hay không? Tránh né sự đau lòng do hân gây ra? Nàng bỗng dưng nhắc thăm che cửa lên, chặt vật xông ra ngoài, mặc cho Sương Nhi ở phía sau lo lắng kêu gọi, nàng cũng mắt diếc tại nơi, mù quáng mà đi về phía trước. Ở dưới ánh trăng, nước mắt rơi trên mặt đất, Băng Nhi không ngừng mà chạy như điên. Ai tới cứu nàng đây? Lồng ngực của nàng đau quá đau quá, đau đến giống như là muốn tan vỡ. Vẫn cho là chính mình có thể thừa nhận sự hận thù cùng trả thù của hân, cho tới bây giờ nàng mới hiểu được mình có bao nhiêu yếu ớt, Hàn Chấn Dạ hận nàng giống như là lưỡi dao sắc bén thấu xương, lại một lần nữa đem nàng đánh vào trong vực sâu tuyệt vọng...

Bạn đang đọc truyện *Lâu Lan Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 8

Tiếng trống từng trận, kèm theo phong

vũ cuộn cuộn, trên thân thể mềm mại chuông bạc loạn hưởng, nghe tới rất

là dễ nghe. Ở đại sảnh Vương Cung thành Lâu Lan, nữ vương Thương Nguyệt

thiết yến khoản đãi sứ giả từ đường xa mà đến, sai người trái lên thăm

hoa, trình lên các loại dưa và trái cây hiếm quý.

Ngồi trong đại sảnh chính là Thương

Nguyệt xinh đẹp, trên môi đỏ mọng hàm chứa nụ cười, như nhu nhược không xương nằm ở trong ngực Hoàng Phủ Giác, còn tiện thể cầm lấy một con đao nhỏ cắt lấy miếng thịt dê mới vừa nướng, từng miếng lại từng miếng uy

hiếp bắt hần ăn, để cho hần bồi bổ thân thể.

Người khách ngồi ở bên cạnh, xung

quanh có rất nhiều người hầu, chỉ có hần thái độ vẫn thông dong mà

thường thức thức ăn ngon cùng ca múa, người còn lại tất cả đều thần sắc

mặt nghiêm trọng như trong một trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Trong đám người hầu, một người trong đó còn phần hận nhìn chăm chăm Hàn Chấn Dạ, là chuyện huynh đệ lúc trước

bị đứt cổ tay mà ghi hận trong lòng, hần nắm chặt tay trong lòng bàn tay không biết ẩn dấu những thứ gì. Thân nhân của hần hôm nay đang đau đến

chết đi sống lại, mà tướng quân cuồng vọng Lâu Lan, lại có mỹ nữ làm bạn bên cạnh, ở trên yến hội hưởng thụ thức ăn ngon ca múa hát, không có

được nửa điểm trừng phạt.

Sứ giả tới đây là một nam nhân thông

minh, bởi vì suy nghĩ đến tình thế hai nước quyết định sẽ bỏ qua chuyện

cũ. Nhưng người hầu hần, vô luận như thế nào cũng nhẫn không được oán

khí dưới họng này.

“Nữ vương, về phương diện ký kết hiệp

nghị, người phải thêm phần thương nghị.” Sứ giả nâng chén rượu hướng về

phía Thương Nguyệt nói, nụ cười không đồng nhất với ánh mắt, nhìn thẳng

Thương Nguyệt nằm trên giường êm, đối với nữ nhân mỹ lệ cùng lớn mật

này cũng để lại ấn tượng sâu đậm.

Hần lần này tới, trên danh nghĩa là vì

ký kết hiệp nghị hòa bình, trên thực tế là đánh giá khả năng của Thương

Nguyệt. Máy ngày nay ở trên bàn đàm phán, hần ngoài mặt ôn hòa có lẽ,

trên thực tế là đang tiến sát từng bước, thậm chí đem quốc thổ Lâu Lan

nhét vào biên giới Ngụy Tu, muốn nhìn thử phản ứng Thương Nguyệt. Mà

Thương Nguyệt chẳng qua chỉ là cười nhạt không nói, hoàn toàn coi việc

này không đáng lo, lúc đàm phán đều là không yên lòng, mỗi lần không che dấu chút nào mà vội vã kết thúc, cùng trong lúc này lại chỉ biết đến

nam sủng .

Nữ nhân như vậy tại sao có thể đủ sức

thống lĩnh một quốc gia?Hắn ở trong lòng cười lạnh. Tính toán chỉ cần

Nguy Tu đưa binh tấn công, Lâu Lan sợ không có nửa điểm năng lực phản

kháng, chỉ có thể trở thành vật trong túi hắn.

Thương Nguyệt khoát tay áo, cười vô hạn kiều mỹ, chẳng qua là sự kiều mỹ trong mắt còn có mấy phần tia sáng.

Người bình thường cũng chỉ nhìn thấy bộ dáng thường ngày của nàng mà

quên hàm nghĩa ở dưới nụ cười này.

“Những thứ chuyện đáng ghét kia, hôm

nay cũng đừng nhắc lại , Nguy Tu Vương ,ngài hôm nay chỉ cần thật tốt

hương thụ chiêu đãi của ta là được”Nàng sai nữ quan bên cạnh đem tới

loại dưa mới mang tới trước mặt sứ giả, rồi sau đó quay đầu lại, giống

như là hoàn toàn đem hắn vứt ra phía sau, niềm vui thú chuyên tâm duy

nhất chính là hương thụ việc đem thịt dê uy hiếp đến trong miệng Hoàng

Phủ Giác.

Nàng mỉm cười, rất thích nhìn vẻ mặt

không được tự nhiên của Hoàng Phủ Giác, thỉnh thoảng giống như là con

mèo, môi đỏ mọng đung lên cái cổ cường tráng của hắn mà cọ sát, không

thèm để ý chút đến ánh mắt của bất kì người nào bên cạnh.

Hoàng Phủ Giác trên mặt thần sắc lúng

túng như cũ, nhận mệnh mà ăn, đã sớm buông tha cho ý niệm phản kháng

trong đầu. Thỉnh thoảng, ánh mắt ai oán của hắn nhìn về phía Hàn Chấn Dạ ở dưới bữa tiệc , mong đợi Hàn Chấn Dạ có thể mở lòng từ bi, mau chút

mà cứu giúp hắn đưa trở về Trung Nguyên.

Chẳng qua là Hàn Chấn Dạ chưa từng

ngảng đầu liếc hắn một cái, đang lúc bữa tiệc khuôn mặt vẫn thủy chung

không chút thay đổi, chỉ trầm mặc uống rượu, ngồi bên cạnh là Suong nhi

hết sức mỹ lệ. Mặc dù bên cạnh ngồi là mỹ nữ, ánh mắt của hắn lại không

nhìn thấy chút mừng rỡ. Mấy ngày qua Suong nhi thủy chung ở cùng bên

cạnh hắn, ôn nhu thuần phục động lòng người mà hầu hạ hắn .

Thương Nguyệt thần bí mà cười một tiếng, nhìn Suong nhi trẻ tuổi hồn nhiên không chút ý thực được trong lòng Hàn Chấn Dạ đang bão táp phập phồng , chỉ biết vô tội ném các hương vị ngọt ngào của trái cây. Cô bé kia là ái nữ của uy viễn tướng quân sao, muội

muội của Băng Nhi, cử động lúc này của Hàn Chấn Dạ cũng không khó suy

đoán lắm , nhìn hắn ở trong mắt Thương Nguyệt chỉ cảm thấy hết sức thú

vị.

“Dạ nhi, mấy ngày nay thường nhìn thấy người cùng cô gái như oa nhi(trẻ con) này như hình với bóng, ngược lại không nhìn thấy nữ nô kia, người đem

nàng đưa đi nơi nào rồi?” Nàng cố ý hỏi, lại lơ đãng đem một khối thịt dê đưa vào trong miệng Hoàng Phủ Giác, còn kiêu my mà liếm láp phần nước thịt thừa (mắt vệ sinh quá).

Hàn Chấn Dạ ánh mắt run lên, không có nhìn về phía Thương Nguyệt.”Là đầy tớ,vẫn là nên đợi ở chỗ đầy tớ.”Hắn lạnh lùng nói.

“Là sao? Nghe khẩu khí này của ngươi,

giống như là đối với nàng đã mệt mỏi vậy. Ngày hôm nay trong điện rất

náo nhiệt, cũng nên đem nàng gọi tới hầu hạ ngươi không phải sao?”Thương Nguyệt cố ý nói, phất tay để cho nữ quan bên cạnh đi gọi Băng Nhi tới . Nhìn về mặt căng thẳng của Hàn Chấn Dạ, nụ cười của nàng có chút ác ý.

Đứa nhỏ này mặc dù thông minh, nhưng mà tính tình cũng rất cứng rắn! dùng lý trí ở trước mặt tình yêu cũng là

vô dụng. Muốn tới khi nào hắn mới bằng lòng thừa nhận đối với Băng Nhi

là si mê từ lâu đây? Nhìn hai người yêu say đắm lại khổ cực như vậy,

người bên cạnh cũng cảm thấy khó chịu!

Màn che bên cạnh đại sảnh tách ra, Băng Nhi chậm chạp tiến lên, trong tay đang cầm đĩa thức ăn ngon miệng.

Sắc mặt của nàng tái nhợt giống như là

đang ở trên đỉnh núi quanh năm chỉ có tuyết không thay đổi, ánh mắt vội

vàng quét qua đại sảnh, nhìn thấy Hàn Chấn Dạ cùng Surong nhi thân mật

ngồi cùng nhau, trong lòng của nàng chấn động, bị tình cảnh này đâm bị

thương đôi mắt, cũng đã chết tâm.

“Băng Nhi tỷ tỷ.”Surong nhi khẽ gọi ,

không kìm được vui mừng mà lộ ra, muốn tiến lên nắm lấy tay Băng Nhi kéo tới . Mới vừa vịn đứng lên, bên hông lại đột nhiên căng thẳng , nàng

kinh hô một tiếng, ở trước ánh mắt của mọi người bị Hàn Chấn Dạ kéo vào

trong ngực.

Băng Nhi đối mặt với muội muội hân

hoan, chỉ có thể lấy nụ cười cứng ngắc đối lại. Nhìn cử chỉ hai người,

nàng chỉ cắn chặt răng, chống cự lại đau đớn trong lòng, nhưng chức

trách nữ nô chỉ có thể cầm thức ăn đi tới bên cạnh bàn Hàn Chấn Dạ, lấy

tốc độ chậm chạp nhất đem thức ăn để xuống.

Mấy ngày nay tới nàng không ngừng nghe được tin đồn, mà những thứ kia tin đồn hoàn toàn đã thương tâm của nàng.

Hàn Chấn Dạ thật sự đem Surong nhi dẫn

vào trong phủ tướng quân, nghe nói vạn phần sủng ái, ban đêm cũng sẽ

thượng Surong nhi nơi đó, hàng đêm như thế, căn bản không thể rời bỏ

Surong nhi. Mới đầu, tức giận ở trong ngực nàng sôi trào. Từ từ, những

thứ tâm tình kia lắng đọng biến thành sự ghen tỵ , lúc đó nàng mới kinh

ngạc phát hiện mình đang ghen tỵ với muội muội của mình. Sau mấy ngày

mấy đêm, trong lòng của nàng chỉ còn lại có tuyệt vọng, đau đớn đem nàng hành hạ đến thật khó chịu.

Ban đêm nàng lăn lộn khó ngủ, trong ngực thật đau, im lặng mà nhìn bầu trời đêm đến trời sáng. Nàng không cách nào không nghĩ tới, hắn sẽ đối với Surong nhi như thế nào.

Hắn vĩnh viễn sẽ không tha thứ nàng,

vĩnh viễn chỉ có lấy hận ý hành hạ nàng. Hắn sẽ không tin tưởng, thật ra là thật sâu trong lòng nàng đã yêu hắn say đắm. . .

“Băng Nhi!” Hắn nổi giận gầm lên một

tiếng, bỏ nhào bước lên, vừa lúc tiếp được thân thể đã mềm nhũn của

nàng, chén rượu rơi trên mặt đất đập nát. Thanh âm cực lớn lay động ở

trong đại sảnh, rung chuyển ở chỗ mỗi người.

Đại sảnh vũ nương khiêu vũ đã dừng, không khí khoáí trá lúc trước đã bị quét sạch, mọi người toàn thân đều bất động.

“Mang nước lại đây ! Mau!” Hàn Chấn Dạ

ôm lấy Băng Nhi, lớn tiếng rống lên , hai tay ôm lấy nàng thật chặt, sợ

chính mình ôm không đủ sức, nàng sẽ cứ thế mà chết đi. Thân thể của nàng đang nhanh chóng chuyển sang lạnh lẽo, độc tố ăn mòn thần trí nàng, hắc kiếp này chưa bao giờ sợ hãi đến như thế.

Băng Nhi càng không ngừng nôn mửa, còn

phun cả máu tươi, yếu ớt nằm ở trong lòng ngực của hắc thỏ độc . Nàng

đau quá, đau quá, màu đen âm u đang bao quanh lấy thân thể của nàng, như muốn hút nàng vào sâu trong hố đen, mà hắc hết lần này tới lần khác ôm

chặt lấy nàng điên cuồng gào thét, dùng hết khí lực gọi tên nàng, không

chịu để cho nàng bất tỉnh.

Hắn vì sao còn không chịu buông tha cho nàng? Muốn nàng sống, chẳng lẽ lại là muốn tiếp tục hành hạ nàng sao?

Hắn lo lắng cảm lấy nước rót mạnh vào

miệng của nàng, mà nàng vẫn không chịu nuốt xuống, dạ dày một trận quặn

đau, nước kèm theo một lượng máu tươi bị nôn ra ngoài.

“Băng Nhi, tỉnh lại! Không cho ngươi

nhắm mắt lại, có nghe thấy hay không?” Hắn kích liệt quát lên, sắc mặt

càng trở nên tái nhợt giống nàng. Trong lòng sự sợ hãi lần nữa nổi lên

, đây chính là nỗi đau đón hắc thỏ từng trải qua.

Hắn lấy tay đè chặt trước ngực nàng,

lấy lòng bàn tay bảo vệ tâm mạch của nàng, rót khí vào cuồn cuộn không

dứt, chỉ cầu vì thế mà hắc có thể kéo dài tánh mạng cho nàng, không một

chút phát hiện bàn tay đè trên ngực nàng khê run .

Surong nhi ở một bên khóc lóc, hoàn toàn không biết phải làm sao, không rõ tỷ tỷ nàng tại sao đột nhiên làm ra

loại chuyện đáng sợ như vậy .

Nghe thấy thanh âm khóc lóc của Surong

nhi, Băng Nhi nhẹ khê thở dài một hơi, suy yếu lắc đầu, nước mắt không

thể không chế được mà rơi xuống trên gò má phấn tuyết trắng.”Đừng... Hàn

Chấn Dạ, người bỏ qua cho ta đi... Ta mệt mỏi quá ,mệt mỏi quá ...”Hắn không phải là đã chán ghét nàng sao? Hắn không phải là đã có Surong nhi sao?

Băng Nhi thống khổ nhắm mắt lại, cái

chết đã liền kề, nàng cũng không rõ trong lòng mình nhớ đến cái gì , vì

sao vẫn quan tâm đến hắn, hắn đã có Surong nhi , những người đó còn nói

hắn hàng đêm cũng không thể rời bỏ Surong nhi...

Lệ quang(nước mắt) mông lung trong tâm

mắt, ngoài ý muốn nàng lại nhìn thấy vẻ mặt lo lắng trên khuôn mặt của

hắn ; bên trong đôi mắt đen không còn nửa phần tỉnh táo, chỉ còn lại sự

điên cuồng thuần túy, giống như là hắn vạn phần quan tâm nàng, không nỡ

để nàng chết đi... Nàng thật hoài nghi mọi việc trước mắt đây, hay đây

chẳng qua là do nàng bị độc tố hành hạ mà sinh ra ảo giác. Hắn vẫn luôn

là tỉnh táo ngạo nghễ nắm lấy tâm của nàng sau đó tàn nhẫn mà bóp nát,

sao lại có thể hiện ra vẻ mặt tuyệt vọng như vậy ?

“Ta không cho người chết! Tỉnh táo

lại!”Hàn Chấn Dạ hét lên giống như dã thú bị thương gầm thét. Nàng không thể chết được! Hắn không cho nàng chết!

Thương Nguyệt đứng dậy, trên mặt mỹ lệ

ngưng trọng, có uy nghiêm làm người ta kính sợ. Nàng sai bảo người hầu

đang không biết làm sao.

“Đi lấy tuyết liên ngàn năm ta đặt ở

trong hầm tuyết, thần y ban đầu tiến cống đã nói, tuyết liên (hoa sen)

kia có thể trị bách độc.”Đây chính là linh dược thượng hạng, những năm

này nàng còn không nỡ sử dụng.

Sứ giả Ngụy Tu đứng ở trong góc kia run rẩy lui về phía sau, sắc mặt hết sức tái nhợt, chỉ là người có ánh mắt

sắc bén sớm đã nhìn ra vẻ mặt của hắn rất khác thường. Một châm bạc

phóng tới, vừa vọt trúng chân của hắn , hắn hai chân tê rần, chỉ có thể

quỳ xuống.

Hoàng Phủ Giác nheo mắt lại, trên tay

vuốt vuốt một ... châm bạc khác .”Uy! Người này vẻ mặt có chút không đúng, khi này còn đứng ở bên cạnh cái bàn một hồi lâu, tám phần cùng chén độc kia có quan hệ.”Trên mặt hắn nghiêm lại.”Giải độc kia giao ra đây,

nói không chừng còn có thể lưu toàn thân cho người.”

Nam nhân quỳ trên mặt đất bắt đầu run

rẩy, nhận thấy được ánh mắt của mọi người rơi vào người hắn. Hắn ngẩng

đầu lên nhìn chủ nhân, tìm kiếm một đường sinh cơ(đường sống). Hắn bắt

đầu hối hận đã tùy tiện hành động, hơn nữa là hận Băng Nhi đã làm hư cả

muru kể. Nếu không phải vì nữ nô kia, Hàn Chấn Dạ bây giờ đã sớm vì uống rượu độc mà chết đi rồi.

“Vương, hấn làm huynh trưởng ta gãy cổ

tay, ta chỉ ăn miếng trả miếng.” Hấn kêu lên, bởi vì cảm nhận được ánh mắt tràn đầy sát ý mà run rẩy.

Người kia ngay cả chân mày cũng không

nhúc nhích, đậm mạc nhìn thuộc hạ, một hồi lâu sau mới đưa ánh mắt chuyển hướng vào Thương Nguyệt.

“Nữ vương, xin tha thứ cho cận thần của ta đã mạo phạm Hàn tướng quân, vì bồi tội, ta nguyện ý đem người này

cống nộp tùy nước Lâu Lan xử trí.” Đại cục làm trọng, hấn đến đây là vì

đại sự lãnh thổ một nước, trong lòng cũng không có nửa phần lòng dạ đàn

bà, ở sự cố phát sinh, hấn lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, không có vuron

ra viện thủ.

Thương Nguyệt cười nhạt, biểu hiện bình tĩnh.”Khó được nguy tu Vương ngài biết thân thể to lớn, Thương Nguyệt ở chỗ này tạ ơn.” Ôm lấy Băng Nhi Hàn Chấn Dạ đã không

thể đợi chờ thêm, sau khi xác định người nọ hạ độc, hai tròng mắt của

hấn giãn dãn từng lớn, hung ác như một mãnh thú, hấn không dùng ánh mắt đem đối phương bằm thây vạn đoạn.

Băng Nhi ở trong lòng ngực của hấn vẫn

nhắm chặt hai mắt, sắc mặt xám trắng đáng sợ, đau nhức trong cơ thể đã

làm sự hỗn loạn rù rì biến thành những âm thanh rên rì, những thứ thanh âm kia nghe vào lỗ tai hấn, làm cho tim của hấn đau đến cực điểm.

Biết không có cửa cầu xin, người nọ

kịch liệt run rẩy cắn chặt răng, bả vai nhô lên nhìn chằm chằm vào Hàn

Chấn Dạ.”Ta đã muốn dùng độc lấy tánh mạng của ngươi, trên người làm sao lại mang theo giải dược. Ngươi rất coi trọng nữ nô này sao? Vậy thì thật là tốt, nay lấy một mạng của nữ đầy tớ này, đổi lại một đôi tay của huynh đệ ta.”

Lời của hấn còn không có nói xong, trong không trung đã có một tia lam quang chột lóe, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt.

Hàn Chấn Dạ đưa kiếm rỗng ngưng tụ

thành một vòng kiếm sáng, cắt qua cổ của hấn. Miệng của hấn hé mở, đầu

tiên là phun ra máu tươi, tiếp theo cổ hấn bị gập lại, phần đầu dính máu tươi nằm lăn lóc trên mặt đất, hai mắt vẫn trừng thật to. Vì báo thù, ngay cả một mạng cũng muốn bồi thường sao.(èo ghê quá)

“Tay chân ngươi cũng quá mau, biết hấn

không mang giải dược, lại lập tức chém hấn, người không nghĩ tới có thể

lưu người này còn sống ép hỏi ra giải dược sao?” Hoàng Phủ Giác cau mày

nói, gợn gàng tiến lên, lòng cũng như lửa đốt mà chỉ có thể ở một bên

nhìn. Hấn cũng không dám tưởng tượng, nếu mà Băng Nhi thật đã chết rồi,

Hàn Chấn Dạ không biết sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì đây.

“Không cần giải được , Băng Nhi vẫn có

thể cứu được trở lại.”Thương Nguyệt định liệu nói trước, nhận lấy chén gỗ người hầu đưa tới, đi tới bên cạnh Hàn Chấn Dạ, vỗ nhẹ bờ vai của hắn.”Đem chén thuốc này giúp nàng uống hết , đừng nóng lòng, cẩn thận nghẹn nàng.” nước Lâu Lan chỗ đầu mối giao thông then chốt, so với các quốc gia thì có nhiều dược liệu quý hiếm đầy đủ, cộng thêm trong thành sinh ra rất nhiều cây cỏ, vốn là thuốc giải độc hay.

Ngàn năm tuyết liên bị nấu thành một

chén thuốc, là một loại cây cỏ thuộc loại giải độc trân quý, chén canh

thuốc này nếu không giải được độc trong cơ thể Băng Nhi, thì trên cõi

đời này đại khái cũng không có một loại thuốc nào có thể cứu được nàng.

Hàn Chấn Dạ cầm lấy chén gỗ, tiến tới

bên mũi của nàng, vội vàng giúp nàng uống xong. Tay của hắn đang run,

chén thuốc chòng chênh ra chút ít, rơi ở trên y phục của nàng.”Uống

vào.”Thanh âm của hắn khàn khàn, ngữ điệu không yên, một lòng muốn đem

chén thuốc đổ vào trong miệng của nàng.

Hết lần này tới lần khác Băng Nhi đóng

chặt môi lại, cắn chặt răng không chịu mở miệng. Nàng vẫn bị độc rượu

giày vò lấy, nhưng cố chấp không chịu uống chén thuốc vào. Hàn Chấn Dạ

nghe thấy răng nghiến lợi, cạy mở hàm răng của nàng, đem chén gỗ chống đỡ ở bên mép của nàng, đem chén thuốc rót vào từng chút một ...

“Ân...”Một tiếng ho khan kịch liệt, chén

thuốc còn không có nuốt xuống, đã bị Băng Nhi nôn hết ra ngoài. Nàng

không chịu nuốt vào chén thuốc giải độc này. Nàng càng lúc càng suy yếu, nhưng cuối cùng vẫn liều mạng một hơi phun ra hết chỗ thuốc có thể cứu tính mạng của nàng.

Hàn Chấn Dạ thân hình cao lớn đầu tiên

là cứng ngắc, tiếp theo vô Pháp Khắc chế mà run rẩy, bởi vì nàng trên

mặt tái nhợt hiện lên thần sắc kiên quyết mà kinh tâm động phách. Khi

hắn lần nữa đưa chén gỗ lên, nàng bắt đầu quay đầu, thậm chí nhắm chặt

mắt lại, cự tuyệt tiếp nhận sự cứu vớt của hắn.

Hắn vẫn không chịu buông tha nàng, càng không khả năng đối với nàng có tình cảm gì, sinh không thể yêu...

“Băng Nhi! Hé miệng, đem cái này uống

vào!”Hắn kêu thống lên , bởi vì nàng cự sinh mà tâm hoảng ý loạn. Tại

sao rõ ràng có cơ hội được cứu thoát, nàng càng muốn hướng tới nơi từ

thần mà đi?

“Băng Nhi tỷ tỷ, van cầu ngươi đừng như vậy, đem chén thuốc uống vào, cha mẹ còn đang chờ ngươi trở về.” Suong nhi buồn bã khóc quỳ ở một bên, không biết làm sao chỉ có thể nắm lấy bàn tay mềm yếu của Băng Nhi.

Tiếng nói mềm mại của thiếu nữ, xuyên

thấu vào trong đầu đau đớn của Băng Nhi, nàng thở gấp ra một hơi, đau đến càng thêm nghiêm trọng, lực phủ ngũ tạng đều giống như có lửa thiêu đốt. Đúng vậy, cha mẹ còn đang chờ nàng, nàng nếu vì ích kỷ mà đã chết,

Hàn Chấn Dạo đối với thân tộc nàng sẽ gây ra chuyện gì đây? “Đem thuốc uống vào.” Hấn chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt hấn rất đáng sợ, hai mắt đỏ bừng, cùng bộ dáng tỉnh táo thường ngày cách xa vạn dặm. Chén thuốc còn thừa rất nhiều, tay của hấn cũng bắt đầu run rất lợi hại.

Nàng khó chịu mà thở, khó khăn mở

miệng.” Đáp ứng ta một chuyện, ta liền uống xong... Những thuốc kia...” Nàng nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hấn, quyết định lấy cái chết của mình bức bách hấn.

“Nói!” Hấn gầm nhẹ nói, nâng lên khuôn

mặt nhỏ nhắn của nàng. Chỉ cần nàng nguyện ý uống xong chỗ thuốc này, hấn có thể đáp ứng nàng bất cứ chuyện gì, coi như là nàng muốn làm nữ vương Lâu Lan, hấn cũng có thể vì nàng điều binh phân bội, đem Thương Nguyệt kéo xuống vương tọa.

Ở trước giờ phút sinh tử này, hấn mới

hiểu rõ ràng trên cõi đời này không có người nào quan trọng hơn nàng.

Trong phút chốc này hấn mới hiểu được, đây chính là nguyên nhân hấn không cách nào giết chết nàng, hấn thật ra thì đã yêu tiểu nữ nhân đã từng ám sát hấn này rồi!

“Một mạng chống đỡ một mạng, ta đem

mạng còn lại cho ngươi...” Nàng khó khăn nói, nhìn thẳng vào mắt của

hấn.” Hàn Chấn Dạ, bỏ qua cho ta, bỏ qua cho thân nhân của ta... Từ đó về sau, chúng ta không bao giờ... thiếu cùng nữa...” Nàng đã dâng lên thân thể cho hấn, uống vào chỗ độc đó, điều này cũng là đủ rồi.

“Ta đáp ứng ngươi.” Hàn Chấn Dạ vội vàng nói, không có có tâm tư ngẫm nghĩ hàm nghĩa trong lời nói của nàng.

Băng Nhi thở ra một hơi, mềm yếu nhắm

mắt lại, giống như là đã tiêu hao hết sức lực còn sót lại, thậm chí còn

không có khí lực há mồm nuốt chén thuốc vào. Nàng cắn chặt hàm răng rớt

cục buông ra, cánh môi cũng khẽ mở ra, hơi thở mong manh.

Hàn Chấn Dạ ngửa đầu đem thuốc trong

chén gỗ uống một hơi cạn sạch, cúi đầu bao trùm lấy đôi môi của nàng,

đem lượng thuốc từ trong miệng mình rót vào trong miệng của nàng, làm

cho nàng đến một giọt nước cũng không thể lọt xuống mà uống hết, lấy

hành động này tuyên bố đối với nàng chính là coi trọng. Hắn ôm nàng vào

thật chặt, xác định nàng còn chưa chết. Chén thuốc đã nhanh chóng phát

huy tác dụng, chân mày nàng bởi vì thống khổ nhíu chặt lúc này đã giãn

ra, hơi thở từ từ trở nên vững vàng, lúc này mới thật sâu chìm vào giấc

ngủ trong lòng ngực của hắn.

Cho đến khi xác định nàng đã bình yên

vô sự, thần kinh căng thẳng của hắn lúc này mới có thể thư giãn, khí lực chống đỡ toàn thân đột nhiên biến mất, hắn run rẩy ngã ngồi dưới đất

nhưng vẫn ôm chặt lấy nàng.

Vì bảo vệ tâm mạch của nàng, hắn hao

tổn đi quá nhiều chân khí, một người hầu muốn tiến tới nhận lấy Băng Nhi đang hôn mê, hắn vẫn không chịu buông tay.

“Vẫn không chịu buông ra sao, muốn để

cho Băng Nhi ở nơi đó nghỉ ngơi sao!” Thương Nguyệt ra mặt nói, ý bảo

người hầu tiến lên ôm lấy Băng Nhi. Đôi nam nữ này cũng thật là, một

cuộc tình say đắm lại biến thành chuyện tình kinh thiên động địa, lại

còn muốn chết, nghe lời mới vừa nói của Băng Nhi, Thương Nguyệt đoán

hai người này chỉ sợ còn không có tra tấn lẫn nhau nữa thôi.

Không nhanh đem chuyện của hai người

bướng bình này xử lý cho thỏa đáng. Lâu Lan khẳng định gà chó không yên. Thương Nguyệt hai hàng lông mày nhíu vào, trong đầu đã có chú ý.

“Cũng đã đem người nữ nô kia làm cho

sống không bằng chết, người lại muốn đem nàng cứu về, đã muốn tính toán

xử lý thế nào đây?” Thương Nguyệt dò hỏi, một đôi mắt hạnh ngộ chùng Hàn

Chấn Dạ.

“Nàng là nữ nô của ta, chính ta sẽ có

cách xử lý.” Hàn Chấn Dạ lạnh lùng trả lời, thân hình cao lớn đi ra

ngoài, không có tâm trạng nào cùng Thương Nguyệt nói chuyện, đứng dậy đi qua nhìn Băng Nhi.

Vẫn chưa biết nàng uống phải độc tố gì, hắn sợ hãi nàng vẫn không thoát khỏi hiểm nguy. Trước mắt này hắn muốn

bảo vệ ở bên cạnh nàng, đợi chờ nàng thanh tỉnh.

Giờ phút này trong đầu một mảnh hỗn

loạn, hẳn thậm chí không cách nào xác định, sau khi nàng thanh tỉnh lại

sẽ nói gì với nàng. Hẳn chẳng qua là biết rõ, đời này kiếp này, hẳn sẽ

không cho phép Băng Nhi rời bỏ hẳn.

Nhìn thân ảnh Hàn Chấn Dạ đã đi xa,

Thương Nguyệt như có điều suy nghĩ gì, trên đôi môi đỏ mọng của hiện lên ý cười. “Đứa nhỏ này quá là không ngoan.” Nàng lẩm bẩm nói, nhu nhược vô lực dựa vào trong lồng ngực Hoàng Phủ Giác. Muốn chuyện này sáng tỏ vẫn nên hạ thuốc mới được.

Hoàng Phủ Giác cúi đầu nhìn thấy nụ

cười của nàng, thân thể to lớn không nhìn được mà rung mình. Cùng Thương Nguyệt chung đụng cũng đã lâu, hẳn phát hiện nữ nhân này thật không đơn giản, lần trước nàng lộ ra nụ cười như thế, đã làm hắn mệt mỏi suốt cả

đêm, sau ngay cả Thạch Mặc cũng nhìn ra hắn tiêu tụy. Yên lặng mà nấu

súp bồ đề cho hắn uống...

“Ta không thích nụ cười của ngươi.” Hẳn bất an nói, hoài nghi người nào lại vừa gặp phải tai ương.

Thương Nguyệt ngẩng đầu lên, vô tội mở trừng hai mắt. “Không thích nụ cười của ta? Giác đệ, vậy ngươi cũng là

nói một chút, ngươi yêu thích chỗ nào của ta a?” Nàng cười đến kiều mỵ

điểm lệ, một lần nữa lại đem Hoàng Phủ Giác đẩy mạnh nằm trên thảm, ra

lệnh vũ nương tiếp tục ca múa, phảng phất tựa như không có chuyện gì vẫn tiếp tục hưởng lạc.

Không có ai phát hiện, bên trong mắt hạnh mỹ lệ của nàng, lóe ra quỷ dị quang mang.

Bạn đang đọc truyện *Lâu Lan Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Ban đêm thật sâu, trên bầu trời đêm Lâu Lan treo cao một vòng Minh Nguyệt. Bên trong cung điện xanh vàng rực rỡ, trải qua một tầng tầng màn che, mấy vị nữ quan trầm mặc bung rượu băng, đưa vào bên trong tẩm cung nữ vương. Một thân ảnh cao lớn giẫm chặn tại chỗ mà đến, trên ngũ quan tuần mĩ có sự tức giận lạnh như băng, khi hắn trải qua, các nữ quan dùng bước lại cúi đầu hành lễ. “Hàn tướng quân xin dừng bước, nữ vương vẫn đang ở trong tẩm cung, không có ý chỉ nữ vương, không có ai có thể tự tiện xông vào.” Nữ quan lên tiếng nhắc nhở, bất an nhìn Hàn Chấn Dạ, ý đồ muốn ngăn cản nam nhân hung hãn này. Tẩm cung Thương Nguyệt, lại là cấm địa Lâu Lan. Huống chi, bên trong gian phòng kia còn có nam sủng tuần mĩ của Trung Nguyên đang ở. Hàn Chấn Dạ không thêm đề ý tới, ánh mắt lạnh lùng quét qua nữ quan, tự giác xông vào trong tẩm cung, bàn tay to nắm đen vền lấy màn che. Ở trên to tựa mềm mại, Thương Nguyệt trên người chỉ có một tầng sa mỏng, bày ra một loại tư thái mềm mại i ỏi tựa vào trên người Hoàng Phủ Giác. Trong tay nàng là một trái nho, nhẹ nhàng bóc vỏ chậm rãi đút cho Hoàng Phủ Giác. “Nửa đêm canh ba, làm sao còn tự tiện xông vào chỗ của ta?” Nàng biết rõ còn có hòi, mị nhãn hướng đến sắc mặt âm trầm của Hàn Chấn Dạ. Ngón tay mảnh khảnh dính một chút nước trái cây, nàng đưa tay bôi lên đôi môi mọng của Hoàng Phủ Giác. “Nàng ở nơi đâu?” Hàn Chấn Dạ trầm giọng hỏi, trong ngữ điệu có sự tức giận. “Nàng... người nào?” Thương Nguyệt giả bộ ngu, nghiêng đầu nhìn Hàn Chấn Dạ, tóc đen Như Vân tỏa tỏa trên vai, đầu ngón tay mềm nước của nàng dường như khuấy động lấy trước vùng ngực lồi lõm của Hoàng Phủ Giác. “Băng Nhi! Ngươi đem Băng Nhi an trí đi nơi nào rồi?” Thanh âm của hắn không hề trầm thấp nữa, mà là cuồng nộ rống lên. Hẳn hai đám nắm chặt, trừng mắt nhìn Thương Nguyệt mỉm cười, khác chế lừa giận mãnh liệt trong lòng. Thương Nguyệt mỉm cười xem ra như có điều suy nghĩ, giống như là bí mật, cũng giống như là đang tính toán những thứ gì. “Băng Nhi? Cái nữ nô kia sao? Nàng không phải là mấy ngày trước đây uống độc, thật vất vả mới dùng tuyệt liên ngân năm cứu trở lại sao, ngươi ngày đêm canh giữ ở bên người nàng chờ nàng thanh tỉnh, làm sao lúc này lại chạy đến nơi này của ta đòi người?” Thương Nguyệt mở trừng hai mắt, tầm mắt hướng đến bên ngoài cửa sổ. Ánh trăng ngà vờ tây, vậy là đã quá nửa đêm đội kỵ mã kia hẳn là đã đi xa. Phịch một tiếng, một cỗ nội lực cường đại bá đạo đánh tới, lực lượng khổng lồ thậm chí phát động, ánh đèn bốn phía cũng bị đánh nát bấy. “Những người do ngươi sai tới kia, mới đưa Băng Nhi từ chỗ ngự y mang đi. Nói ra tung tích của nàng, không nên thử thách tính nhẫn nại của ta!” Hàn Chấn Dạ quát, rút kiếm rống ra, bước đến trước mặt Thương Nguyệt. Từ sau khi hắn phát hiện Băng Nhi mất tích, lý trí trong đầu hắn giống như biến mất, hẳn vì nồn nóng mà tức giận, bị sự lo lắng giày vò lấy tâm can. Nàng còn chưa hồi phục, trong lúc nửa tỉnh nửa mê còn không ngừng khóc kêu tên của hắn, một tiếng một tiếng cũng đau nhói trái tim của hắn. Hẳn còn chưa kịp nói với nàng câu gì, nàng lại đột nhiên từ trên giường bệnh biến mất. Những người đó ban đầu còn cố ý giấu giếm, làm hắn tức giận đến cực điểm, mới động thủ phá hủy chỗ ngự y, đại náo một hồi, lực đạo mãnh liệt nhắc lên cuồng phong, đào mất đã san thành chỗ này thành bình địa. Những người đó lo lắng khó giữ được cái mạng nhỏ của mình mới nao núng khai ra, chính Thương Nguyệt đã phái người tới đưa Băng Nhi đi. Thương Nguyệt vẫn kiều mỵ cười, không thêm đề ý một chút nào, lấy đầu ngón tay dờ đi mũi kiếm sắc bén. “Dạ nhi, tỉnh táo chút ít, ta là muội muội của mẹ ngươi a, ngươi bị tức giận đến hồ đồ rồi. Làm sao chỉ vì một nữ nô bé nhỏ không đáng kể gì mà lại muốn giết ta?” Nàng nghiêng đầu nhìn Hàn Chấn Dạ. “Ép hắn quá... hẳn thật sự sẽ động thủ

đấy.”Hoàng Phủ Giác ôm ấp lấy vòng eo mảnh khảnh của Thương Nguyệt, tựa vào bên tai nàng nói. Hắn đã biết được chủ ý trong lòng Thương Nguyệt, thậm chí còn từ bên cạnh giúp đỡ . So với nam nhân tầm thường Thương Nguyệt cả gan làm loạn đã vượt qua sự tưởng tượng có thể, hắn coi như là mở rộng tầm mắt a . Hắn nằm ở trên giường êm, biết rõ bo bo giữ mình, đối với việc di châu đánh nhau, hắn cũng không muốn nhúng tay vào . Thương Nguyệt tiến sát vào trong ngực Hoàng Phủ Giác, dằng dặc thở dài.”Bất quá là nữ nô thôi, nàng lúc trước ở Trung Nguyên sát thương người, người đã thu nàng làm nô, cũng chỉ là nghĩ muốn hành hạ nàng không phải sao? Bây giờ, người đã có Sương nhi giúp người làm ấm giường, đối với người nữ nô kia cũng đã mệt mỏi, lưu lại nàng làm cái gì?”Trong mắt của nàng có nụ cười.Hàn Chấn Dạ nhắm lại trông mắt đen, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thương Nguyệt.”Ta nói rồi, muốn xử trí nàng như thế nào cũng không liên quan đến người .”Hắn vội vàng muốn nhìn thấy Băng Nhi. Thương Nguyệt đến tốt cùng đã đem nàng giấu đi nơi nào rồi?

Thương Nguyệt nhướn mày lên , ưu nhã đứng dậy, tay cầm lấy quyền trượng nữ vương Lâu Lan. Nàng giơ quyền trượng lên chỉ vào Hàn Chấn Dạ, nụ cười nơi khóe miệng càng trở nên lạnh lùng , bộ dáng mỹ lệ lúc này cũng đã tràn đầy uy nghiêm.”Người đối với người nữ nô kia quá dung túng, uy hiếp an nguy Lâu Lan của ta, ta đây không thể khoanh tay đứng nhìn mặc người cố tình làm bậy được, người không thể hạ quyết định, vậy đề ta làm thay người chặt đứt sự dây dưa giữa các người.”Nàng lần nữa ngừng đầu nhìn hướng ngoài cửa sổ, lầm bầm nói.” Lên đường lúc buổi trưa, đã qua mấy canh giờ, tính toán thời gian cũng đã nên đến.”

Một trận hàn ý lạnh như băng quét qua lưng, Hàn Chấn Dạ hai mắt lạnh như băng, nhìn chằm chằm Thương Nguyệt. Kể từ khi Băng Nhi mất tích, trong lòng hắn đã quán quanh dự cảm bất tường, thời gian đã đến gần nửa đêm, sự nhẫn nại của hắn cũng đã vượt qua điểm giới hạn.

“Người đem nàng đưa đến nơi nào rồi?” Lộ trình mấy canh giờ, cũng có thể rời khỏi biên giới Lâu Lan, Băng Nhi đến tốt cùng bị đưa đến nơi nào?

Thương Nguyệt đi tới phía trước cửa sổ, hồi lâu cười một tiếng.”Ta có lập trường của ta, nếu như ta là nữ vương Lâu Lan, như vậy nhất định bảo vệ Lâu Lan là suy nghĩ đầu tiên.”Nàng thần thái nhàn nhã như đi chơi, thẳng tắp nhìn vào trong mắt Hàn Chấn Dạ.

Bên trong cặp mắt đen đều là sát ý, chuyện này xử lý không thể có sai lầm, nếu không nàng nhất định sẽ bị nam nhân này đích thân giết chết. Ai, nhưng bọn họ là thân nhân nha!

“Chuyện này cùng ta không liên quan, ta chỉ muốn biết Băng Nhi đang ở nơi nào?”Hàn Chấn Dạ thô bạo nói.

“Kiên nhẫn chút đi, ta nói chuyện kế tiếp, người nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.”Thương Nguyệt còn đang cười, cười đến rất vô tội.”Người nữ nô kia ta cùng với nguy tu Vương đã trao đổi với nhau, ta là chủ nhân luôn là phải biểu đạt một chút thành ý chứ .”

Dự cảm bất tường càng ngày càng mãnh liệt, Hàn Chấn Dạ thân hình cao lớn cứng ngắc . Sự thật đã bày ở trước mắt, hắn chẳng qua là không dám thừa nhận mà thôi ...

“Người đã làm cái gì?”Hắn hỏi lại rất mềm nhẹ , nhưng ánh mắt tà ác như rắn độc.

“Ta giao nàng cho sứ giả .”Thương Nguyệt mỉm cười nói, không chút nào khiếp sợ đi về phía trước một bước, nhìn ngắm khuôn mặt tuấn lãng lạnh khốc của hắn, đợi chờ phản ứng của hắn. Nàng hưởng thụ cực kỳ giờ khắc này, chờ đợi người nam nhân này bởi vì yêu mến nữ nhân mà hoàn toàn mất đi tỉnh táo.

Trong lòng đau xót mãnh liệt, khi biết nàng bị đưa đi khỏi Lâu Lan, trong lòng ngực của hắn giống như là bị đào một cái lỗ thủng to. Hắn khó có thể tin, Thương Nguyệt lại có thể ra quyết định như vậy.”Ta muốn giết người!”Hắn hét lên , mắt lộ ra hung quang.

Thương Nguyệt giả bộ đưa ra vẻ mặt kinh ngạc.”Dạ nhi, làm sao, thì ra là người để ý như vậy nàng a? Người nghĩ cứu nàng sao? Vậy cũng phải nhanh a! Người có thời gian giết ta cho hả giận, không bằng chạy tới cứu nàng, đuổi theo muộn nói không chừng sứ giả đã khẩn cấp sử dụng nàng.”

Một tiếng mắng chửi từ trong miệng Hàn Chấn Dạ thốt ra, hắn mãnh liệt quay đầu, hất hai tay Thương Nguyệt ra, lo lắng xoay người rời đi. Nếu không phải lo lắng đi đến quá trễ, Băng Nhi sẽ phải chịu lắng nhục, hắn thật sự sẽ vùng dao chém chết Thương Nguyệt.

Hắn nhắc chân một chút, đi ra khỏi cung điện Lâu Lan, ở trong bóng đêm hướng nước Ngụy Tu mà chạy đi.

Thời điểm rời đi, mơ hồ còn nghe thấy Thương Nguyệt mang theo cười câu hỏi.”Người không phải nói, nàng chỉ là đầy tớ sao? Một đầy tớ bé nhỏ không đáng kể, đáng giá để người vất vả lo lắng như vậy sao?”

Bên trong câu hỏi, mang theo sự châm chọc, quanh quẩn ở trong đêm trăng Lâu Lan.

☆☆☆

Cách sông Không Tước không xa , trong tầm cung nguy tu Vương ngọn đèn dầu sáng đã tắt.

Trên đệm thân ảnh xinh xắn đã bắt đầu có động tác, ánh mắt cũng đã từ từ trở nên trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ còn có chút tái nhợt, nàng chậm chạp ngồi dậy, mơ hồ nhìn về phía bốn phía, không biết mình hiện đang ở chỗ nào.

Độc tố trong cơ thể đã biến mất , thần trí nàng đang từng lúc từng lúc khôi phục lại , nhưng cũng không rõ lắm trong lúc trong hôn mê rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nàng chỉ có thể mơ hồ nhớ được trong lúc hôn mê có một đôi mắt màu đen vững vàng nhìn thẳng nàng, lo lắng nhìn nàng, một đôi tay thô ráp mà ôn nhu nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên da thịt lạnh ngắt của nàng.

Sau đó, người nọ rời đi, nàng ở trong hôn mê trần trọc, lại có người đem nàng đưa lên xe ngựa. Lưng la lưng lay giống như là đã đi một quãng đường rất

dài, cặp kia mắt, đôi tay kia cũng không quay lại với nàng, nàng bởi vì tâm tình bất an mà tỉnh lại.

Đây là một gian phòng xa lạ, bên trong bày biện rất xa hoa. Nàng khởi động thử thân thể, lúc này mới phát hiện mặc trên người nàng là một lớp sa mỏng màu đỏ nhạt, thân thể trần truồng mềm mại như ẩn như hiện, cúi đầu thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy phần ngực phồng đầy đặn nhàn nhạt. Nàng thờ dốc một tiếng, càng thêm bất an lo lắng, tìm kiếm xung quanh thì chợt được một mặt gương bằng đồng, nhìn trong gương là một cô gái xinh đẹp, nàng ngây người như phỗng. Mái tóc đen nhánh của nàng cũng được cẩn thận chải gọn tỉ mỉ, đội lên mũ quan Kim Phượng tinh xảo bằng vàng, trên hai cánh phi phượng hoàng kim quần quanh một đoạn gấm màu lam, được cố định bằng trăm hoàng kim buộc mảnh, cảm giác lạnh lạnh chạm vào da thịt phần vai không được che đậy của nàng. Một tiếng trống vang lên, nàng giật mình buông lỏng bàn tay, gương đồng rơi xuống trên mặt đất vỡ vụn. Tình cảnh đã rất rõ ràng, nàng bị ép buộc thành một loại lễ vật, đang đợi người khác hưởng dụng. “Tỉnh rồi sao?” Tiếng hỏi thăm ôn nhu từ phía sau truyền đến, nàng kinh ngạc thờ dốc, bản năng che lại thân thể mềm mại cơ hồ đã không khác như trần truồng. Ở cửa vào tâm cung, Vương Ngụy Tu đứng ở kia, chăm chú nhìn Băng Nhi từ trên xuống dưới. “Quả nhiên là nữ nhân xinh đẹp nhất Lâu Lan, phần lễ vật này của Thương Nguyệt cũng được coi như là một phần hậu lễ.” Hần từ từ tiến đến gần, ánh mắt màu lam quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn còn chút tái nhợt. Hần tiến lên, nắm lấy cằm của nàng. “Chính là khuôn mặt có thể làm cho Hàn Chấn Dạ thần hồn điên đảo đây sao? Vì người, hắn có thể từ bỏ Lâu Lan hay không?” Hần thấp giọng hỏi, khóe miệng có nụ cười lạnh. Hần vốn là không muốn nhận lấy phần lễ vật này, vì hắn biết bộ dáng Hàn Chấn Dạ ôm Băng Nhi gào thét trong yến hội hỗn loạn, toàn bộ sự tinh táo vốn có của nam nhân kia đã hoàn toàn biến mất, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, tim của người kia đã bị người con gái này cướp đi. Lòng của Hần đối với người, có thắng được sự trung thành của Hần đối với nước Lâu Lan sao?” Hần dò hỏi nàng. Nhìn sự mảnh mai của Băng Nhi sự mỹ lệ xinh đẹp của nàng đây vốn là loại nữ nhân có thể kích thích dục vọng của nam nhân, chẳng qua là hắn là đối với loại nữ nhân mảnh mai như hoa này không có một chút hăng hái nào ngược lại đối với vẻ diễm lệ kiều mỹ của Thương Nguyệt càng làm cho hắn có ấn tượng rất sâu. “Không nên uống phí tâm cơ, ta đối với hắn mà nói là một thứ bé nhỏ không đáng kể.” Băng Nhi thống khổ cười một tiếng, nụ cười có chút run rẩy. Nữ vương đem nàng biểu tặng sứ giả Ngụy Tu, Hàn Chấn Dạ có biết hay không? Nàng vẫn còn nhớ mang máng, khi nàng lấy cái chết bức bách, buộc hắn đáp ứng bỏ qua cho nàng cùng thân nhân của nàng. Đó có phải là lí do từ nay về sau bọn họ sẽ không còn bất cứ quan hệ nào nữa hay sao? Là bởi vì như thế, cho nên hắn mặc kệ cho Thương Nguyệt đem nàng dâng cho sứ giả sao? Trong ngực lại là đau xót, sự mất mát giống như là một cây châm nhọn xuyên thấu lòng của nàng. Nhưng như vậy có lẽ cũng tốt, nàng từ nay sẽ không cần nhìn thấy hắn cùng với Sương Nhi thân mật nữa, trái tim của nàng cũng sẽ không còn đau đớn. Chẳng qua là nàng chỉ không hiểu hắn thật sự đem nàng dâng cho người khác, để cho một người đàn ông khác đoạt lấy nàng sao? “Bé nhỏ không đáng kể? Vậy hắn nổi điên muốn mạng sống của người, thậm chí ngay tại chỗ chém chết thuộc hạ của ta, chẳng qua là diễn trò hay sao?” Vương Ngụy Tu lạnh lùng cười một tiếng, nhìn sâu vào đôi mắt mỹ lệ kia. Sau đó tầm mắt của hắn di chuyển xuống phía dưới, nhìn ở dưới sa mỏng màu đỏ nhạt thân thể mềm mại của nàng. “Bản thân ta thật là muốn nhìn một cái, nữ nhân có thể mê hoặc đệ nhất dũng sĩ Lâu Lan đến tột cùng là bộ dáng mất hồn điên đảo như thế nào?” Hần vươn tay, không chút lưu tình mà kéo lấy sa mỏng trên người nàng xé lấy một đường. “Không!” Băng Nhi kinh hô một tiếng, tuyệt vọng muốn che kín lấy thân thể. Nhưng nàng mới vừa tỉnh lại, thân thể còn hư yếu, căn bản không có chút lực mà phản kháng lại. Thân thể xinh đẹp ở tầm mắt Vương Ngụy Tu đã lộ lõm gần hết, sa mỏng màu đỏ nhạt bị xé rách đến bên hông, nàng lạnh lẽo run rẩy, cắn răng không chịu để nước mắt rơi xuống. Hần thăm quan sát đánh giá nàng, kéo cao hai tay của nàng lên, khóe miệng cười lạnh lại càng sâu. “Quả nhiên rất xuất sắc, khó trách người có thể làm Hàn Chấn Dạ lo lắng đề phòng, đâm cho hắn một đao. Chẳng qua là, người còn chưa đủ cẩn thận, một đao kia đâm vào không đủ sâu, vẫn không thể giết chết được hắn rồi.” Băng Nhi chấn động toàn thân, không thể nghĩ được hắn sẽ nói ra được những lời này. Chuyện tình của nàng cùng Hàn Chấn Dạ ở Trung Nguyên, bên ngoài hắn là không có người nào biết được mới đúng. “Làm sao người biết được những chuyện này?” Bởi vì bất ngờ bị gờ cao hai tay, cánh tay của nàng giống như là bị chém đứt rất đau, môi đỏ mọng cùng lúc phát ra tiếng khó chịu thân ngâm. Hần tiến tới gần khuôn mặt tái nhợt nàng. “Từ chuyện thân tộc của người bị dính líu mà vào ngực, chuyện người cầu trợ Trầm Khoan, bị phái vào Trung Nguyên ám sát Hàn Chấn Dạ, hết thảy mọi chuyện Trầm Khoan đều lấy chim bồ câu báo cho ta. Nếu không phải người thất thủ, Hàn Chấn Dạ cũng sẽ không trở thành tướng quân Lâu Lan, ta lại càng không thể tự mình đi tới Lâu Lan.” Hai tay hắn giương lên, đem Băng Nhi đẩy ngã xuống đất, ánh mắt cảm lạnh nhìn nàng. Thân là quốc vương nước láng giềng, biết được một số sự kiện xảy ra ở Lâu Lan điểm này không gì đáng nói. Nhưng là hết lần này tới lần khác hắn lại biết đến chuyện của nàng cận kề đến như vậy thì có chút quý dị. Băng Nhi chậm chạp ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hắn. Mọi sự việc hậu quả ở trong đầu xuất hiện lại, nàng từ từ xuyên chuỗi lại mỗi một đoạn ngắn. Trầm Khoan cùng nước Ngụy Tu có liên quan, mà người phó Tướng của cha cùng Ngụy Tu cũng có quan hệ mật thiết lui tới, chuyện nói toạc ra cũng là một quý kế. “Là người! Từ đầu tới cuối đều là mưu kế của người!” Băng Nhi khê hô, toàn thân không ngừng run rẩy. Nàng nắm chắc hai tay thì ra Vương Ngụy Tu mới là người khiến cho gia tộc của nàng mang danh tội phản loạn. Hần khóe miệng trào phúng, nhướng lên chân mày. “Quả nhiên thông minh, khó trách Hàn Chấn Dạ biết rõ người là họa thủy, còn không nỡ giết người.” Hần đi lên phía trước vài bước, đang muốn cân nhắc nên xử trí nàng như thế nào. “Thương Nguyệt dù thông minh mỹ lệ thế nào cũng chỉ là nữ nhân, nếu không có nam nhân ở một bên hiệp trợ, căn bản không làm được việc gì. Uy viễn tướng quân bị dính líu hạ ngục, là bước đầu tiên ta thanh trừ nam nhân bên cạnh Thương Nguyệt, tiếp theo người đi van xin Trầm Khoan, đi ám sát Hàn Chấn Dạ, đều là nằm trong kế hoạch của ta cùng với Trầm Khoan. Duy nhất tính sai, là người thất thủ, không có có thể giết Hàn Chấn Dạ, ngược lại làm cho hắn trở về Lâu Lan, trở thành tướng quân Lâu Lan.” Khó trách Hàn Chấn Dạ mới trở thành tướng quân, hắn liền mang theo người đến Lâu Lan. Băng Nhi tỉnh ngộ, nhớ lại mọi chuyện lúc trước. Đàm phán cùng hiệp nghị cũng là lấy cớ, hắn thật ra thì vẫn muốn có cơ hội, có thể diệt trừ Hàn Chấn Dạ hay không/

Nếu như không có mưu kế của hắn, nàng cùng Hàn Chấn Dạ sẽ không biết nhau. Nàng vẫn là viên Minh Châu trên lòng bàn tay của Uy viễn tướng quân, mà hắn vẫn là thân tộc của nữ vương từ đường xa mà đến, con của ma giáo có nụ cười tà ác nơi khóe miệng.

Nếu gặp mặt ở một hoàn cảnh khác, nàng khẳng định cũng sẽ yêu hắn, chẳng qua trong tình yêu của bọn họ có lẽ sẽ không có cừu hận. . .

Trong lòng đối với Vương Ngụy Tu oán hận càng tăng thêm mấy phần. Nàng cắn chặt hàm răng, trừng mắt nhìn hắn, tức giận làm cho nàng trở nên không sợ hãi.

“Là do người làm hỏng mưu kế của ta cùng với Trầm Khoan, để cho ta chậm chễ không thể đưa binh cướp lấy Lâu Lan. Nữ nô, đây hết thảy sai lầm, tội nay sẽ để người đang ở đây trả giá thật đắt. Bọn thủ hạ của ta nhưng là cũng chờ được, không nhịn được rồi.” Đốt biến cười lạnh. Hần chuẩn bị lấy Băng Nhi uy hiếp Hàn Chấn Dạ, ép nam nhân kia giao ra binh quyền Lâu Lan, nhưng mà trước đó, thuộc hạ của hắn có thể thật tốt hưởng dụng nữ nhân này rồi.

Băng Nhi sắc mặt càng trở nên trắng bệch, tuyệt vọng lui về phía sau. Nàng không dám tưởng tượng cái loại tình huống này, binh lính cường bạo nữ nhân, tình cảnh đáng sợ hiện lên ở nàng trong đầu, trái tim của nàng kịch liệt đập, cơ hồ đã nghĩ gọi tên người đó.

Ở thời điểm nguy cấp nhất, nàng chỉ có thể nghĩ đến Hàn Chấn Dạ.

”Người phải hết sức thực hiện chức trách của nữ nô, thật tốt khoản đãi các thần tử của ta.” Hân cười lạnh, hai tay vỗ vỗ, gọi binh sĩ bên ngoài tẩm cung vào.

Màn che ngoài truyền tới tiếng bước chân, ánh đèn đêm một thân ảnh cao lớn bào trùm lên nàng. Người nam nhân kia đứng lại, thanh âm lạnh như băng truyền đến, tràn đầy sát khí. “Nàng là nữ nô của ta, chỉ có thể hầu hạ một mình ta.” Nam nhân lạnh lùng tuyên bố.

Vương Ngụy Tu cả kinh, ngẩng đầu nhìn thấy màn che bị kiếm khí ép mở, xoay mình thấy một bóng đen, bạch quang tiến tới, bóng đen là người, bạch quang là kiếm, người thân pháp kỳ quái, chiêu kiếm bén nhọn, hân chỉ cảm thấy hàn khí dày đặc đập vào mặt, khóe miệng cười lạnh cũng biến thành vẻ mặt kinh hãi.

Hân vội vàng lui nhanh về phía sau, nhảy ra xa có hơn mấy trượng, khó khăn lắm né mới qua được sự tấn công của đối phương. May là hân đã nhanh chóng né đi, nếu không bị một kiếm này chém tới, đầu của hân có thể đã không còn.

Người nô trong tay phải cầm tà kiếm rỗng, tay trái tìm tòi, đã ôm lấy thắt lưng Băng Nhi, đứng bất động ở trong tẩm cung, đôi mắt đen cuồng bạo, tóc đen bởi vì đêm tối phi nước đại mà xốc xếch, làm người ta không dám nhìn gần. Trên lưỡi kiếm rỗng, máu tươi giọt giọt rơi xuống, làm người ta khó có thể không kinh tâm.

“Người... cùng những binh lính kia, tất cả đều phải chết.” Hân nhàn nhạt tuyên bố. Binh sĩ trấn thủ tẩm cung của quốc vương nước Ngụy tu tất cả đều là cao thủ – nhất đẳng, nhưng mà toàn bộ cũng không đỡ nổi một kiếm của hân, kiếm của hân giờ lên thậm chí không có thể phát ra âm thanh cầu cứu, cũng đã bị mất mạng, thi thể một đường từ ngoài cung nằm tiến vào bên trong.

Bị người nô ôm vào, Băng Nhi không tự chủ được mà dựa vào trong lòng ngực của hân, còn không thấy được diện mạo của hân, đã nghe thanh âm của mình. “Người — Chấn Dạ...” Lòng của nàng rất loạn, vừa mừng vừa sợ, rồi lại không biết làm sao, không biết nên làm sao đối mặt với hân.

Trong lòng của nàng mới hiện lên thân ảnh của hân, hân lại đột nhiên xuất hiện. Hân đã là nghe thấy được tiếng kêu cứu trong nội tâm của nàng sao?

Hân Chấn Dạ nghiêng mắt nhìn Băng Nhi, thấy nàng thần thái suy yếu, thờ không ngừng, sắc mặt tái nhợt như tuyết, một thân sa mỏng bị xé rách, nửa người trên đều là lóa lổ.

Nhớ tới Vương Ngụy Tu chuẩn bị đem nàng đưa cho binh lính đùa bỡn, hân càng thêm tức giận, lửa giận động lại ở trong mắt, hân quay đầu nhìn chăm chăm vào Vương Ngụy tu, lạnh lùng thốt: “Người lại dám đụng vào nàng, đó chính là tuyên cáo cái chết của mình.”

Vương Ngụy Tu bị ánh mắt của hân trừng lại, giống như hai đạo lưỡi dao sắc bén đâm ở trên người, không nhịn được trong lòng run lên.

“Buông.” Băng Nhi nhỏ giọng nói, không muốn để cho hân ôm. Mặc dù thân thể suy yếu, mặc dù thân bị vùi lấp, nàng vẫn không muốn tiếp xúc quá nhiều với hân. Nàng không muốn có cơ hội để nhớ lại, nếu là sau này nàng không quên được hân, nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ đi nghĩ lại trong ngực lại đau. Bỗng nhiên, một áo choàng thật dày mặc vào nửa thân trên trên thân thể của nàng, nàng hết sức ngạc nhiên, ngẩng đầu lên, phát hiện hân đang nhẹ nhàng lấy áo choàng bao trùm cho nàng. Áo choàng kia bên trong còn lưu lại hơi thở phái nam, cùng với nhiệt độ ấm áp của hân. Nàng thờ dốt dần dần bình phục, kinh ngạc mà nhìn hân, trong đầu phẳng phất có chút ít trống rỗng, khó có thể hô hấp.

Kiểm phong run lên, nhắm thẳng vào Vương Ngụy Tu. “Ta tới mang về đồ đặc thuộc về ta, tránh ra.” Nhìn thấy Băng Nhi bình an, sự hăng hái giết người đã không còn. Sắc mặt của nàng tái nhợt như vậy, còn đang run rẩy, là bị kinh sợ sao! Hân chỉ muốn thật mau mang nàng trở về Lâu Lan nghỉ ngơi. “Hân Chấn Dạ, nơi này là Ngụy Tu, cũng không phải là Lâu Lan, sẽ không dễ dàng buông tha cho người.” Vương Ngụy Tu cố gắng trấn định, đưa tay cầm lấy một bên trường kiếm, đánh giá tình thế trước mắt. Hân Chấn Dạ đã đi suốt đêm, vừa trải qua một cuộc ác đấu, thể lực khẳng định đã tiêu hao không ít, có lẽ hân có thể có cơ hội, thừa cơ diệt trừ nam nhân này. Hân Chấn Dạ lạnh lùng cười một tiếng, nhìn ra hân không muốn thả người. “Thử ngăn cản ta xem.” Hân cúi đầu, nhích tới gần bên tai Băng Nhi, giọng nói ôn nhu trước nay chưa có. “Ở một bên chờ ta, rất nhanh là có thể giải quyết xong.” Mùi chân một chút, hân phi thân chạy trốn ra ngoài. Vương Ngụy Tu hét lớn một tiếng, huy động trường kiếm vùng lên màn che, che đi thân hình của bản thân. Hân Chấn Dạ thân hình cũng chui vào trong màn che, ngọn đèn đầu sáng đã tắt, duy chỉ thấy thân ảnh của hai người ở màn vải chóp động, thanh âm hai kiếm chạm nhau leng keng vang lên, ở ban đêm dao động tâm người. “Hân Chấn Dạ!” Nàng lo lắng kêu lên lo lắng cho sự an nguy của hân. Mặc dù biết võ công của hân hơn người, nhưng Vương Ngụy Tu cũng không phải là nhân vật bình thường, cộng thêm nơi này lại là cung điện Ngụy Tu, Ngụy Tu Vương vẫn chiếm lợi thế hơn... Trong đầu mới hiện lên ý nghĩ này, lại thấy màn che hiện ra thân ảnh, một trong hai người máu tươi phun ra, ở trên màn che nhuộm thành một mảnh màu đỏ rộng, theo sát hai đạo ngân quang hiện lên, tiếng vang tê... tê liên tiếp không ngừng, màn che bị lưỡi kiếm cắt thành vải rách. Vương Ngụy Tu kêu thảm một tiếng, từ trong vải rách té ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất. Hân Chấn Dạ đột nhiên lao ra màn che, giống như con hổ dữ, điên cuồng gào thét một tiếng, sau đó nhảy lên, kiếm rỗng trong tay đảo qua, đá gạch trong tẩm cung đảo mất nát bấy, kiếm thế mang theo một tầng Thạch sóng, thân hình hân vững vàng rơi xuống đất, cười lạnh dăm ở phía sau lưng Vương Ngụy Tu. Lại là một vùng máu tươi bắn ra, kiếm trong tay Vương Ngụy Tu đã bị chém đứt. “Này coi như là đáp lễ người đã chiêu đãi cho Băng Nhi.” Hân Chấn Dạ liếc xéo hân, hừ lạnh một tiếng. Nếu Băng Nhi thật bị lãng nhục, hân nhất định sẽ điên cuồng huyết tẩy nơi này, làm cho nhân dân cả nước Ngụy Tu trả giá thật đắt. Ở phía sau màn che chịu mấy lần giao phong, kiếm rỗng vì đã uống đủ máu nên lực phủ ngũ tạng của Vương Ngụy Tu mới không bị chặt đứt hết. Hân hôm nay chỉ có thể té trên mặt đất, lay động tay chân, không kim được mà rên rì. “Không nên... Cho rằng là ta sẽ từ bỏ ý đồ... Người xông vào tẩm cung của ta, giết binh lính của ta... Ngụy tu sẽ không cùng Lâu Lan từ bỏ ý đồ...” Vương Ngụy Tu cắn răng, gầy dựa nói. “Thật nếu không có mạng, mới bằng lòng cảm niệm sao?” Hân Chấn Dạ nhướng mày rậm, không hề để ý đến Vương Ngụy Tu nữa. Nhìn thấy Băng Nhi bình yên vô sự, tảng đá lớn trong ngực hân liền rơi xuống, bây giờ hân chỉ muốn mang nàng trở về Lâu Lan. “Đi thôi, chúng ta trở về.” Hân đương nhiên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, vì bộ dáng tái nhợt của nàng mà đau lòng. Băng Nhi lại dùng chân đứng nguyên tại chỗ, thẳng tắp nhìn vào trong mắt của hân. “Trở về đâu?” Nàng hỏi, thanh âm thấp yếu. Sự hân hoan vì gặp hân mất đi, nàng nhìn vào đôi tay kia, lại nhớ mọi sự việc đã qua. Lúc trước có cừu hận, hôm nay thì có Sương nhi... “Trở về Lâu Lan, trở về lều ni của ta, người thuộc về chỗ đó.” Hân cúi đầu nhìn nàng, phát giác nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, cũng không nhúc nhích chỉ nhìn hân. Hân nheo mắt, phát giác trong mắt nàng là sự kiên quyết. Lòng của nàng thoáng cái lạnh thấu, hai mắt đầu tiên là nhắm lại,

một hồi lâu sau mới mờ ra.”Không, ta sẽ không trở về.”Nàng chậm chạp mà dùng hết khí lực toàn thân đẩy ngón tay ngăm đen của hắn ra, từng bước thối lui. Đôi mắt đen của hắn hiện lên sự tức giận, bất bình nhìn chằm chằm nàng.”Tại sao không theo ta trở về? Người là muốn lưu lại ở Ngụy Tu?”Trong góc phát ra thanh âm rên rỉ của Vương Ngụy Tu, đôi mắt đen của hắn không kiên nhẫn hung hăng nhìn nàng. Băng Nhi đưa hai tay khép lại áo choàng của hắn, tầm mắt chuyển hướng sang nơi khác. Nên đã muốn, bọn họ vẫn nên tính toán cho rõ ràng, hết thấy nên giải quyết thỏa đáng nàng không muốn nhận lấy sự hành hạ kia nữa. “Ta muốn trở về Lâu Lan, cũng muốn trở lại lầu ni của mình. Hàn Chấn Dạ, người đã đáp ứng ta, ta vì người uống xong chén rượu độc kia, trả người một mạng, từ đó về sau chúng ta sẽ không thiếu nợ nhau nữa, ta không còn là nữ đầy tớ của người nữa.”Nàng nói từng câu từng chữ, mỗi một chữ nói ra, lại nhận lấy sự tức giận của hắn phóng tới. Cảm giác bị áp bách tràn ngập bốn phía, làm cho người khác không thờ nổi. Vương Ngụy Tu không có phát hiện tình huống không đúng, hắn nghe thấy có vệ binh rí rít tiến tới, cho nên lá gan cũng lớn lên một chút. “Người đừng nghĩ chạy đi, ta sẽ hướng Lâu Lan điều binh — “thêm một tiếng nữa, Hàn Chấn Dạ trên chân một dùng sức, Vương Ngụy Tu kêu rên một tiếng, chớp mắt đã ngất đi. Hắn bước lên trước một bước, trong hai mắt bắn tán loạn nhanh chóng hai quang mang, nhìn chằm chằm Băng Nhi. “Là sao? Ta với người trong lúc quan hệ trừ chủ nhân cùng đầy tớ, lại không còn dính dấp gì sao?”Hắn hỏi thăm nàng, thanh âm rất nhẹ phản phát trên khuôn mặt của nàng. *****

Nàng cho là uống xong chén rượu độc kia một mạng thế một mạng, chuyện giữa hai người bọn họ có thể như vậy mà kết thúc sao? Hàn Chấn Dạ lấy ánh mắt sắc bén khóa chặt Băng Nhi lại, không rõ giờ phút này rốt cuộc nên hung hăng mà hôn nàng, hay là bóp chết nàng? Nàng lại muốn rời khỏi hắn? Nàng dám...! “Đó là người chính miệng hứa hẹn, không phải sao?”Băng Nhi không nhìn được trong lòng đau quặn lại. Những thứ hận cùng yêu kia, coi như là dính dấp sao? Nàng không dám chạm vào những tình cảm mãnh liệt kia sợ mình sẽ sa vào rồi sẽ không thể rút ra được! Hắn đã có Sương Nhi, bộ dáng hắn đối với Sương Nhi thủy chung là nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ ôn nhu, tin tưởng hắn nhất định sẽ đối xử tử tế Sương Nhi...”Không cho phép người không tuân thủ hứa hẹn, nên để cho ta rời đi, thả ta tự do.” Trong ngực đau đớn, cơ hồ muốn bức ra nước mắt của nàng. Hắn có chịu buông tay ra, để nàng rời đi hay không? Lòng của nàng đã đau đớn quá rồi, không cách chịu thêm chút thương tổn nào nữa. Vệ binh cửa tiếng bước chân tiến tới gần, vô số Trường Dao ở dưới ánh đèn lóe lên, mọi người giờ đao lên từ vây quanh hai người.”Dám làm bị thương Ngụy Tu Vương, mau bắt lấy hắn!”Thị vệ trưởng hô. Hàn Chấn Dạ đối với những người đó làm như không thấy, hắn ngăm nhìn Băng Nhi, nắm kiếm rỗng trong tay thậm chí có chút ít run rẩy. Một hồi lâu sau, hắn ngửa đầu tuôn ra một trận tiếng cười kịch liệt. Vệ binh ngoài cửa đều bị tiếng cười của hắn làm cho khiếp sợ, bất an lui về phía sau một bước. Hồi lâu sau, tiếng cười điên cuồng mới ngừng nghỉ, trở về về âm tàn.”Tốt, rất tốt, rất tốt.”Hắn lầm bầm tự nói, trông mặt đen đáng sợ bắn ra tia lửa tán loạn.”Người muốn rời khỏi ta? Nghĩ muốn tự do? Tâm nguyện duy nhất người lại là cái này!”Hắn lặp lại lời của nàng, kiếm rỗng trong tay đột nhiên giương lên, một trận gió quét ra. Bọn vệ binh còn không kịp phản ứng, thậm chí không có cơ hội cùng Hàn Chấn Dạ đối mặt, đã vì sự phẫn nộ của hắn mà chịu mấy đao, kiếm phong quét qua ngực, bụng, áo giáp nhất thời rớt xuống, tất cả bị đánh bay ra ngoài, toàn bộ ngã trên mặt đất rên rỉ tha mạng. Băng Nhi kinh ngạc thở gấp một tiếng, nhìn thấy hắn sải bước tiến tới, nàng xoay người theo bản năng muốn chạy trốn. Nàng không biết hắn vì sao trong lúc bất chợt cuồng nộ, hơn không biết mình vì sao chọc giận hắn, nàng chẳng qua là van xin hắn bỏ qua cho nàng, đây là điều hắn đã từng đồng ý qua mà! Hai chân chỉ mới vừa bước ra một bước, hơi thở phái nam mãnh liệt tiến tới, hơi thở nóng rực phản phát ở phía sau cổ nàng. Nàng ngay cả một tiếng cũng không kịp kêu lên, đã bị Hàn Chấn Dạ ôm lấy, bá đạo đem nàng kéo vào trong lòng. Nàng kinh hãi địa mở to mắt, nhìn vào thần sắc điên cuồng của hắn. “Ta đòi ý, ta sẽ không thả người đi, cả đời này cũng không thể! Nếu như nói giữa chúng ta chỉ có quan hệ chủ nô vậy cũng được, như vậy cả đời này của người cũng là nữ nô của ta!”Hắn gầm nhẹ, mũi chân một chút đã phóng qua bọn thương binh nằm trên mặt đất, không thèm quan tâm đến một ai, ôm nàng rời khỏi Vương Cung Ngụy Tu. Băng Nhi mở to mắt, bị đặt ở trong lòng ngực rộng rãi của hắn.”Không! Buông!”Nàng hoảng sợ giãy giụa, muốn tránh thoát khỏi vòng ôm của hắn. Nhưng sức lực của hắn quá mạnh, nàng chỉ có thể dán chặt vào da thịt của hắn, nghe thấy tiếng tim đập của hắn. “Cả đời này, người đừng mơ tưởng mà rời đi!”Hàn Chấn Dạ âm lãnh nói, dưới ánh trăng thúc ngựa quay về. Trong ngực tiểu nữ nhân giãy giụa không nghỉ, không nhìn thấy trong đôi mắt đen của hắn có thần sắc rất phức tạp — khi nàng nói muốn đi, nói giữa hai người chẳng qua là quan hệ chủ nô, trong mắt của hắn chợt lóe lên một tia yếu ớt. Chẳng qua là sự yếu ớt ấy rất nhanh biến mất, hắn lấy tức giận cùng bá đạo che dấu hết thảy, mạnh mẽ đem nàng vùi trong ngực. Thả nàng đi sao, cả đời này coi như là muốn đem cả đời nàng giam cầm lại cũng sẽ không bao giờ từ bỏ nàng! Cả đời này, hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ buông tha cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lâu Lan Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Phủ tướng quân Lâu Lan ngày gần đây luôn luôn quanh quẩn tiếng gào của các cô gái trẻ tuổi, bọn người hầu lo lắng, lắng nghe, cũng không dám nói nhiều thêm điều gì. Đây là bí mật mọi người đều biết, Hàn Chấn Dạ đem Băng Nhi nhốt ở trong phòng ngủ, không cho bất luận kẻ nào đến gần.

“Thả ta đi ra ngoài! Hàn Chấn Dạ, người không có có quyền lợi giam giữ ta, người đã đáp ứng thả ta rời đi!”Băng Nhi dùng sức đẩy cửa, cho đến khi hai tay đánh đến cảm thấy thấy đau. Nàng tựa ở trên cửa, mệt mỏi mà thở, tạm thời nghỉ ngơi.

Tức giận ở trong lòng sôi trào, nàng càng nghĩ càng tức, cũng không thể ra sức. Thân thể xinh xắn từ từ trượt xuống, ngã ngồi ở trên nệm mềm mại.

Mấy ngày trước lúc đêm khuya, Hàn Chấn Dạ đem nàng từ Ngụy Tu mang về Lâu Lan, khóa vào trong phòng ngủ phủ tướng quân. Nàng không cách nào quên, khi hắn đem nàng đẩy ngã ở trên nệm, bên trong đôi mắt đen nhìn chằm chằm nàng có một chút tia quang mang tuyệt vọng.

Đêm hôm đó Hàn Chấn Dạ hôn môi đỏ mọng của nàng, ngăn lại tất cả tiếng mắng chửi cùng gào thét, bá đạo đem nàng ép vào trong thâm, bàn bàn tay to ngăm đen rút đi sa mỏng, môi của hắn hôn khắp toàn thân của nàng, dùng thủ đoạn kịch liệt nhất nhưng cũng ôn nhu nhất hành hạ nàng, chứng minh thứ đã mất mà được lại sẽ mừng như điên thế nào, muốn nàng một lần lại một lần, làm cho nàng khóc la, thậm chí khẩn cầu hắn, mãi cho đến sắc trời sáng trưng, nàng bởi vì hoan ái cực độ mà mệt mỏi, dán ở hắn trên lồng ngực rộng rãi của hắn trầm trầm tiến vào giấc ngủ.

Chờ Băng Nhi tỉnh lại, trên đệm xóc xếch chỉ còn lại có một mình nàng. Nàng phát hiện ra cửa bị khóa ở ngoài, phẫn nộ trong lòng nhanh chóng thiêu

đốt.

Cái tên nam nhân tà ác đáng giận kia, thật sự là hấn định tính toán nhốt nàng cả đời sao ?

Nàng tức giận mãnh liệt đập cửa, di chuyển bất kỳ đồ nào ở trong phòng có thể di chuyển được dùng hết sức đập vào cửa. Cửa đá nhưng vẫn cứ bình yên vô sự, trên cửa này có một cái xích khóa bằng bạc, rất chắc chắn làm cho nàng hoài nghi cái khóa cửa này cùng xiềng xích trên cổ nàng có cùng một cái xuất xứ .

Nước cùng thức ăn đúng giờ được đưa đến, thậm chí còn có nước tắm rửa dùng là nước nóng, thùng gỗ còn được khắc hoa tỉ mỉ. Nàng được hầu hạ như là một ái thiếp, mà không phải đầy tớ. Chẳng qua những thứ đãi ngộ này không cách nào thỏa mãn nàng, nàng vội vàng địa muốn chạy khỏi nơi này, thoát khỏi Hàn Chấn Dạ. Nàng không rõ, hấn đến tột cùng tính toán xử trí nàng như thế nào?

Trên cửa đá có động tĩnh, có người tranh chấp ở ngoài cửa.

Băng Nhi ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn chằm chằm qua khe cửa. Hô hấp của nàng bởi vì khẩn trương mà dừng lại, không biết người tiến vào phòng ngủ sẽ là ai.

“Sương nhi cô nương, Hàn tướng quân có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào.”Ngoài cửa, người hầu sợ hãi nói.

“Mở cửa ra, ta có ý chỉ nữ vương, người nào nếu không nghe, có thể đi gặp người.”Người hầu kinh hãi thờ gấp một tiếng, chỉ có thể thối lui. Cửa đá bị đẩy ra, một thiếu nữ tinh tế ôn nhu nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ.”Băng Nhi tỷ tỷ?”Sương nhi ánh mắt tìm kiếm khắp nơi , nhìn thấy Băng Nhi, trong mắt nhanh chóng rơi ra nước mắt vui mừng.

Tầng đá lớn trong ngực mất đi, Băng Nhi thở phào nhẹ nhõm, ngu ngơ nhìn muội muội mừng rỡ chạy ôm vào ngực mình. Khăn trương trong lòng nàng biến mất, nhưng trong lòng lại cảm thấy trống rỗng, giống như là sự chờ đợi nào đó không đến , có sự thất vọng nhàn nhạt. Nàng là đang mong đợi nhìn thấy ai đó? Chẳng lẽ là Hàn Chấn Dạ?

Ở trên má phản hiện lên màu đỏ nhạt, nàng dùng sức lắc đầu, đem đôi mắt làm trao đảo đầu óc của mình ra khỏi đầu.

Sương nhi nước mắt tuôn rơi nhìn Băng Nhi, muốn xác định nàng vẫn còn mạnh khỏe.”Tỷ tỷ, người không sao chứ? Ta nghe Hàn tướng quân nói người bị mang đến Ngụy Tu, là hấn đã cứu người đưa về, trong lòng ta thật gấp gáp , nhưng mà Hàn tướng quân lại không có nói tiếp cái gì. Hấn mấy ngày gần đây nhất về mặt cũng rất dọa người, ta không dám hỏi nhiều, chỉ có thể âm thầm lo lắng.”

Trong lòng có đau đớn quen thuộc, Băng Nhi miễn cưỡng cười vui, tránh tầm mắt ra xa .”Ta không sao, chẳng qua là thân thể không tốt , có chút mệt mỏi.”Nàng buông ra hai tay, xoay người sang chỗ khác.

Hàn Chấn Dạ bởi vì chuyện của hấn mà thần sắc dọa người, kinh hãi Sương nhi sao? Hấn không phải là rất thương Sương nhi sao? Làm sao lại có thể hù dọa nàng?

Cảm xúc chua xót ở trong ngực lên men, nàng nắm chặt hai tay, cảm thấy thẹn khi phát giác, chính mình đang ghen tỵ với Sương nhi. Trời ạ! Nàng làm sao có thể như thế, vì cái nam nhân tà ác kia mà ghen tỵ với muội muội của mình?

“Tỷ tỷ, nghe nói người nào loạn chùng mấy ngày , tại sao không nghỉ ngơi thật tốt chứ? Hàn tướng quân rất lo lắng cho người! Mấy ngày nay hấn bận việc.. Quân tình, nhưng vẫn trở về đây nhìn xem tình hình của người.”Sương nhi lo lắng nói, giặt nhẹ quần áo của tỷ tỷ.

Mấy ngày nay Hàn Chấn Dạ có chút trầm mặc đứng ở trước cửa đá, thần sắc âm trầm nhìn chằm chằm vào cửa đá, mà bên trong cửa Băng Nhi vì giận dữ mà kêu gọi không ngừng. Trong phủ tướng quân người hầu ngay cả một câu nói cũng không dám hỏi nhiều, chỉ sợ bị Hàn Chấn Dạ một kiếm chém chết .

“Hấn lo lắng, cho dù hấn không buông tha cho ta rồi đi, ta cũng sẽ thừa cơ thoát khỏi hấn. Sương nhi, ta sẽ không ngăn cản hạnh phúc của người.”Băng Nhi chậm chạp nói, nắm chặt vòng bạc trên cổ tay. Cái vòng bạc kia, chính tay của hấn đã khóa lên gông xiềng. Thật ra thì, gông xiềng không chỉ là ở trên cổ nàng, mà ở cả trong trái tim của nàng.

Trong mắt có chút ảm áp, nhưng nàng không cho nước mắt chảy ra. Tại sao đã quyết định muốn quên hấn, nàng vẫn cứ khổ sở quyến luyến hấn? Cho dù thật có thể rời đi, hình ảnh của hấn ở trong lòng nàng cũng sẽ dây dưa đến mấy năm nữa?

Mấy ngày qua, ban đêm nàng không thấy hấn, vốn cho là hấn đi tới phòng ngủ Sương nhi. Đêm khuya vắng lặng, nhớ tới hấn đối với Sương nhi vẻ mặt ôn nhu, lồng ngực của nàng lại nổi lên đau nhói.

Sương nhi đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lại cười ra một tiếng.”Tỷ tỷ, người đang ở đây suy nghĩ lung tung những thứ gì? Hàn tướng quân chỉ nhận ta làm muội muội, chúng ta ở một chỗ, hấn ngay cả đầu ngón tay của muội cũng chưa từng đụng qua.”Nàng khẽ cười, cảm thấy hứng thú nhìn tỷ tỷ.

Băng Nhi hồ nghi quay đầu nhìn lại, nhìn chằm chằm muội muội cười tươi như hoa này.”Nhưng là... Hấn ban đêm không phải là qua đêm ở chỗ người sao, bọn người hầu nói hấn đối với người yêu thích không buông tay, chốc lát cũng không muốn rời đi người.”Nhớ tới những lời đồn đãi kia rồi, mắt của nàng càng thêm lo lắng .

“Hàn tướng quân qua đêm ở ta chỗ, chẳng qua là dụ ta nói ra một số vấn đề, nhưng mỗi câu nói từ trong miệng hấn, tất cả đều là quay xung quanh người. Tỷ tỷ, người không biết ta có bao nhiêu cực khổ, ban đêm đều phải nói chuyện liên quan đến người, bất kể là chuyện người khi còn bé, hay là

chuyện sau đó, hẳn cũng muốn ta từng chút từng chút nói cho hẳn nghe, hơn nữa hẳn dường như luôn là nghe không biết chán, dù đồ ta nói một lần lại vừa một lần.”Sương nhi mở to hai mắt, cho tới bây giờ mới biết được, bản thân lại trở thành bức tường mỏng giữa hai người Sự thống khổ trong lòng, theo lời giải thích của Sương nhi từng giọt từng giọt hòa tan. Hẳn coi trọng nàng như vậy, có phải muốn nói rằng hẳn có quan tâm nàng một chút? Cảm xúc mừng rỡ hòa tan vào máu, toàn thân nàng run rẩy, khó có thể chống đỡ thân thể, mềm nhũn ngã ở bên cạnh giường thêu, lẳng lặng nghe Sương nhi nói tiếp .

“Trời ạ! Làm sao ngươi đến bây giờ còn không biết tâm ý Hân tướng quân? Hẳn đã thả tất cả thân nhân của chúng ta ra, còn an trí cho mọi người rất thích đáng, bởi vì cha mẹ thân thể suy yếu, mới đưa ta lưu ở bên cạnh hẳn.”Sương nhi ở ngồi cạnh tỷ tỷ, nhẹ vỗ về má phấn tỷ tỷ, khóe miệng hàm chứa nụ cười.

Băng Nhi quay đầu nhìn Sương nhi. Toàn thân của nàng cũng đang run rẩy, rất sợ giờ phút này chẳng qua là đang nằm mơ.”Hẳn lưu lại ngươi, không phải là muốn ngươi thị tâm?”Hân Chấn Dạ cố ý ở trước mặt nàng hướng về phía Sương nhi thân mật, những thứ lời nói tàn khốc kia, cố ý muốn chọc giận nàng sao?

“Tỷ tỷ, ngươi luôn luôn thông minh, làm sao lúc này ngược lại trở nên ngu muội rồi? Nhớ lúc ngươi uống rượu độc, bộ dáng Hân tướng quân lo lắng ra sao? Nếu như hẳn hận ngươi, đã để ngươi chết đi, nơi nào còn có thể nổi cơn điên còn nghĩ cứu ngươi? Hẳn thậm chí còn vì ngươi, đêm khuya xông vào tẩm cung Ngụy Tu Vương. Bây giờ toàn bộ người Lâu Lan cũng biết hẳn yêu ngươi, cũng chỉ có ngươi không rõ thôi.”Sương nhi điểm một cái trên cái trán tỷ tỷ, đỡ toàn thân trống rỗng mềm oặt của tỷ tỷ dậy, lấy ra cây lược gỗ, chải sơ mái tóc đen dài mềm mại.

Có thật không? Đây hết thảy có thật không?

Băng Nhi môi đỏ mọng run rẩy, tầm mắt nhìn cửa đá, đã khản cập, không cách nào lẳng lặng đứng lại . Nàng dường như nhìn thấy hẳn, muốn tự mình hướng hẳn hỏi thăm rõ ràng! Hai tay của nàng run rẩy, tìm đập được thật là nhanh, muốn nói cho hẳn biết, nàng thật ra thì yêu hẳn thật sâu, nàng không muốn rời đi, cả đời cũng không muốn rời đi. . .

“Hẳn ở nơi đâu? Ta muốn đi tìm hẳn.”Băng Nhi vội vàng nói nói, hướng bên ngoài cửa đi tới.

Nàng thì ra đã làm mọi việc trở nên thái quá, hai người cũng đều là người kiêu ngạo, đều ở một chỗ thử dò xét lẫn nhau, vì bảo vệ mình, còn dùng những lời tàn độc kia tra tấn lẫn nhau.

Sương nhi khẽ cười đem Băng Nhi ở lại trên ghế, tiếp tục chải lấy mái tóc dài của nàng, cẩn thận chỉnh lại trang phục.”Ngươi đừng nóng lòng a, trước hết để cho muội đem tỷ tỷ ngươi trang điểm thật tốt, đợi lát nữa lại đi ra. Nữ vương phái kiệu mềm tới đây! Chúng ta lập tức vào Vương Cung đi.”Nàng cũng là theo ý chỉ của nữ vương, mới có thể vào phủ tướng quân.

“Nữ vương muốn gặp ta?”Băng Nhi nghi hoặc địa nhìn Sương nhi. Chuyện Thương Nguyệt đem nàng biếu tặng cho sứ giả, vẫn làm cho lòng nàng rất còn sợ hãi, lần này tìm nàng lại vừa có chuyện gì phát sinh đây? Thương Nguyệt là chuẩn bị ngăn cản nàng cùng Hân Chấn Dạ bên nhau sao?

Sương nhi tiếp tục vì nàng trang điểm, nàng vẫn đang lo lắng, thấp thỏm, không có chú ý tới trên môi muội muội, có một nụ cười nghịch ngợm. Trên đại điện Vương Cung Lâu Lan, không khí hết sức trang trọng. Hoàng Phủ Giác ngồi ở trên vương tọa , Thương Nguyệt thì ngồi ở trên đùi của hẳn, bàn tay trắng nõn nhỏ và dài vỗ về trước ngực hẳn. Nàng có vẻ có chút mệt mỏi, đôi môi đỏ mọng như mèo con ở cần cổ Hoàng Phủ Giác cả cọ qua lại. Chẳng qua là, hôm nay bên trong cặp mị nhãn kia tựa hồ nhiễm chút ít phiền não, thỉnh thoảng có hơi thở dài . Hoàng Phủ Giác nhíu mày, cúi đầu nhìn Thương Nguyệt. Hẳn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng có loại vẻ mặt này, giống như là đụng phải vấn đề gì khó khăn, đang rất ảo não. Thật là trên đời còn có chuyện gì làm khó được nữ nhân mỹ lệ to gan này? Cửa đá không lồ mở ra, thân ảnh cao lớn Hân Chấn Dạ giẫm chân tại chỗ mà vào; hai bên thị vệ nhìn thấy Thương Nguyệt vung tay lên, tất cả đều cúi đầu lui ra. Hân Chấn Dạ nhìn thấy hai người ở trên vương tọa sắc mặt âm trầm tới cực điểm. Mấy ngày qua tâm tình của hẳn vô cùng ác liệt, Băng Nhi vội vàng là lên muốn vĩnh rời đi khỏi cửa hẳn, quanh quẩn ở trong đầu hẳn. Bên trong đôi mắt đen kia có ngọn lửa tức giận, nhưng cẩn thận chú ý một chút còn có thể thấy chút dấu vết bị thương, tiểu nữ nhân mỹ lệ kia, không ngờ hung hăng lại làm hẳn bị thương một lần nữa. Khi hẳn lòng như lửa đốt chạy tới cứu nàng, chuẩn bị cứu nàng trở về sau đó sẽ nói nàng nói hết thảy chân tướng, mà nàng lại muốn là hét với hẳn, tuyên bố giữa hai người sẽ chỉ là quan hệ chủ nô. Sự phản kháng kịch liệt như thế của Băng Nhi, hẳn lúc trước sẽ không thêm quan tâm nhưng khi nghe nàng kiên quyết là đến, hẳn vẫn là khác chế không được trong lòng trở nên nóng. Nàng muốn hẳn, mà hẳn không biết nên làm sao bây giờ. Cuốn lòng chỉ có thể chọn phương pháp ngu dốt nhất, đem nàng nhốt lại, mà hẳn thậm chí không dám đến tìm Băng Nhi , chỉ có thể ở bên ngoài cánh cửa đá đó . “Tìm ta có chuyện gì?”Hân Chấn Dạ lạnh lùng hỏi, trừng mắt nhìn Thương Nguyệt. Hẳn còn không có tha thứ cho Thương Nguyệt chuyện lúc trước tự tiện đem Băng Nhi tặng cho sứ giả ,nếu không phải hẳn cùng với Thương Nguyệt có quan hệ huyết thống, hẳn nhất định sẽ dùng kiếm rồng trong tay bóp chết Thương Nguyệt. Thương Nguyệt từ trong ngực Hoàng Phủ Giác ngẩng đầu lên, bắt đầu dĩ mà nhìn Hân Chấn Dạ.”Dạ nhi, ngươi đưa nhỏ này, chọc cho ta làm ra bao nhiêu chuyện a!”Nàng về mặt khôn nhiều.”Ngươi đi tẩm cung Ngụy Tu Vương, đoạt lại lễ vật ta đưa cho ngụy tu Vương, còn giết mấy chục binh lính, ngay cả ngụy tu Vương cũng bị ngươi đánh cho thành trọng thương. Ngươi làm cái gì vậy, có chủ tâm gây sự với ta sao?”“Thương thế của Băng Nhi.”Hân Chấn Dạ đơn giản trả lời, ngũ quan tuấn mỹ không có vẻ mặt gì, giống như là những lời này cũng đủ để giải thích hết thảy. “Nàng bắt quá là nữ nô a! Ngươi thế nhưng lại vì một nữ đầy tớ, làm ra những chuyện náo loạn này . ngụy tu Vương có thể đối với Lâu Lan lấy có điều binh, mà ngươi cũng là cho hẳn một cơ hội tốt nhất.”Thương Nguyệt thờ dài nói, một môi mà xoa bóp huyết Thái dương. Mấy ngày nay tới Ngụy Tu đang tụ họp trọng binh, ở nơi cách mười dặm bờ Không Tước Hà Đông khiêu chiến, đang chuẩn bị mọi thứ xâm lấn thành Lâu Lan. Hân Chấn Dạ mấy ngày nay đợi ở trong quân doanh, cũng là vì ổn định lòng quân. Hân Chấn Dạ về mặt trở nên âm lãnh, khóe miệng thậm chí có vẻ cười.”Để cho ta đi giết hẳn, nước Ngụy Tu sẽ bận về việc.. Nước tể, không có thời gian tới xâm chiếm Lâu Lan .”Muốn lấy thủ cấp ngụy tu Vương, đối với hẳn mà nói dễ như trở bàn tay. Hẳn giờ phút này tâm phiền ý loạn, một cuộc giết chóc càng tốt để cho hẳn giảm lửa giận trong lòng . “Đứng lại cho ta!”Thương Nguyệt quát một tiếng, thân thể yếu điệu từ trên đùi Hoàng Phủ Giác trượt xuống.”Đủ rồi! Không cho ngươi bởi vì cái nữ nô kia nữa, chọc phiền toái cho ta. Nếu hết thảy bởi vì do nàng dựng lên, thì sẽ tùy nàng chịu trách nhiệm. Lần này, không cho cãi lời ta, nàng phải trở thành nữ nô ngụy tu Vương, coi như là đ ngụy tu Vương muốn cho bọn lính hưởng dụng nàng cũng được.”“Không thể nào!”Hân Chấn Dạ rống giận, trừng mắt đen sắc bén nhìn chằm chằm Thương Nguyệt. Tất cả cảm xúc lạnh lùng, chẳng qua là vì mấy câu nói của Thương Nguyệt. “Tại sao không được?”Thương Nguyệt ép hỏi, trừng mắt ngược lại nhìn Hân Chấn Dạ.”Nàng chỉ là nữ nô bé nhỏ không đáng kể, hy sinh một mình nàng, là có thể đổi được hòa bình cho Lâu Lan.”“Thu hồi mệnh lệnh cùng ý niệm trong đầu của ngươi, nếu không ta giờ phút này sẽ giết ngươi.”Giọng nói lạnh như băng, nói ra lời của không chỉ là uy

hiếp, mà là tuyên cáo thật. “Dạ nhi, ta là di nhỏ của người nha! Nhưng người lại vì một nữ đầy tớ, uy hiếp muốn giết ta?” Thương Nguyệt giọng nói cường ngạnh, một giọng bức bách, hai mắt lóe tia sáng. “Cầm mồm!” “Người không phải là căn bản không cần nài sao? Không phải nói muốn hành hạ nài sao? Đề nghị của ta chẳng phải là vẹn toàn cho đôi bên? Người có thể báo thù rồi!” Thương Nguyệt vẫn ngay lập tức vừa nói, tay ngọc thon thon mở ra giầy nháp mỏng một bên, thậm chí bắt đầu viết cho quốc thư cho người tu Vương. Một đạo thanh quang hiện lên, trong tay nàng bút lông bị kiếm phong chột quét đánh gãy, chỉ kém nửa tấc sẽ phải gọt sạch tay nàng. “Đừng nghĩ động vào Băng Nhi, ta sẽ dẫn nàng rời đi Lâu Lan.” kiếm trong tay Hàn Chấn Dạ đưa lại càng gần, có ý không cho Thương Nguyệt viết loạn. “Chỉ là một nữ nô...” “Sai! Nàng không chỉ là nữ nô.” Hàn Chấn Dạ rốt cục bộc phát, bị Thương Nguyệt ép đến điểm giới hạn. Sự phẫn nộ của hắn giống như là ngọn lửa, đem lý trí đốt cháy. “Chết tiệt! Ta yêu nàng! Nàng cả đời này chỉ có thể là nữ nhân của ta!” Hắn tức giận quát, hai tay cầm thật chặt. “Ai dám đụng nàng thì phải hỏi kiếm trong tay ta trước.” Về do dự trên mặt Thương Nguyệt nhất thời đảo cái quét sạch, trong hai mắt là sự kiêu ngạo cũng là lúm đồng tiền. Nàng hai tay buông lỏng hơi cười duyên. “Người cố chấp, ta còn tưởng rằng người vĩnh viễn không nói ra miệng nữa chứ!” bộ dáng lúc trước, lại đều giống như giả vờ. Hàn Chấn Dạ còn không có kịp phản ứng, góc màn che chậm chậm được kéo ra, một thân ảnh xinh xắn đứng ở chỗ kia, đôi mắt trong suốt nhìn hắn, mơ hồ có lệ quang. Hắn cứng ngắc mà nhìn Băng Nhi, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào tiếp nhận nàng đã nghe hết mọi chuyện, ngũ quan tuần mỹ căng thẳng. Thương Nguyệt giật Hoàng Phủ Giác đứng dậy, hướng ngoài đại sảnh đi tới. “Đi thôi! Đem không gian trả lại cho bọn họ, ta không dễ dàng chút nào mới để cho người cố chấp này nói ra khỏi miệng, chúng ta đợi ở chỗ này, hắn sợ sẽ thẹn quá thành giận, đem chúng ta chém mất.” Nàng cười duyên nói, đẩy Hoàng Phủ Giác hướng ngoài cửa đi. Đi ra ngoài cửa đá, Thương Nguyệt lúc này mới phát ra thanh âm cười khê. Hoàng Phủ Giác than thở lắc đầu, nhìn về mặt tươi cười Thương Nguyệt. “Lại bức tên kia nói ra những lời thật tâm, nếu không bọn họ còn không biết muốn hành hạ nhau tới khi nào?” “Đúng a!” Thương Nguyệt mỉm cười nói, áp vào trong ngực Hoàng Phủ Giác, nhẹ vỗ về cằm của hắn. “Chuyện của bọn hắn đã giải quyết, nên nói tới chính sự một chút. người tu Vương đóng quân ở bờ Không Tước Hà Đông, mà Dạ nhi lại không chịu dâng người nữ nô kia ra, ta xem người tu đánh vào Lâu Lan chẳng qua là chuyện sớm hay muộn.” Nụ cười của nàng trở nên bất đắc dĩ. Hoàng Phủ Giác neho mắt lại, trong lòng có dự cảm bất tường. “Quân Lâu Lan coi giữ sẽ đối phó được.” Hắn chậm chậm nói, biết tuy nói như thế một cuộc huyết chiến vẫn là tránh không khỏi. Thương Nguyệt hai tay khoanh lại bộ dáng kiêu ngạo. “Nhưng là để cho con dân vì hòa chiến này bị liên lụy, trong lòng ta rất băn khoăn! Không bằng ta đầu hàng, hai tay dâng lên nước Lâu Lan. Giác đệ, bên cạnh chỉ cần có người, có làm nữ vương hay không đối với ta mà nói không còn trọng yếu a!” Hai tay của nàng quán lên cổ Hoàng Phủ Giác, mà sắc mặt của hắn bắt đầu trở nên trắng bệch. “Chỉ cần có thể đi theo người một đời một thế, coi như là lưu lạc thiên nhai cũng không sao.” “Một... Một đời một thế?” Hắn nuốt nước miếng, không dám tưởng tượng tiếp. “Đúng vậy a, không làm nữ vương, ta liền ở cùng người, người nói có được hay không đâu?” Thương Nguyệt cười tươi như hoa. Không tốt! Không tốt! Dĩ nhiên không tốt! Hoàng Phủ Giác ở trong lòng la lên, lại chỉ có thể phát ra tiếng rên nhỏ, ngây ngốc nhìn Thương Nguyệt, nếu để cho Thương Nguyệt đi theo hắn trở về Trung Nguyên, cuộc sống sau này của hắn sẽ rất khổ sở. Bình ổn lại trái tim, hắn hai tay nắm ở bả vai Thương Nguyệt, thu hồi tất cả vẻ mặt kinh hoàng, thận trọng mà nhìn Thương Nguyệt. “Ta tại sao có thể trở mặt nhìn quốc gia của người bị đoạt? Người đừng lo lắng, ta sẽ triệu hoả tước quân đội, bức lui quân của người tu Vương, hơn nữa lấy binh lực cường đại bức người tu Vương đưa ra hiệp nghị, đến lúc đó người sẽ không cần bỏ xuống vương vị.” Hắn trình trọng nói. Chỉ cần có thể để cho Thương Nguyệt bỏ đi cái ý niệm đáng sợ trong đầu này, muốn hắn làm cái gì cũng có thể. Thương Nguyệt khẽ mỉm cười, vỗ về lòng ngực của hắn. “Có Nhật Đế đồng ý cho mượn quân tương trợ, Thương Nguyệt đương nhiên là cao hứng rồi.” Hoàng Phủ Giác động tác hoàn toàn cứng đờ, cẩn thận nhìn nàng, không dám xác tin mình mới vừa nghe thấy cái gì. “Người biết thân phận của ta?” “Giác đệ, làm sao nhìn tỷ tỷ như vậy? Từ ban đêm ngày thứ nhất, tỷ tỷ lột xiêm y của người, nhìn thấy trên ngực người có Bức Long Bạch Ngọc, ta cũng đã biết người là Nhật Đế Trung Nguyên.” Nàng lấy đầu ngón tay khảy khảy miếng Bạch Ngọc kia, nửa cười buông tay ra, để cho Bạch Ngọc nặng nề rơi lên bộ ngực Hoàng Phủ Giác. Hoàng Phủ Giác chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoa mắt, hắn tìm cái ghế chậm chậm ngồi xuống, bị việc trọng đại này đã kích. “Nếu biết ta là ai, người còn... Người còn...” Thân phận của hắn đã sớm bại lộ, vậy hắn còn “Chịu nhục” là vì cái gì đây? “Sao lại trông như đưa đám vậy! Tỷ tỷ cũng chỉ là muốn thử xem, nam nhân Trung Nguyên có như tin đồn loại hay không, có hiểu được thương hương tiếc ngọc.” Nàng cười duyên, mở ra một tờ giấy nháp mỏng, đem bút nhét vào trong tay Hoàng Phủ Giác. “Người đã đồng ý ta phái quân, bây giờ xin hãy điểm chỉ thôi!” Hoàng Phủ Giác thờ dài một hơi, chỉ có thể nhận mệnh bắt đầu ra chỉ. Thương Nguyệt là nữ nhân lợi hại nhất hắn đời này gặp phải, mọi chuyện cần thiết đều ở bên trong tính toán của nàng, nàng lấy bộ dáng kiêu ngạo vô hại kia, lờn gạt nam nhân. Hắn lần đầu phát hiện, nữ nhân cũng là không dễ dàng đối phó a! Giờ chỉ có thể ngồi đây lắc đầu lắc đầu, Hoàng Phủ Giác hoả tốc hạ bút viết chiếu thư. Đợi đến chuyện này hoàn thành, hắn nhất định phải cỡi một ngựa nhanh nhất rời đi thôi! Hai người bị ở lại bên trong đại sảnh im lặng, chẳng qua là lấy ánh mắt ngắm nhìn đối phương. “Người tại sao lại ở chỗ này?” Một hồi lâu sau, Hàn Chấn Dạ mới cứng ngắc hỏi. Chú ý tới Băng Nhi trên đầu có cài hoa, trang điểm rất mỹ lệ, hoàn toàn là bộ dáng mới mẻ. Lần này, hắn hoàn toàn đoán ra Thương Nguyệt đã làm ra cái quỷ kế gì. “Là nữ vương đem ta đến đây.” Băng Nhi nhỏ giọng trả lời, lấy dũng khí đi ra phía trước, từng bước đến gần hắn. Nàng bị giấu ở sau màn che, vốn trong lòng rất là thấp thòm, nhưng là khi hắn hô lên câu nói kia, nàng cả người như bị điện giật, trong đầu hoàn toàn vì rung động mà trống rỗng. Hắn yêu nàng? Đây có thật không? Hai tay của nàng run rẩy, bất an nắm chặt xiêm y trên người. “Chết tiệt nữ nhân kia!” Hàn Chấn Dạ nổi giận mắng, quay đầu nhìn Băng Nhi. Nàng mềm mại như đoá hoa, đôi mắt kia vẫn giống như lúc hai người mới quen, trong suốt mỹ lệ như vậy, mỗi một lần nhìn hắn, sự nguội lạnh trong lòng hắn cũng sẽ bị hòa tan. Cõi đời này, nàng là nữ nhân duy nhất có thể ảnh hưởng đến hắn như thế. “Người nói là sự thật sao?” Băng Nhi ngừng đầu lên, lấy lên toàn bộ dũng khí hỏi. Nàng đã không có kiên nhẫn đợi thêm nữa, Sương nhi sở nói cho nàng biết mọi chuyện cùng với câu nói kia của hắn, cũng làm cho căng thẳng của nàng tan rã. Hắn nhìn nàng, chậm chậm lấy tay nâng cằm của nàng lên. Không bao giờ... cần che giấu nữa, hắn như là đã nói ra khỏi miệng, lại không cần phải trốn tránh nữa. “Nếu như không phải vậy ta cần gì phải chạy tới Ngụy Tu cứu người?” Thanh âm của hắn khàn khàn, giọng nói phát ra, hai cánh tay cường tráng đột nhiên đưa ra đem thân thể xinh xắn của nàng ôm vào trong ngực thật chặt, dùng hết lực ôm lấy nàng. Nước mắt một giọt, một giọt chảy ra từ hốc mắt, nàng thư giãn ngã vào trong lòng ngực của hắn, nước mắt thấm ướt áo hắn; mà nàng hoàn toàn không quan tâm, hai tay thật chặt bám vào ở cái cổ cường tráng của hắn, cơ hồ muốn thân thể tiến vào trong lòng ngực của hắn. “Người... Có phải còn băn khoăn một đạo ban đầu kia hay không?” Tay nhỏ bé của nàng chu du đi tới bên trái bụng của hắn, cách y phục nhẹ vỗ về đạo vết thương kia, nghĩ đến mình thiếu chút nữa đoạt đi tánh mạng của hắn, thân thể của nàng kịch liệt run rẩy, càng thêm dùng sức ôm chặt hắn. “Dĩ nhiên nhớ thương, nếu không ta làm sao có một đường truy tung người trở lại Lâu Lan?” Hắn ép mọi cực nóng của mình quanh co vào má phấn mỹ lệ của nàng, hơi thở nóng rực xuy phát ở trên da thịt của nàng. “Như vậy người bây giờ không oán ta sao?” Nàng cẩn thận hỏi, trong lòng thật ra thì thủy chung có chút ác cảm. Nàng tôn trọng hắn, trong lòng có áy náy, nếu không lấy tính cách nàng ngoại nhu nội cương, sao có thể thừa nhận hắn sau này có thể gia tăng đủ loại hành hạ? “Theo lời của người, cái kia ngày ngay từ lúc ta trở lại Lâu Lan, ta liền sẽ giết người. Ta gặp lại được người trong nháy mắt đó, cơ hồ cũng đã xác định, ta không cách nào quên người.” Hắn tự tay từ bên hông lấy ra một cái chìa khóa tinh xảo, mở vòng cổ vòng bạc. Rắc một tiếng, vòng bạc rơi xuống. Băng Nhi kinh ngạc tròn to hai mắt, đưa tay vỗ về quanh vùng cổ tự do. “Cái chìa khóa này không phải là đã bị con Hải Đông Thanh nuốt vào rồi sao?” Nàng nghi hoặc nhìn Hàn Chấn Dạ. Hắn cúi đầu nhìn nàng, bên trong đôi mắt đen hiện lên một ý cười. Một hồi lâu sau, hắn mới thừa nhận. “Cái chìa khóa có hai chìa, một chìa này thủy chung đặt ở trên người của ta.” “Người làm như vậy là có ý muốn làm ta sợ? Người người này thật là...” Băng Nhi tình ngộ, nhớ tới khi đó bị thương thể của hắn làm đau lòng bao nhiêu. Hắn lời nói chỉ là vì trừng phạt nàng, căn bản cũng không có tính toán nhốt nàng làm đầy tớ. Trong lòng nàng phức tạp cực kỳ, lại là tức giận lại là mừng rỡ, không biết nên hôn hắn, hay là oán hắn? Bên hông cánh tay cường tráng phải nam lại là căng thẳng, nàng ngã vào trong lòng của hắn, giống như là đã thuộc về một chỗ. Đôi môi nóng rực che lại miệng của nàng, nuốt hết tất cả kháng nghị của nàng. Lưỡi của hắn thăm dò vào trong miệng nàng, dây dưa mềm nhiệt ướt át trong miệng nàng, hôn thẳng đến trong đầu nàng trống rỗng. “Không bao

giờ... hứa như người muốn hiểu không? Băng Nhi, ta sẽ không thả ngươi đi, vĩnh viễn sẽ không!”Hắn chống đỡ nàng tựa vào hán kiều mỹ thớ hồng hân găm nhẹ nói, vững vàng ôm nàng, lời thề không để cho bất luận kẻ nào cướp đi nàng. Nàng thở dài một hơi, cũng là hài lòng. Hai tay leo lên của hắn, biết hắn luôn là lấy bá đạo để diễn tả tình yêu say đắm. Nàng sớm phải biết, nam nhân tà mị này ở gặp tình yêu chân chính, thật ra thì cũng có chút ngốc. Nghe thấy nàng than thở, Hàn Chấn Dạ hai tay vây quanh càng chặt hơn.”Không cho than thở, lại càng không được muốn rời đi, ta muốn ngươi làm thể tử của ta, có nghe hay không?”Hắn không cho làm cho nàng cự tuyệt. Băng Nhi nụ cười ở nước mắt đang lúc tràn ra, bị hắn bá đạo khiến cho dở khóc dở cười. Nàng vươn tay, nhẹ chút điểm trán của hắn, ngấm vào bên trong đôi mắt cực nóng kia. Nàng là từ đâu yêu hắn? Ở trong địa lao âm u Thiết thành, lần đầu tiên tiếp xúc với đôi mắt đen kia, lòng của nàng giống như là có sấm sét. “Ta không bao giờ rời ngươi đi. Ngươi chẳng lẽ cũng không biết, ta cũng yêu ngươi say đắm sao, khi ngươi ôm Suong nhi, lòng ta đã đau đớn bao nhiêu?”Nàng nhẹ nhàng nói, trong giọng nói có pha chút ủy khuất. “Ngươi đem ta nghĩ thành người như thế nào? Nàng là muội của ngươi, ta tự nhiên cũng đem nàng làm thành muội của ta.”Hàn Chấn Dạ khiêu mi cười một tiếng. Ban đầu đem Suong nhi để ở bên người chỉ là vì muốn thấy cảm xúc bi phẫn của nàng, bây giờ nghe đến nàng chính miệng thừa nhận mình thương hắn thế nào, hắn cảm thấy cực kỳ đắc ý, căn bản không cảm thấy có cái gì không đúng. “Ngươi chẳng lẽ sợ không thương tâm sao?”Băng Nhi đầm nhẹ hắn. Vật đổi sao dời, ngay cả lời khiển trách của nàng cũng mang theo một tia kiều mỹ. “Ta không chê không được mình, nếu như ta có thể sớm một chút hiểu tâm ý của mình, chuyện cũng sẽ không đến như vậy.”Hắn là người kiêu hãnh nhường nào, không nghĩ tới lần đầu tiên giao tâm lòng của mình ra, lại bị Băng Nhi đâm một kiếm ở trên ngực, cho nên hắn một lòng chỉ nghĩ tới phải tìm được Băng Nhi, trả thù lại sự phản bội của nàng. Chẳng qua là hắn chưa từng có nghĩ đến, những thứ hành động cùng ngôn ngữ tàn nhẫn kia thương tổn nàng đồng thời cũng là thương tổn mình. Từ đầu đến cuối hắn cũng chỉ là liều mạng kháng cự, làm sao cũng không muốn thẳng thắn thừa nhận mình đã yêu Băng Nhi, cuối cùng khi nguy cơ tiến tới gần, mới rốt cục đem lời thật lòng nói ra. “Ta yêu ngươi, cả đời này ta cũng sẽ không để ngươi rời khỏi ta.”Hàn Chấn Dạ khẽ thở dài một cái, đem nàng thật chặt ôm vào lòng ngực của mình. “Ta biết.”Nàng cười nhạt, hai tay lưu luyến nhẹ vỗ về hắn.”Bây giờ, biết ngươi yêu ta, coi như là thiên quân vạn mã cũng không thể kéo ta rời ngươi mà đi.”Nàng đưa tay ôm lấy khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, cam tâm tình nguyện mà dâng lên đôi môi đỏ mọng, triền miên hôn hắn. Hắn ôm ấp lấy thân thể xinh xắn của nàng, nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, nhiệt liệt hôn nàng. Hắn sẽ coi chừng nàng một đời một thế, không bao giờ... lần nữa làm cho nàng thương tâm rơi lệ. Ánh mặt trời đem cái bóng của hai người kéo dài hơn, giống như là trời sanh kết hợp chặt chẽ với nhau. Bọn họ trong lúc đó, lấy quý kẻ làm khai đoan(mở đầu), nhưng lấy tình yêu làm kết. Đã trải qua nhiều sóng gió như vậy, hai con người kiêu ngạo, trong lòng rốt cục ở trước mặt tình yêu khuất phục. Ở lúc thừa nhận nụ hôn nóng bỏng của hắn, bờ môi của nàng có một ý cười nhàn nhạt, trong lòng đau đớn biến mất, tất cả đau khổ trong lòng đã được hắn bá đạo cuồng liệt dùng tình yêu đền bù. Nàng biết, cả đời này, trái tim của nàng sẽ không còn có đau đớn. [hết trọn bộ]

Bạn đang đọc truyện *Lâu Lan Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.